ประวัติความเป็นมาของหนังสือลูกา

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ ลูกา ซึ่งเป็น แพทย์ที่รัก (คส 4:14) ท่านเป็นชาวยิวและได้เดินทางกับเปาโลบ่อยๆในการเที่ยวประกาศ และได้อยู่กับเปาโลเมื่อท่านติดคุกที่กรุงโรม

หลายคนที่ปฏิเสธพระคัมภีร์ ซึ่งไม่เชื่อเรื่องพระคัมภีร์เป็นหนังสือที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า ได้ให้ความเห็นว่าหนังสือลูกากับหนังสือมัทธิวได้ลอกเลียนแบบมาจากหนังสือมาระโก และเขาอ้างว่าหนังสือมาระโกได้เขียนลอกมาจากอีกเล่มหนึ่งที่เรียกว่า เล่ม Q ซึ่งเป็นคำที่มนุษย์เล่าต่อกันมา แต่ความคิดนี้ขัดแย้งกับคำกล่าวในหนังสือลูกา 1:3 ที่ว่าท่านลูกาได้เขียนด้วยความมั่นใจและได้รับสิ่งที่ได้เขียนไว้นั้นจาก เบื้องบน

หนังสือ ข่าวประเสริฐของพระเยซู ทั้งสามเล่มแรกนอกจากหนังสือลูกานี้ได้เขียนไว้ก่อนกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายในปีค ศ 70 หนังสือลูกาได้รับการเขียนไว้ก่อนหนังสือกิจการ (ลก 1:3; กจ 1:11) และเป็นที่แน่นอนว่าหนังสือลูกาไม่ได้ลอกเลียนแบบมาจากหนังสืออื่นๆ และไม่ได้มาจากการสืบหาหรือจากสิ่งที่คนอื่นได้เห็นด้วยตาของท่านเอง ถึงแม้ว่าหนังสือมัทธิวมีจำนวนบทมากกว่าหนังสือลูกาก็ตาม หนังสือลูกาก็เป็น ข่าวประเสริฐของพระเยซู ที่ยาวที่สุด

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยท่านลูกานี้ได้แสดงให้เราเห็นพระเยซูในพระลักษณะของ บุตรมนุษย์ ซึ่งเป็นฐานะของพระเยซูที่ลูกาชอบมากที่สุด หนังสือลูกาเน้นถึงการประกอบด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริ

สุทธิ์มากกว่า ข่าวประเสริฐของพระเยซู อีกสามเล่ม (ลก 1:15, 41, 67; 3:22; 4:1, 14; 11:13; 24:49) หนังสือมัทธิวพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ 12 ครั้ง และหนังสือมาระโกพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่กี่ครั้ง แต่หนังสือลูกาพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ 17 ครั้ง หนังสือลูกาเน้นถึงการอธิษฐานด้วย หนังสือลูกาเขียนไว้สำหรับชาวกรีก หนังสือมัทธิวเขียนไว้สำหรับชาวยิว หนังสือมาระโกเขียนไว้สำหรับชาวโรม

คำนำ

1 มีหลายคนได้เรียบเรียงเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งเป็นที่เชื่อ
ได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเราทั้งหลาย 2 ตามที่เขาผู้ได้
เห็นกับตาเองตั้งแต่ต้น และเป็นผู้ประกาศพระวจนะนั้น
ได้แสดงให้เรารู้ 3 เรียนท่านเธโอฟีลัส ที่เคารพอย่างสูง
ข้าพเจ้าเองก็ได้รู้ทุกสิ่งอย่างถูกต้องตั้งแต่ต้น จึงได้เห็นดี
ด้วยที่จะเรียบเรียงเรื่องตามลำดับฝากให้ท่านด้วย 4 เพื่อ
ท่านจะได้รู้แน่นอนอันเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งมีผู้แจ
้งให้ท่านทราบแล้ว

ทูตสวรรค์พยากรณ์ถึงการกำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

5 ในรัชกาลเฮโรด กษัตริย์ของยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่ง
ชื่อเศคาริยาห์ อยู่ในเวรอาบียาห์ ภรรยาของเศคาริยาห์
ชื่อเอลีซาเบธ อยู่ในตระกูลอาโรน 6 เขาทั้งสองเป็นคน
ชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และดำเนินตามพระ
บัญญัติและกฎทั้งปวงขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่มีที่ติเลย
7 แต่เขาไม่มีบุตร เพราะว่านางเอลีซาเบธเป็นหมัน และ
เขาทั้งสองก็ชราแล้ว 8 ต่อมาขณะที่เศคาริยาห์ทำหน้าที่
ปุโรหิตเข้าเฝ้าพระเจ้า เมื่อท่านอยู่เวรประจำการของท่าน

9 ท่านได้สลากตามธรรมเนียมของปุโรหิต ต้องเข้าไปในพระ
วิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเผาเครื่องหอมบูชา 10 ส่วน
บรรดาประชาชนก็อธิษฐานอยู่ภายนอกในเวลาเผาเครื่อง
หอมนั้น 11 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามา
ปรากฏแก่เศคาริยาห์ ยืนอยู่ที่ข้างขวาแท่นเผาเครื่องหอมบู
ชา 12 เมื่อเศคาริยาห์เห็นก็ตกใจกลัว 13 แต่ทูตสวรรค์องค์
นั้นกล่าวแก่ท่านว่า เศคาริยาห์เอ๋ย อย่ากลัวเลย ด้วยได้
ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว นางเอลีซาเบธภรรยาของ
ท่านจะมีบุตรเป็นผู้ชาย และท่านจะตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ยอห์น
14 ท่านจะมีความปรีดาและยินดี และคนเป็นอันมากจะเปรม
ปรีดิ์ที่บุตรนั้นบังเกิดมา 15 เพราะว่าเขาจะเป็นใหญ่ในสาย
พระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะไม่ดื่มน้ำองุ่นหรือ
เหล้าเลย และเขาจะประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
ตั้งแต่ครรภ์มารดา 16 เขาจะนำคนอิสราเอลหลายคนให้หัน
กลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย 17 เขา
จะนำหน้าพระองค์โดยแสดงอารมณ์และฤทธิ์เดชอย่างเอลี
ยาห์ ให้พ่อกลับคืนดีกับลูกและคนที่ไม่เชื่อฟังให้กลับได้
ปัญญาของคนชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้
สมแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า 18 เศคาริยาห์จึงทูลทูตสวรรค์ว่า
ข้าพเจ้าจะรู้แน่ได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าก็ชราและภรรยา
ก็อายุมากแล้ว 19 ฝ่ายทูตสวรรค์นั้นจึงตอบท่านว่า เราคือ
กาเบรียลซึ่งยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และทรงใช้ให้
มาพูดและนำข่าวดีนี้มาแจ้งกับท่าน 20 ดูเถิด เพราะท่านมิ
ได้เชื่อถ้อยคำของเรา ถึงเรื่องที่จะสำเร็จตามกำหนด ท่านก็
จะเป็นใบ้ แล้วไม่สามารถพูดได้ จนถึงวันทีการณ์เหล่านี้จะ
บังเกิดขึ้น 21 ฝ่ายคนทั้งหลายที่คอยเศคาริยาห์ ก็ประหลาด
ใจ เพราะท่านอยู่ในพระวิหารช้านาน 22 เมื่อท่านออกมาแล้

วก็พูดกับเขาไม่ได้ คนทั้งหลายจึงหยั่งรู้ว่าท่านได้เห็นนิมิต
ในพระวิหาร เพราะท่านใช้ใบ้กับเขาและยังเป็นใบ้อยู่ 23 ต่อ
มาเมื่อหมดเวรของท่านแล้ว ท่านก็กลับไปบ้าน 24 ภายหลัง
นางเอลีซาเบธภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์ แล้วไปซ่อนตัวอยู่
ห้าเดือนพูดว่า 25 องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำเช่นนี้แก่
ข้าพเจ้า ในวันทีพระองค์ได้ทอดพระเนตรดูข้าพเจ้า เพื่อนำ
ความอดสูของข้าพเจ้าที่มีอยู่ท่ามกลางคนทั้งปวงไปเสีย

การประกาศถึงการประสูติของพระคริสต์

26 เมื่อถึงเดือนที่หก พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์กาเบรียล
นั้น ให้มายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี ชื่อนาซาเร็ธ 27 มา
ถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่ได้หมั้นกันไว้กับชายคนหนึ่ง
ชื่อโยเซฟ เป็นคนในวงศ์วานดาวิด หญิงพรหมจารีนั้นชื่อ
มารีย์ 28 ทูตสวรรค์มาถึงหญิงพรหมจารีนั้นแล้วว่า เธอผู้
ซึ่งเป็นทีทรงโปรดปรานมาก จงจำเริญเถิด องค์พระผู้เป็น
เจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ เธอได้รับพระพรท่ามกลางสตรีทั้ง
ปวง 29 เมื่อมารีย์เห็นทูตสวรรค์องค์นั้น เธอก็ตกใจเพราะ
คำของทูตนั้น และรำพึงว่าคำกล่าวนั้นจะหมายว่าอะไร 30
แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า มารีย์เอ๋ย อย่ากลัวเลย
เพราะเธอเป็นทีพระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว 31 ดูเถิด เธอ
จะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว
่า เยซู 32 บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตร
ของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรง
ประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน
33 และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์
และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย 34 ฝ่ายมา
รีย์ทูลทูตสวรรค์นั้นว่า เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปอย่างไรได้

เพราะข้าพเจ้ายังหาได้ร่วมกับชายใดไม่ 35 ทูตสวรรค์จึง
ตอบเธอว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และ
ฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่จะ
บังเกิดมานั้นจะได้เรียกว่า พระบุตรของพระเจ้า 36 ดูเถิด ถึง
นางเอลีซาเบธ ญาติของเธอชราแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์มีบุตรเป็น
ชายด้วย บัดนี้ นางนั้นทีคนเขาถือว่าเป็นหญิงหมันก็มีครรภ์
ได้หกเดือนแล้ว 37 เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเจ้าทรง
กระทำไม่ได้ 38 ส่วนมารีย์จึงทูลว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นหญิง
คนใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำ
ของท่านเถิด แล้วทูตสวรรค์นั้นจึงจากเธอไป

มารีย์เยี่ยมเยียนนางเอลีซาเบธ

39 คราวนั้นมารีย์จึงรีบออกไปถึงเมืองหนึ่งในแถบภูเขา
แห่งยูเดีย 40 แล้วเข้าไปในเรือนของเศคาริยาห์ทักทาย
ปราศรัยนางเอลีซาเบธ 41 ต่อมาเมื่อนางเอลีซาเบธได้ยินคำ
ปราศรัยของมารีย์ ทารกในครรภ์ของเขาก็ดิ้น และนางเอลี
ซาเบธก็ประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ 42 จึงร้องเสียง
ดังว่า ท่านได้รับพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง และผู้บังเกิดจาก
ครรภ์ของท่านก็ได้รับพระพรด้วย 43 เป็นไฉนข้าพเจ้าจึงได้
ความโปรดปรานเช่นนี้ คือมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของ
ข้าพเจ้าได้มาหาข้าพเจ้า 44 เพราะดูเถิด พอเสียงปราศรัย
ของท่านเข้าหูข้าพเจ้า ทารกในครรภ์ของข้าพเจ้าก็ดิ้นด้วย
ความยินดี 45 สตรีที่ได้เชื่อก็เป็นสุข เพราะว่าจะสำเร็จตามพ
ระดำรัสจากองค์พระผู้เป็นเจ้าที่มาถึงเขา

คำสรรเสริญของมารีย์

46 นางมารีย์จึงว่า จิตใจของข้าพเจ้าก็ยกย่ององค์พระ
ผู้เป็นเจ้า 47 และวิญญาณของข้าพเจ้าก็เกิดความปีติยินดี

ในพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า 48 เพราะพระองค์
ทรง ห่วงใย ฐานะ อัน ยาก ต่ำ แห่ง หญิง คนใช้ ของ พระองค์
เพราะ ดู เถิด ตั้งแต่ นี้ ไป คน ทุก ชั่ว อายุ จะ เรียก ข้าพเจ้า ว่า
ผาสุก 49 เพราะ ว่า ผู้ทรง ฤทธิ์ ได้ ทรง กระทำ การ ใหญ่ กับ
ข้าพเจ้า พระนามของพระองค์ก็บริสุทธิ์ 50 พระกรุณาของ
พระองค์มีแก่บรรดาผู้ยำเกรงพระองค์ ทุกชั่วอายุสืบๆไป 51
พระองค์ทรงสำแดงฤทธิ์ด้วยพระกรของพระองค์ พระองค์
ทรง กระทำ ให้ คนที่ มี ใจ เย่อ หยิ่ง แตกฉาน ซ่าน เซ็น ไป 52
พระองค์ทรง ถอด เจ้า นาย จาก พระ ที่ นั่ง และ ทรง ยก ผู้ น้อย
ขึ้น 53 พระองค์ทรง โปรด ให้ คนอด อยาก อิ่ม ด้วย สิ่ง ดี และ
พระองค์ทรง กระทำ ให้ คน มั่ง มี ไป มือ เปล่า 54 พระองค์ทรง
ช่วยอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ คือทรงจดจำพระกรุณา
ของพระองค์ 55 ที่มีต่ออับราฮัมและต่อเชื้อสายของท่านเป็น
นิตย์ ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้กับบรรพบุรุษของเรา 56 มาร
ียอาศัยอยู่กับนางเอลีซาเบธประมาณสามเดือน แล้วจึงกลับ
ไปยังบ้านของตน

การกำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

57 ครั้นเวลาซึ่งนางเอลีซาเบธจะคลอดบุตรครบถ้วนแล้ว
นางก็คลอดบุตรเป็นชาย 58 เพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของ
นาง ได้ ยิ นว่า องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ได้ ทรง สำแดง พระ มหา
กรุณา แก่ นาง เขา ทั้ง หลาย ก็ พา กัน เปรม ปรี ดิ์ ด้วย 59 ต่อ
มา ครั้น ถึง วันที่ แปด แล้ว เขา ก็ พา กัน มา ให้ ทารก นั้น เข้า
สุ หนัต และ เขา จะ ให้ ชื่อ ทา รก นั้ นว่า เศ คา ริ ยาห์ ตาม ชื่
อบิ ดา 60 ฝ่าย มารดา จึง ตอบ ว่า ไม่ใช่ แต่ ต้อง ให้ ชื่อ ว่า
ยอห์น 61 เขา พา กัน ตอบ นาง ว่า ไม่มี ผู้ ใด ใน พวก ญาติ
ของท่านที่มีชื่ออย่างนั้น 62 แล้วเขาจึงใช้ใบ้กับบิดา ถาม

ว่าท่านอยากจะให้บุตรนั้นชื่ออะไร 63 บิดาจึงขอกระดาน
ชนวนมาเขียนว่า "ชื่อของบุตรคือยอห์น" คนทั้งหลายก็
ประหลาดใจนัก 64 ในทันใดนั้นปากและลิ้นของท่านก็คืนดี
อีก แล้วท่านกล่าวสรรเสริญพระเจ้า 65 บรรดาเพื่อนบ้าน
ของท่านก็บังเกิดความกลัว และเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นก็
เลื่องลือไปทั่วแถบภูเขาแคว้นยูเดีย 66 บรรดาคนที่ได้ยินก
็จดจำไว้ในใจและว่า "ทารกนั้นจะเป็นอย่างไรหนอ" และ
พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา 67 ฝ่ายเศคาริ
ยาห์ผู้เป็นบิดาประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วได้
พยากรณ์ว่า 68 "จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ
พวกอิสราเอล ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงเยี่ยมเยียนและช่วยไถ่
ชนชาติของพระองค์ 69 และได้ทรงชูเขาแห่งความรอดขึ้น
มาเพื่อเราในวงศ์วานของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ 70 ตาม
ที่พระองค์ได้ตรัสไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก โดยปากของพวก
ศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์ 71 ว่าเราจะรอดพ้น
จากพวกศัตรูของเราทั้งหลาย และพ้นจากมือของคนทั้ง
ปวงที่ชังเรา 72 จะทรงสำแดงพระกรุณาซึ่งทรงสัญญาแก่
บรรพบุรุษของเรา และทรงระลึกถึงพันธสัญญาบริสุทธิ์ของ
พระองค์ 73 คือคำปฏิญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับ
อับราฮัมบรรพบุรุษของเรา 74 ว่าเมื่อเราทั้งหลายพ้นจา
กมือศัตรูของเราแล้ว จะทรงโปรดให้เราปรนนิบัติพระองค์
โดยปราศจากความกลัว 75 ด้วยความบริสุทธิ์และด้วยความ
ชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระองค์ตลอดชีวิตของเรา
76 ท่านทารกเอ๋ย เขาจะเรียกท่านว่าเป็นศาสดาพยากรณ์
ของผู้สูงสุด เพราะว่าท่านจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อ
จะจัดเตรียมมรรคาของพระองค์ไว้ 77 เพื่อจะให้ชนชาติของ
พระองค์มีความรู้ถึงความรอด โดยการทรงยกบาปของเขา
78 โดยพระทัยเมตตากรุณาแห่งพระเจ้าของเรา แสงอรุณ

จากเบื้องสูงจึงมาเยี่ยมเยียนเรา 79 เพื่อจะส่องสว่างแก่คน
ทั้งหลายผู้อยู่ในที่มืด และในเงาแห่งความตาย เพื่อจะนำเท้า
ของเราไปในทางสันติสุข 80 ฝ่ายทารกนั้นก็ได้เจริญวัยขึ้น
และจิตวิญญาณก็มีกำลังทวีขึ้น และไปอาศัยในถิ่นทุรกัน
ดารจนถึงวันที่ท่านจะได้มาปรากฏแก่ชนชาติอิสราเอล

2

พระเยซูทรงประสูติในหมู่บ้านเบธเลเฮม *(มธ 1:18-25; 2:1)*

1 อยู่มาคราวนั้น มีรับสั่งจากซีซาร์ ออกัสตัส ให้จด
ทะเบียนสำมะโนครัวทั่วทั้งแผ่นดิน 2 (นี่เป็นครั้งแรกที่ได้จด
ทะเบียนสำมะโนครัว เมื่อคีรินิอัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย 3 คน
ทั้งปวงต่างคนต่างได้ไปขึ้นทะเบียนยังเมืองของตน 4 ฝ่ายโย
เซฟก็ขึ้นไปจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลีถึงเมืองของดา
วิด ชื่อเบธเลเฮมแคว้นยูเดียด้วย (เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วาน
และเชื้อสายของดาวิด 5 เขาได้ไปกับมารีย์ที่เขาได้หมั้นไว้
แล้ว เพื่อจะขึ้นทะเบียนและนางมีครรภ์ 6 เมื่อเขาทั้งสองยัง
อยู่ที่นั่น ก็ถึงเวลาที่มารีย์จะประสูติบุตร 7 นางจึงประสูติบุตร
ชายหัวปี เอาผ้าอ้อมพันและวางไว้ในรางหญ้า เพราะว่าไม่มี
ที่ว่างให้เขาในโรงแรม

ทูตสวรรค์ประกาศแก่พวกผู้เลี้ยงแกะ

8 ในแถบนั้น มีคนเลี้ยงแกะอยู่ในทุ่งนา เฝ้าฝูงแกะของเขา
ในเวลากลางคืน 9 ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า
มาปรากฏแก่เขา และรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่องล้อม
รอบเขา และเขากลัวนัก 10 ฝ่ายทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่
เขาว่า อย่ากลัวเลย เพราะดูเถิด เรานำข่าวดีมายังท่านทั้ง

หลาย คือความปรีดียิ่งซึ่งจะมาถึงคนทั้งปวง 11 เพราะว่า
ในวันนี้พระผู้ช่วยให้รอดของท่านทั้งหลาย คือพระคริสต์
เจ้า มาบังเกิดที่เมืองดาวิด 12 นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่ท่าน
ทั้งหลาย คือท่านจะได้พบพระกุมารนั้นพันผ้าอ้อมนอนอยู่
ในรางหญ้า 13 ทันใดนั้น มีชาวสวรรค์หมู่หนึ่งมาอยู่กับท
ูตสวรรค์องค์นั้นร่วมสรรเสริญพระเจ้าว่า 14 รัศมีภาพจง
มีแด่พระเจ้าในที่สูงสุด และบนแผ่นดินโลกสันติสุขจงมี
ท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงซึ่งทรงโปรดปรานนั้น 15 ต่อมาเมื่อ
ทูตสวรรค์เหล่านั้นไปจากเขาขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พวกเลี้ยงแกะ
ได้พูดกันว่า บัดนี้ให้เราไปยังเมืองเบธเลเฮม ดูเหตุการณ์ที่
เกิดขึ้นนั้น ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแจ้งแก่เรา 16 เขาก็รี
บไปแล้วพบนางมารีย์กับโยเซฟและพบพระกุมารนั้นนอนอยู่
ในรางหญ้า 17 ครั้นเขาได้เห็นแล้ว จึงเล่าเรื่องซึ่งเขาได้ยิน
ถึงพระกุมารนั้น 18 คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจด้วยเนื้อ
ความที่คนเลี้ยงแกะได้บอกแก่เขา 19 ฝ่ายนางมารีย์ก็เก็บ
บรรดาสิ่งเหล่านี้ไว้ในใจ และรำพึงอยู่ 20 คนเลี้ยงแกะจึง
กลับไปยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่ง
เขาได้ยินและได้เห็น ดังได้กล่าวไว้แก่เขาแล้ว

พระกุมารเยซูทรงเข้าสุหนัต *(ลก 1:59)*

21 ครั้นครบแปดวันแล้ว เป็นวันให้พระกุมารนั้นเข้าสุหนัต
เขาจึงให้นามว่า เยซู ตามซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ก่อนยังม
ิได้ปฏิสนธิในครรภ์ 22 เมื่อวันทำพิธีชำระตัวของนางมารีย์
ตามพระราชบัญญัติของโมเสสเสร็จลงแล้ว เขาทั้งหลายจึง
นำพระกุมารไปยังกรุงเยรูซาเล็มจะถวายแด่องค์พระผู้เป็น
เจ้า 23 (ตามที่เขียนไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้

เป็นเจ้าว่า “บุตรชายทุกคนที่เบิกครรภ์ครั้งแรก จะได้เรียก
ว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า”) 24 และถวาย
เครื่องบูชาตามที่ได้ตรัสสั่งไว้แล้วในพระราชบัญญัติของ
องค์พระผู้เป็นเจ้าคือ “นกเขาคู่หนึ่ง หรือนกพิราบหนุ่มสอง
ตัว”

สิเมโอนผู้ชรากับพระกุมารเยซู

25 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็มชื่อสิเมโอน เป็น
คนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และคอยเวลาซึ่งพวก
อิสราเอลจะได้รับความบรรเทาทุกข์ และพระวิญญาณบริ
สุทธิ์ทรงสถิตกับท่าน 26 พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดง
แก่ท่านว่า ท่านจะไม่ตายจนกว่าจะได้เห็นพระคริสต์ของ
องค์พระผู้เป็นเจ้า 27 สิเมโอนเข้าไปในพระวิหารโดยพระ
วิญญาณทรงนำ และเมื่อบิดามารดาได้นำพระกุมารเยซู
เข้าไป เพื่อจะกระทำแก่พระกุมารตามธรรมเนียมแห่งพระ
ราชบัญญัติ 28 สิเมโอนจึงอุ้มพระกุมาร และสรรเสริญ
พระเจ้าว่า 29 “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้พระองค์
ทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ไปเป็นสุขตามพระดำรัสของ
พระองค์ 30 เพราะว่าตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอด
ของพระองค์แล้ว 31 ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ต่อ
หน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย 32 เป็นความสว่างส่องแสงแก่
คนต่างชาติและเป็นสง่าราศีของพวกอิสราเอล ชนชาติ
ของพระองค์” 33 ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระกุมารก็
ประหลาดใจ เพราะถ้อยคำซึ่งท่านได้กล่าวถึงพระกุมารนั้น
34 แล้วสิเมโอนก็อวยพรแก่เขา แล้วกล่าวแก่นางมารีย์มารดา
ของพระกุมารนั้นว่า “ดูก่อนท่าน ทรงตั้งพระกุมารนี้ไว้เป็น
เหตุให้หลายคนในพวกอิสราเอลล้มลงหรือยกตั้งขึ้น และจะ
เป็นหมายสำคัญซึ่งคนปฏิเสธ 35 เพื่อความคิดในใจของคน

เป็นอันมากจะได้ปรากฏแจ้ง (เออ ถึงจิตใจของท่านเองก็ยังจะถูกดาบแทงทะลุด้วย)

นางอันนาหญิงผู้พยากรณ์

36 ยังมีผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งชื่ออันนา บุตรสาวฟานูเอลในตระกูลอาเชอร์ นางเป็นคนชรามากแล้ว มีสามีตั้งแต่ยังเป็นสาวพรหมจารีอยู่ และอยู่ด้วยกันเจ็ดปี 37 แล้วก็เป็นม่ายมาจนถึงอายุแปดสิบสี่ปี นางมิได้ไปจากพระวิหารเลย อยู่รับใช้พระเจ้าด้วยการถืออดอาหารและอธิษฐาน ทั้งกลางวันกลางคืน 38 ในขณะนั้นผู้หญิงคนนี้ก็เข้ามาขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน และกล่าวถึงพระกุมารให้คนทั้งปวงที่คอยการทรงไถ่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มฟัง

ทั้งครอบครัวกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ

39 ครั้นโยเซฟกับนางมารีย์ได้กระทำการทั้งปวงตามพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสร็จแล้ว จึงกลับไปถึงนาซาเร็ธเมืองของตนในแคว้นกาลิลี 40 พระกุมารนั้นก็เจริญวัย และเข้มแข็งขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ ประกอบด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่กับท่าน

พระเยซูเมื่ออายุสิบสองพรรษาทรงเยี่ยมกรุงเยรูซาเล็ม

41 ฝ่ายบิดามารดาเคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในการเลี้ยงเทศกาลปัสกาทุกปีๆ 42 เมื่อพระกุมารมีพระชนมายุสิบสองพรรษา เขาทั้งหลายก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมการเลี้ยงนั้น 43 เมื่อครบกำหนดวันเลี้ยงกันแล้ว ขณะเขากำลังกลับไป พระกุมารเยซูก็ยังค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระองค์ก็ไม่รู้ 44 แต่เพราะเขาทั้งสองคิดว่าพระกุมารนั้นอยู่ในหมู่คนทีมาด้วยกัน เขาจึงเดิน

ทางไปได้วันหนึ่ง แล้วหาพระกุมารในหมู่ญาติพี่น้องและ
พวกคนที่รู้จักกัน 45 เมื่อไม่พบ พวกเขาจึงกลับไปเที่ยวหา
พระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม 46 ต่อมาครั้นหามาได้สามวันแล้ว
จึงพบพระกุมารนั่งอยู่ในพระวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์
ฟังและไต่ถามพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่ 47 คนทั้งปวงที่ได้
ยินก็ประหลาดใจในสติปัญญาและคำตอบของพระกุมาร
นั้น 48 ฝ่ายเขาทั้งสองเมื่อเห็นพระกุมารแล้วก็ประหลาดใจ
มารดาจึงถามพระกุมารว่า ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำแก่เราอย่าง
นี้ ดูเถิด พ่อกับแม่แสวงหาเป็นทุกข์นัก 49 พระกุมารจึงตอบ
เขาทั้งสองว่า ท่านเที่ยวหาฉันทำไม ท่านไม่ทราบหรือว่า
ฉันต้องกระทำพระราชกิจแห่งพระบิดาของฉัน 50 เขาทั้ง
สองก็ไม่เข้าใจคำซึ่งพระกุมารกล่าวแก่เขา 51 แล้วพระกุมาร
ก็ลงไปกับเขาไปยังเมืองนาซาเร็ธ อยู่ใต้ความปกครองของ
เขา มารดาก็เก็บเรื่องราวทั้งหมดนั้นไว้ในใจ 52 พระเยซูก็ได้
จำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย และเป็นทีชอบ
จำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

3

การรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 3:1-12; มก 1:1-8; ยน 1:6-8, 15-36)

1 เมื่อปีที่สิบห้าในรัชกาลทิเบริอัส ซีซาร์ ปอนทิอัสปีลาต
เป็นเจ้าเมืองยูเดีย เฮโรดเป็นเจ้าเมืองกาลิลี ฟีลิปน้องชาย
ของเฮโรดเป็นเจ้าเมืองอิทูเรียกับบริเวณแคว้นตราโคนิติ
ส ลีซาเนียสเป็นเจ้าเมืองอาบีเลน 2 อันนาสกับคายาฟาส
เป็นมหาปุโรหิต คราวนั้นพระวจนะของพระเจ้ามาถึงยอห์
นบุตรชายเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร 3 แล้วยอห์นจึงไปทั่ว
บริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ประกาศเรื่องบัพติศมาอันสำแดง

การกลับใจใหม่ เพื่อจะทรงยกความผิดบาปเสียได้ 4 ตามที่มี
เขียนไว้แล้วในหนังสือถ้อยคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์
ว่า เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า จงเตรียมมรรคาแห่ง
องค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป
5 หุบเขาทุกแห่งจะถมให้เต็ม ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้
ต่ำลง ทางคดจะกลายเป็นทางตรง และทางที่ขรุขระจะ
กลายเป็นทางราบ 6 เนื้อหนังทั้งปวงจะได้เห็นความรอดของ
พระเจ้า 7 ยอห์นจึงกล่าวแก่ประชาชนที่ออกมารับบัพติศ
มาจากท่านว่า โอ เจ้าชาติงูร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจาก
พระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น 8 เหตุฉะนั้น จงพิสูจน์การกลับใจ
ของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น อย่านึกเหมาเอาในใจว่าตัวมีอับรา
ฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์
สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นกับอับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้
9 บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว และทุกต้นที่ไม่เกิดผล
ดีจะต้องตัดเสียแล้วโยนทิ้งในกองไฟ 10 ฝ่ายประชาชนจึง
ถามท่านว่า เราจะต้องทำประการใด 11 ท่านจึงตอบเขา
ว่า ผู้ใดมีเสื้อสองตัว จงปันให้แก่คนไม่มี และใครมีอาหาร
จงปันให้เหมือนกัน 12 พวกเก็บภาษีก็มาขอรับบัพติศมา
ด้วย และถามท่านว่า อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าต้องทำ
ประการใด 13 ท่านจึงตอบเขาว่า เจ้าทั้งหลายอย่าเก็บภาษี
เกินพิกัด 14 ฝ่ายพวกทหารถามท่านด้วยว่า พวกข้าพเจ้า
เล่า จะต้องทำประการใด ท่านตอบเขาว่า อย่ากดขี่ผู้ใด
อย่าหาความใส่ผู้ใด แต่จงพอใจในค่าจ้างของตน 15 เมื่อ
คนทั้งหลายกำลังคอยพระคริสต์อยู่ และได้ใคร่ครวญถึง
ยอห์นว่า ตัวท่านเป็นพระคริสต์หรือมิใช่ 16 ยอห์นจึงตอบ
เขาทั้งหลายว่า เราให้เจ้ารับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่จะมี
พระองค์หนึ่งเสด็จมาทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่
คู่ควรแม้จะแก้สายฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์นั้น

จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
และด้วยไฟ 17 พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้วเพื่อ
จะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว และเพื่อจะเก็บข้าว
ไว้ในยุ้งฉางของพระองค์ แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วย
ไฟที่ไม่รู้ดับ 18 ยอห์นจึงประกาศตักเตือนอีกหลายประการ
แก่คนทั้งหลาย 19 ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมือง เมื่อถูกยอห์นว่าติ
เตียนเพราะเรื่องนางเฮโรเดียภรรยาของน้องชายชื่อฟีลิป
และเพราะการชั่วทั้งหมดที่เฮโรดได้กระทำนั้น 20 เฮโรดยัง
ทำความชั่วนี้เพิ่มกับที่ได้ทำมาแล้ว คือได้จับยอห์นจำไว้ใน
คุก

พระเยซูทรงรับบัพติศมาและประกอบด้วยพระวิญญาณ *(มธ 3:13-17; มก 1:9-11)*

21 อยู่มาเมื่อคนทั้งปวงรับบัพติศมา และพระเยซูทรงรับ
บัพติศมาด้วย ขณะเมื่อทรงอธิษฐานอยู่ ท้องฟ้าก็แหวกออก
22 และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรูปสัณฐานเหมือนนกเขาได้
ลงมาบนพระองค์ และพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า ท่าน
เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก

วงศ์ตระกูลของพระเยซูทางมารีย์มารดาของพระองค์

23 เมื่อพระเยซูทรงมีพระชนมายุประมาณสามสิบพรรษา
(ตามความคาดหมายของคนทั้งหลาย เข้าใจว่าเป็นบุตรโย
เซฟ ซึ่งเป็นบุตรเฮลี 24 ซึ่งเป็นบุตรมัทธัต ซึ่งเป็นบุตรเลวี ซึ่ง
เป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรยันนาย ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ 25 ซึ่ง
เป็นบุตรมัทธาธีอัส ซึ่งเป็นบุตรอาโมส ซึ่งเป็นบุตรนาฮูม ซึ่ง
เป็นบุตรเอสลี ซึ่งเป็นบุตรนักกาย 26 ซึ่งเป็นบุตรมาอาท ซึ่ง
เป็นบุตรมัทธาธีอัส ซึ่งเป็นบุตรเสเมอิน ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ
ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ 27 ซึ่งเป็นบุตรโยอานาห์ ซึ่งเป็นบุตรเรซา

ซึ่งเป็นบุตรเศรุบบาเบล ซึ่งเป็นบุตรเซลาทิเอล ซึ่งเป็นบุตร
เนรี 28 ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรอัดดี ซึ่งเป็นบุตรโคสัม
ซึ่งเป็นบุตรเอลมาดัม ซึ่งเป็นบุตรเอร์ 29 ซึ่งเป็นบุตรโยซี ซึ่ง
เป็นบุตรเอลีเยเซอร์ ซึ่งเป็นบุตรโยริม ซึ่งเป็นบุตรมัทธัต ซึ่ง
เป็นบุตรเลวี 30 ซึ่งเป็นบุตรสิเมโอน ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ ซึ่งเป็น
บุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรโยนาน ซึ่งเป็นบุตรเอลียาคิม 31 ซึ่ง
เป็นบุตรเมเลอา ซึ่งเป็นบุตรเมนนัน ซึ่งเป็นบุตรมัทตะธา ซึ่ง
เป็นบุตรนาธัน ซึ่งเป็นบุตรดาวิด 32 ซึ่งเป็นบุตรเจสซี ซึ่งเป็น
บุตรโอเบด ซึ่งเป็นบุตรโบอาส ซึ่งเป็นบุตรสัลโมน ซึ่งเป็น
บุตรนาโซน 33 ซึ่งเป็นบุตรอัมมีนาดับ ซึ่งเป็นบุตรราม ซึ่ง
เป็นบุตรเฮสโรน ซึ่งเป็นบุตรเปเรศ ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ 34 ซึ่ง
เป็นบุตรยาโคบ ซึ่งเป็นบุตรอิสอัค ซึ่งเป็นบุตรอับราฮัม ซึ่ง
เป็นบุตรเทราห์ ซึ่งเป็นบุตรนาโฮร์ 35 ซึ่งเป็นบุตรเสรุก ซึ่ง
เป็นบุตรเรกู ซึ่งเป็นบุตรเปเลก ซึ่งเป็นบุตรเอเบอร์ ซึ่งเป็น
บุตรเซลาห์ 36 ซึ่งเป็นบุตรเคนัน ซึ่งเป็นบุตรอารฟาซัด ซึ่ง
เป็นบุตรเชม ซึ่งเป็นบุตรโนอาห์ ซึ่งเป็นบุตรลาเมค 37 ซึ่ง
เป็นบุตรเมธูเสลาห์ ซึ่งเป็นบุตรเอโนค ซึ่งเป็นบุตรยาเรด ซึ่ง
เป็นบุตรมาหะลาเลล ซึ่งเป็นบุตรเคนัน 38 ซึ่งเป็นบุตรเอโนช
ซึ่งเป็นบุตรเสท ซึ่งเป็นบุตรอาดัม ซึ่งเป็นบุตรพระเจ้า

4

พระเยซูทรงถูกทดลอง *(มธ 4:1-11; มก 1:12-13)*

1 พระเยซูประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จกลับ
ไปจากแม่น้ำจอร์แดน และพระวิญญาณได้ทรงนำพระองค์
ไปในถิ่นทุรกันดาร 2 ทรงถูกพญามารทดลองถึงสี่สิบวัน

ในวันเหล่านั้นพระองค์มิได้เสวยอะไรเลย และเมื่อสิ้นสี่สิบวันแล้ว พระองค์ทรงอยากพระกระยาหาร 3 พญามารจึงทูลพระองค์ว่า ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินนี้ให้กลายเป็นขนมปัง 4 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หามิได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำของพระเจ้า 5 แล้วพญามารจึงนำพระองค์ขึ้นไปยังภูเขาที่สูง สำแดงบรรดาราชอาณาจักรทั่วพิภพในขณะเดียวให้พระองค์ทอดพระเนตร 6 แล้วพญามารได้ทูลพระองค์ว่า อำนาจทั้งสิ้นนี้และสง่าราศีของราชอาณาจักรนั้นเราจะยกให้แก่ท่าน เพราะว่ามอบเป็นสิทธิไว้แก่เราแล้ว และเราปรารถนาจะให้แก่ผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น 7 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านจะกราบนมัสการเรา สรรพสิ่งนั้นจะเป็นของท่านทั้งหมด 8 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะมีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว 9 แล้วมารจึงนำพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และให้พระองค์ประทับอยู่ที่ยอดหลังคาพระวิหาร แล้วทูลพระองค์ว่า ถ้าท่านเป็นพระบุตรพระเจ้า จงโจนลงไปจากที่นี่เถิด 10 เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า พระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน ให้ป้องกันรักษาท่านไว้ 11 และ เหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน 12 พระเยซูจึงตรัสตอบมารว่า มีคำกล่าวไว้ว่า อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน 13 เมื่อพญามารทำการทดลองทุกอย่างสิ้นแล้ว จึงละพระองค์ไปชั่วคราว

พระเยซูทรงประกอบด้วยพระวิญญาณในแคว้นกาลิลี

(มธ 4:12-16; มก 1:14)

14 พระเยซูได้เสด็จกลับไปด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณ
ยังแคว้นกาลิลี และกิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปตาม
ถิ่นโดยรอบ 15 พระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาต่างๆของ
เขา และได้รับความสรรเสริญจากคนทั้งปวง

พระเยซูเสด็จกลับไปยังธรรมศาลาในเมืองนาซาเร็ธ

16 แล้วพระองค์เสด็จมาถึงเมืองนาซาเร็ธ เป็นที่ซึ่ง
พระองค์ทรงเจริญวัยขึ้น พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลา
ในวันสะบาโตตามเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระ
คัมภีร์ 17 เขาจึงส่งพระคัมภีร์อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ให้
แก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออก ก็ค้นพบ
ข้อที่เขียนไว้ว่า 18 “พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า
สถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้า
ไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรง
ใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศ
อิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้
เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ฟกช้ำเป็นอิสระ 19 และให้ประกาศปีแห่
งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” 20 แล้วพระองค์
ทรงม้วนหนังสือส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ แล้วทรงนั่งลงและตา
ของคนทั้งปวงในธรรมศาลาก็เพ่งดูพระองค์ 21 พระองค์จึง
เริ่มตรัสแก่เขาว่า “คัมภีร์ตอนนี้ที่ท่านได้ยินกับหูของท่าน
ก็สำเร็จในวันนี้แล้ว” 22 คนทั้งปวงก็เป็นพยานรับรองคำ
ของพระองค์ และประหลาดใจด้วยถ้อยคำอันประกอบด้วย
คุณซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และว่า “คนนี้เป็น
บุตรชายของโยเซฟมิใช่หรือ” 23 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า
“ท่านทั้งหลายจะกล่าวคำสุภาษิตข้อนี้แก่เราเป็นแน่ คือว่า
“หมอจงรักษาตัวเองเถิด คือบรรดาการซึ่งเราได้ยินว่า ท่าน

ได้กระทำในเมืองคาเปอรนาอุม จงกระทำในเมืองของตน
ที่นี่ด้วย” 24 พระองค์ตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่าน
ทั้งหลายว่า ไม่มีศาสดาพยากรณ์คนใดได้รับการต้อนรับใน
บ้านเมืองของตน 25 แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย
ว่า มีหญิงม่ายหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลียาห์ เมื่อ
ท้องฟ้าปิดเสียถึงสามปีกับหกเดือนจึงเกิดกันดารอาหารมาก
ทั่วแผ่นดิน 26 และเอลียาห์มิได้รับใช้ให้ไปหาหญิงม่ายคน
ใด เว้นแต่หญิงม่ายคนหนึ่งในบ้านศาเรฟัทแคว้นเมืองไซ
ดอน 27 และมีคนโรคเรื้อนหลายคนในพวกอิสราเอลคราว
เอลีชาศาสดาพยากรณ์ แต่ไม่มีผู้ใดได้รับการรักษาให้หาย
โรคนั้นเลย เว้นแต่นาอามานชาวซีเรีย” 28 เมื่อคนทั้งปวง
ในธรรมศาลาได้ยินดังนั้นก็โกรธยิ่งนัก 29 จึงลุกขึ้นผลัก
พระองค์ออกจากเมือง พาไปยังแง่ของเงื้อมเขาที่เมืองของ
เขา ซึ่งตั้งอยู่บนเนินนั้น หมายจะผลักพระองค์ลงไป 30 แต่
พระองค์ทรงดำเนินผ่านท่ามกลางเขาพ้นไป

พระเยซูทรงขับพวกผีในเมืองคาเปอรนาอุม *(มก 1:23-26)*

31 พระองค์เสด็จลงไปถึงเมืองคาเปอรนาอุมแคว้นกา
ลิลี และได้สั่งสอนเขาทั้งหลายทุกวันสะบาโต 32 คนทั้ง
ปวงก็อัศจรรย์ใจด้วยการสอนของพระองค์ เพราะคำของ
พระองค์ประกอบด้วยอำนาจ 33 มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลา
ที่มีผีโสโครกเข้าสิง เขาร้องเสียงดัง 34 กล่าวว่า “ไฮ้ พระ
เยซูชาวนาซาเร็ธ ปล่อยเราไว้ เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า
ท่านมาเพื่อจะทำลายเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือ
องค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” 35 พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า “จง
นิ่งเสีย ออกมาจากเขาซิ” เมื่อผีนั้นได้ทำให้เขาล้มลงท่า
มกลางประชาชนแล้ว ก็ออกมาจากเขา แต่มิได้ทำอันตราย
เขาเลย 36 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักพูดกันว่า “คำนี้เป็น

อย่างไรหนอ เพราะว่าท่านได้สั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจ
และด้วยฤทธิ์เดช มันก็ออกมา 37 กิตติศัพท์ของพระองค์จึง
ได้เลื่องลือไปทุกตำบลที่อยู่รอบนั้น

พระเยซูทรงเทศนาและรักษาคนเจ็บป่วย *(มธ 8:14-17; มก 1:29-38)*

38 ฝ่าย พระองค์ ทรง ลุก ขึ้น ออก จาก ธรรม ศาลา เสด็จ
เข้าไปในเรือนของซีโมน แม่ยายซีโมนป่วยเป็นไข้หนัก เขา
ทั้งหลายจึงอ้อนวอนพระองค์ให้ช่วยหญิงนั้น 39 พระองค์
ทรงยืนอยู่ข้างคนเจ็บ ทรงห้ามไข้ ไข้ก็หาย และในทันใดนั้น
แม่ยายของซีโมนก็ลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย 40 ครั้นเวลา
ตะวันยอแสง ใครมีคนเจ็บเป็นโรคต่างๆก็พามาหาพระองค์
พระองค์ก็ทรงวางพระหัตถ์ถูกต้องเขาทุกคน ให้เขาหายโรค
41 ผีก็ออกมาจากคนหลายคนด้วย ร้องว่า ท่านเป็นพระ
คริสต์พระบุตรของพระเจ้า ฝ่ายพระองค์ก็ทรงห้ามมิให้มัน
พูด เพราะว่ามันรู้แล้วว่าพระองค์เป็นพระคริสต์ 42 ครั้นรุ่ง
เช้าพระองค์เสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว ประชาชนเที่ยวเสาะหา
พระองค์ ครั้นพบแล้วก็หน่วงเหนี่ยวพระองค์ไว้ไม่ให้ไปจาก
เขา 43 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า เราต้องไปประกาศเรื่อง
อาณาจักรของพระเจ้าแก่เมืองอื่นด้วย เพราะว่าที่เราได้รับ
ใช้มาก็เพราะเหตุนี้เอง 44 พระองค์ทรงประกาศในธรรม
ศาลาทั่วแคว้นกาลิลี

5

การจับปลาอย่างมหัศจรรย์ ทรงเรียกเปโตร

1 ต่อมาครั้นเมื่อประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์เพื่อ
ฟังพระวจนะของพระเจ้า พระองค์ทรงยืนอยู่ที่ฝั่งทะเลสาบ
เยนเนซาเรท 2 และพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเรือสองลำ

จอดอยู่ริมฝั่งทะเลสาบนั้น แต่ชาวประมงขึ้นจากเรือแล้ว
กำลังซักอวนอยู่ 3 พระองค์จึงเสด็จลงเรือลำหนึ่ง เป็นเรือ
ของซีโมน และทรงขอให้เขาถอยไปจากฝั่งหน่อยหนึ่ง แล้ว
พระองค์ทรงนั่งลงสอนประชาชนจากเรือนั้น 4 เมื่อพระองค์
ตรัสสอนเสร็จแล้ว จึงตรัสแก่ซีโมนว่า จงถอยออกไปที่น้ำ
ลึกหย่อนอวนต่างๆลงจับปลา 5 ซีโมนทูลตอบพระองค์
ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายทอดอวนคืนยัง
รุ่ง ไม่ได้อะไรเลย แต่ข้าพระองค์จะหย่อนอวนลงตามพระ
ดำรัสของพระองค์ 6 เมื่อเขาหย่อนลงแล้ว ก็ล้อมปลาไว้
เป็นอันมาก จนอวนของเขาขาด 7 เขาจึงทำสำคัญแก่ผู้ร่วม
งานที่อยู่ในเรืออีกลำหนึ่งให้มาช่วย เขาก็มาช่วย แล้วได้
ปลาเต็มเรือทั้งสองลำ จนเรือเริ่มจมลง 8 ฝ่ายซีโมนเปโต
รเมื่อเห็นดังนั้น ก็กราบลงที่พระชานุของพระเยซูทูลว่า
โอ พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปให้ห่างจากข้าพระองค์เถิด
เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนบาป 9 เพราะว่าเขากับคนทั้ง
หลายที่อยู่ด้วยกันประหลาดใจด้วยปลาเป็นอันมากที่เขาจับ
ได้นั้น 10 ยากอบและยอห์นบุตรชายของเศเบดี ผู้ร่วมงาน
กับซีโมนก็ประหลาดใจเหมือนกัน พระเยซูตรัสแก่ซีโมนว่า
อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้ไปท่านจะเป็นผู้จับคน 11 เมื่อเขานำ
เรือมาถึงฝั่งแล้ว เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด และตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงรักษาชายโรคเรื้อนให้หาย *(มธ 8:2-4; มก 1:40-44)*

12 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในเมืองหนึ่ง ดูเถิด มีคน
เป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว เมื่อเขาเห็นพระเยซูก็ซบหน้าลงถึ
งดินอ้อนวอนทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่
พระองค์จะโปรดก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้
13 พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขาแล้วตรัสว่า เรา

พอใจแล้ว จงสะอาดเถิด” ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็
หาย 14 พระองค์จึงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใด และตรัสว่า “แต่
จงไปแสดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่
หายโรคเรื้อนแล้วตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐาน
ต่อคนทั้งหลายว่าเจ้าหายโรคแล้ว” 15 แต่กิตติศัพท์ของ
พระองค์ยิ่งเลื่องลือไป และประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุ
มกันเพื่อจะฟังพระองค์ และรับการรักษาโรคต่างๆของเขา
16 แต่พระองค์เสด็จออกไปในที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐาน

ทรงรักษาคนอัมพาต *(มธ 9:2-8; มก 2:1-12)*

17 คราวนั้นวันหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ มีพวกฟา
ริสีและพวกธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัตินั่งอยู่ด้วย เป็น
ผู้มาจากทุกเมืองในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และจากกรุง
เยรูซาเล็ม ฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็สถิตอยู่เพื่อจะ
รักษาเขาให้หายโรค 18 และดูเถิด มีผู้หามคนอัมพาตคนหนึ่ง
นอนบนที่นอน และเขาหาช่องที่จะหามคนอัมพาตนั้นเข้ามา
วางตรงพระพักตร์ของพระองค์ 19 เมื่อหาช่องเอาเข้ามาไม่
ได้เพราะคนมาก เขาจึงขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคาบ้านหย่อน
คนอัมพาตลงมา ทั้งที่นอนตามช่องกระเบื้องตรงกลางหมู่
คนต่อพระพักตร์พระเยซู 20 เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็น
ความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาต
ว่า “บุรุษเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว” 21 ฝ่าย
พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเริ่มคิดในใจว่า “คนนี้ที่พู
ดหมิ่นประมาทเป็นผู้ใดเล่า ใครจะยกความผิดบาปได้เว้น
แต่พระเจ้าเท่านั้น” 22 แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบความคิด
ของเขา พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ไฉนท่านทั้งหลายจึง
คิดในใจอย่างนี้ 23 ที่จะว่า “บาปของเจ้าได้รับการอภัย
แล้ว” หรือจะว่า “จงลุกขึ้นเดินไปเถิด” นั้น ข้างไหนจะ

ง่ายกว่ากัน 24 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มี
ฤทธิ์อำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้ (พระองค์
จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกที่นอน
ไปบ้านของเจ้าเถิด 25 ในทันใดนั้น เขาจึงลุกขึ้นต่อหน้า
คนทั้งปวง ยกที่นอนซึ่งเขาได้นอนนั้น กลับไปบ้านของตน
พลางร้องสรรเสริญพระเจ้า 26 คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจและ
ได้สรรเสริญพระเจ้า ต่างเต็มไปด้วยความกลัวและพูดว่า
วันนี้เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาด

ทรงเรียกเลวี *(มธ 9:9; มก 1:13-14)*

27 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ พระองค์ได้เสด็จออกไป
และทอดพระเนตรเห็นคนเก็บภาษีคนหนึ่ง ชื่อเลวีนั่งอยู่ที่
ด่านเก็บภาษี พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า จงตามเรามาเถิด
28 เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด ลุกขึ้นตามพระองค์ไป 29 เลวี
ได้จัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ในเรือนของตนเพื่อเป็นเกียรติยศ
แก่พระองค์ มีคนมากมายเป็นคนเก็บภาษีและคนอื่นๆมา
เอนกายลงรับประทานด้วยกัน 30 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์ของ
เขา และพวกฟาริสีกระซิบบ่นติพวกสาวกของพระองค์ว่า
เหตุไฉนพวกท่านมากินและดื่มร่วมกับพวกเก็บภาษีและพวก
คนบาป 31 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า คนปกติไม่ต้องการ
หมอ แต่คนเจ็บต้องการหมอ 32 เรามิได้มาเพื่อจะเรียก
คนที่เห็นว่าตัวชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสีย
ใหม่ 33 เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า ทำไมพวกศิษย์ของ
ยอห์นถืออดอาหารเนืองๆและอธิษฐานอ้อนวอน และศิษย์
ของพวกฟาริสีก็ถือเหมือนกัน แต่สาวกของท่านกินและดื่ม
34 ฝ่ายพระองค์ตรัสแก่เขาว่า ท่านจะให้สหายของเจ้าบ่าว
อดอาหารเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ 35 แต่วันนั้น
จะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากสหายไป ในวันนั้นสหายจะ
ถืออดอาหาร

คำ อุปมา เกี่ยว กับ เสื้อ และ ถุง หนัง *(มธ 9:16-17; มก 2:21-22)*

36 พระองค์ยังตรัสคำอุปมาข้อหนึ่งแก่เขาด้วยว่า ไม่มีผู้
ใดฉีกท่อนผ้าจากเสื้อใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้นเสื้อ
ใหม่นั้นจะขาดเสียไป ทั้งท่อนผ้าที่เอามาจากเสื้อใหม่นั้นก
็จะไม่สมกับเสื้อเก่าด้วย 37 ไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่
ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นน้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่า
ขาดไป และน้ำองุ่นจะรั่ว ถุงหนังก็จะเสียไปด้วย 38 แต่น้ำ
องุ่นใหม่ต้องใส่ในถุงหนังใหม่ ทั้งสองจะถนอมรักษาด้วยกัน
ได้ 39 ไม่มีผู้ใดเมื่อดื่มน้ำองุ่นเก่าแล้ว จะอยากได้น้ำองุ่น
ใหม่ทันที เพราะเขาว่า ของเก่านั้นก็ดีกว่า

6

พระเยซูเป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต *(มธ 12:1-8; มก 2:23-28)*

1 ต่อมาในวันสะบาโตที่สอง หลังจากวันแรกนั้น พระองค์
กำลังเสด็จไปที่ในนา และพวกสาวกของพระองค์ก็เด็ดรวง
ข้าวขยี้กิน 2 บางคนในพวกฟาริสีจึงกล่าวแก่เขาว่า ทำไม
พวกท่านจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต
3 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านเรื่อง
นี้อีกหรือ ที่ดาวิดได้กระทำเมื่ออดอยาก ทั้งท่านและพรรค
พวกด้วย 4 คือท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และ
รับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ทั้งให้พรรคพวกด้วย ซึ่ง
พระราชบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทานเว้นแต่พวกปุโรหิต
เท่านั้น 5 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็น
ใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย

ทรงรักษาชายมือลีบ *(มธ 12:9-14; มก 3:1-6)*

6 ต่อมาในวันสะบาโตอีกวันหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปใน
ธรรมศาลาและสั่งสอน ที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือขวาลีบ 7 ฝ่าย
พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีคอยดูพระองค์ว่า พระองค์
จะทรงรักษาเขาในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อจะหาเหตุฟ้อง
พระองค์ได้ 8 แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัส
แก่คนมือลีบนั้นว่า จงลุกขึ้นมายืนอยู่ข้างหน้า เขาก็ลุ
กขึ้นยืน 9 แล้วพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า เราจะถาม
ท่านทั้งหลายว่า ในวันสะบาโตให้ถูกต้องตามพระราชบัญญั
ติควรจะทำการดีหรือทำการร้าย จะช่วยชีวิตดีหรือจะผลาญ
ชีวิตดี 10 พระองค์จึงทอดพระเนตรดูทุกคนโดยรอบ แล้ว
ตรัสกับชายคนนั้นว่า จงเหยียดมือออกเถิด เขาก็กระทำ
ตาม และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง 11
แต่คนเหล่านั้นต่างก็มีความเดือดดาล และปรึกษากันว่าจะ
กระทำอย่างไรแก่พระเยซูได้

ทรงเลือกอัครสาวกสิบสองคน *(มธ 10:2-4; มก 3:13-19)*

12 ต่อมาคราวนั้นพระองค์เสด็จไปที่ภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน
และ ได้ อธิษฐาน ต่อ พระเจ้า คืน ยัง รุ่ง 13 ครั้ นรุ่ง เช้า แล้ว
พระองค์ทรงเรียกสาวกของพระองค์ แล้วทรงเลือกสิบสอง
คนออกจากหมู่สาวกนั้น ที่พระองค์ทรงเรียกว่า อัครสาวก
14 คือซีโมน (ที่พระองค์ทรงให้ชื่ออีกว่า เปโตร อันดรูว์
น้องชายของเปโตร ยากอบและยอห์น ฟิลิปและบารโธโลมิ
ว 15 มัทธิวและโธมัส ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส ซีโมนที่
เรียกว่า เศโลเท 16 ยูดาสน้องชายของยากอบ และยูดาสอิส
คาริโอทที่เป็นผู้ทรยศพระองค์ด้วย 17 แล้วพระองค์กับอัคร
สาวกก็ลงมายืน ณ ที่ราบแห่งหนึ่ง พร้อมกับหมู่สาวกของ
พระองค์ และประชาชนเป็นอันมากซึ่งมาจากทั่วแคว้นยู
เดีย กรุงเยรูซาเล็ม และจากตำบลชายทะเลในเขตเมืองไท

ระและเมืองไซดอน เพื่อจะฟังพระองค์และให้พระองค์ทรง
รักษาโรคของเขา 18 และบรรดาคนที่ต้องทนทุกข์เพราะผี
โสโครก เขาก็ได้รับการรักษาให้หายด้วย 19 ประชาชนต่าง
ก็พยายามที่จะถูกต้องพระองค์ เพราะว่ามีฤทธิ์ซ่านออกจาก
พระองค์รักษาเขาให้หายทุกคน

ความสุขอันเปี่ยมล้น *(มธ 5:2-12)*

20 พระองค์ทอดพระเนตรแลดูเหล่าสาวกของพระองค์
ตรัสว่า ท่านทั้งหลายที่เป็นคนยากจนก็เป็นสุข เพราะว่า
อาณาจักรของพระเจ้าเป็นของท่าน 21 ท่านทั้งหลายที่
อดอยากเวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้อิ่มหนำ ท่าน
ทั้งหลายที่ร้องไห้เวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้หัวเราะ
22 ท่านทั้งหลายจะเป็นสุขเมื่อคนทั้งหลายจะเกลียดชังท่าน
และจะไล่ท่านออกจากพวกเขา และจะประณามท่าน และ
จะเหยียดชื่อของท่านว่าเป็นคนชั่วช้า เพราะท่านเห็นแก่บุ
ตรมนุษย์ 23 ในวันนั้นท่านทั้งหลายจงชื่นชม และเต้นโลด
ด้วยความยินดี เพราะ ดูเถิด บำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ใน
สวรรค์ เพราะว่าบรรพบุรุษของเขาได้กระทำอย่างนั้นแก่
พวกศาสดาพยากรณ์เหมือนกัน 24 แต่วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย
ที่มั่งมี เพราะว่าเจ้าได้รับสิ่งที่เล้าโลมใจแล้ว 25 วิบัติแก่เจ้า
ทั้งหลายที่อิ่มหนำแล้ว เพราะว่าเจ้าจะอดอยาก วิบัติแก่
เจ้าทั้งหลายที่หัวเราะเวลานี้ เพราะว่าเจ้าจะเป็นทุกข์และ
ร้องไห้ 26 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายเมื่อคนทั้งหลายจะยอว่าเจ้าดี
เพราะบรรพบุรุษของเขาได้กระทำอย่างนั้นแก่ผู้พยากรณ์
เท็จเหมือนกัน 27 แต่เราบอกท่านทั้งหลายที่กำลังฟังอยู่
ว่า จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน 28 จง
อวยพรแก่คนที่แช่งด่าท่าน จงอธิษฐานเพื่อคนที่เคี่ยวเข็ญ

ท่าน 29 ผู้ใดตบแก้มของท่านข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างหนึ่งให้
เขาด้วย และผู้ใดริบเอาเสื้อคลุมของท่านไป ถ้าเขาจะเอาเสื้
อด้วยก็อย่าหวงห้าม 30 จงให้แก่ทุกคนที่ขอจากท่าน และถ้า
ใครได้ริบเอาของของท่านไป อย่าทวงเอาคืน 31 จงปฏิบัติ
ต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน 32 แม้ว่า
ท่านทั้งหลายรักผู้ที่รักท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึง
แม้คนบาปก็ยังรักผู้ที่รักเขาเหมือนกัน 33 ถ้าท่านทั้งหลายทำ
ดีแก่ผู้ที่ทำดีแก่ท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน เพราะว่า
คนบาปก็กระทำเหมือนกัน 34 ถ้าท่านทั้งหลายให้ยืมเฉพาะ
แต่ผู้ที่ท่านหวังจะได้คืนจากเขาอีก จะนับว่าเป็นคุณอะไร
แก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยังให้คนบาปยืมโดยหวังว่าจะได้รับ
คืนจากเขาอีกเท่ากัน 35 แต่จงรักศัตรูของท่านทั้งหลาย
และทำการดีต่อเขา จงให้เขายืมโดยไม่หวังที่จะได้คืนอีก
บำเหน็จของท่านทั้งหลายจึงจะมีบริบูรณ์ และท่านทั้งหลาย
จะเป็นบุตรของผู้สูงสุด เพราะว่าพระองค์ยังทรงโปรดแก่คน
อกตัญญูและคนชั่ว 36 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงมีความ
เมตตากรุณา เหมือนอย่างพระบิดาของท่านมีพระทัยเมตตา
กรุณา 37 อย่าวินิจฉัยโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ได้ถู
กวินิจฉัยโทษ อย่ากล่าวโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ถู
กกล่าวโทษ จงยกโทษให้เขา และท่านจะได้รับการอภัยโทษ
38 จงให้ และท่านจะได้รับด้วย และในตักของท่านจะได้รับ
ตวงด้วยทะนานถ้วนยัดสั่นแน่นพูนล้นใส่ให้ เพราะว่าท่านจะ
ตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด จะตวงให้ท่านด้วยทะนานอัน
นั้น 39 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายเป็นคำอุปมาด้วยว่า
คนตาบอดจะนำทางคนตาบอดได้หรือ ทั้งสองจะไม่ตกลง
ไปในบ่อหรือ 40 ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู แต่ศิษย์ทุกคนที่ได้รับ
การฝึกสอนครบแล้วก็จะเป็นเหมือนครูของตน 41 เหตุไฉน

ท่านมองดูผงที่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้
ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่านเอง 42 เหตุไฉนท่านจึงจะพูดกับ
พี่น้องของท่านว่า "พี่น้องเอ๋ย ให้เราเขี่ยผงออกจากตาของ
เธอ" แต่ที่จริงท่านเองยังไม่เห็นไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของ
ท่าน ท่านคนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของ
ท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัดจึงจะเขี่ยผงออกจากตาพี่
น้องของท่านได้ 43 ด้วยว่าต้นไม้ดีย่อมไม่เกิดผลเลว หรือ
ต้นไม้เลวย่อมไม่เกิดผลดี 44 เพราะว่าจะรู้จักต้นไม้ทุกต้น
ได้ก็เพราะผลของมัน เพราะว่าเขาย่อมไม่เก็บผลมะเดื่อจาก
ต้นไม้มีหนาม หรือย่อมไม่เก็บผลองุ่นจากพุ่มไม้หนาม 45
คนดีก็ย่อมเอาของดีออกจากคลังดีแห่งใจของตน และคน
ชั่วก็ย่อมเอาของชั่วออกจากคลังชั่วแห่งใจของตน ด้วยใจ
เต็มด้วยอะไร ปากก็พูดออกมาอย่างนั้น 46 เหตุไฉนท่านทั้ง
หลายจึงเรียกเราว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า" แต่ไม่
กระทำตามที่เราบอกนั้น

เรือนที่สร้างบนศิลา *(มธ 7:24-27)*

47 ทุกคนที่มาหาเราและฟังคำของเรา และกระทำตามคำ
นั้น เราจะแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ว่า เขาเปรียบเหมือนผู้ใด
48 เขาเปรียบเหมือนคนหนึ่งที่สร้างเรือน เขาขุดลึกลงไป
แล้วตั้งรากบนศิลา และเมื่อน้ำมาท่วม กระแสน้ำไหลเชี่ยว
กระทบกระทั่ง แต่ทำให้เรือนนั้นหวั่นไหวไม่ได้ เพราะได้ตั้ง
รากบนศิลา 49 ส่วนคนที่ได้ยินและมิได้กระทำตาม เปรียบ
เหมือนคนหนึ่งที่สร้างเรือนบนดินไม่ก่อราก เมื่อกระแสน้ำ
ไหลเชี่ยวกระทบกระทั่ง เรือนนั้นก็พังทลายลงทันที และ
ความพินาศของเรือนนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก"

7

ทรงรักษาผู้รับใช้ของนายร้อย *(มธ 8:5-13)*

1 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นให้คนทั้งหลายฟังเสร็จแล้ว
พระองค์จึงเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุม 2 มีผู้รับใช้ของ
นายร้อยคนหนึ่งที่นายรักมากป่วยเกือบจะตายแล้ว 3 เมื่อ
นายร้อยได้ยินถึงพระเยซู จึงใช้ผู้ใหญ่บางคนของพวกยิว
ให้ไปอ้อนวอนเชิญพระองค์เสด็จมารักษาผู้รับใช้ของตน
4 เมื่อเขาเหล่านั้นมาถึงพระเยซูแล้ว เขาก็อ้อนวอนพระองค์
ด้วยใจร้อนรนว่า นายร้อยนั้นเป็นคนสมควรที่พระองค์จะ
กระทำการนั้นให้ท่าน 5 เพราะว่าท่านรักชนชาติของเราและ
ท่านได้สร้างธรรมศาลาให้เรา 6 พระเยซูจึงเสด็จไปกับเขา
เมื่อพระองค์ไปเกือบจะถึงบ้านแล้ว นายร้อยจึงใช้เพื่อนฝูง
ไปหาพระองค์ทูลว่า พระองค์เจ้าข้า อย่าลำบากเลย เพราะ
ว่าข้าพระองค์เป็นคนไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าใต้
ชายคาของข้าพระองค์ 7 เพราะเหตุนั้น ข้าพระองค์จึงคิดเห็
นว่าไม่สมควรที่ข้าพระองค์จะไปหาพระองค์ด้วย แต่ขอพระ
องค์ทรงตรัสสั่ง และผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค
8 ด้วยว่าข้าพระองค์อยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้
บังคับบัญชาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนี้ว่า
ไป เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า มา เขาก็มา บอกผู้รับใช้
ของข้าพระองค์ว่า จงทำสิ่งนี้ เขาก็ทำ 9 เมื่อพระเยซูทรง
ได้ยินคำเหล่านั้นแล้ว ก็ประหลาดพระทัยด้วยคนนั้น จึงทรง
เหลียวหลังตรัสกับประชาชนที่ตามพระองค์มาว่า เราบอก
ท่านทั้งหลายว่า แม้ในพวกอิสราเอล เราไม่เคยพบความเชื่อ
มากเท่านี้ 10 ฝ่ายคนที่รับใช้มานั้นเมื่อกลับไปถึงบ้านก็ได้
เห็นผู้รับใช้นั้นหายเป็นปกติแล้ว

บุตรชายของหญิงม่ายได้ฟื้นคืนชีพที่เมืองนาอิน

11 ต่อมาในวันรุ่งขึ้นพระองค์เสด็จไปยังเมืองหนึ่งชื่อนา
อิน เหล่าสาวกของพระองค์กับคนเป็นอันมากก็ไปด้วยกั
นกับพระองค์ 12 เมื่อพระองค์มาใกล้ประตูเมืองนั้น ดูเถิด
มีคนหามศพชายหนุ่มคนหนึ่งมา เป็นบุตรชายคนเดียวของ
แม่ และนางก็เป็นหญิงม่าย ชาวเมืองเป็นอันมากมากับหญิง
นั้น 13 เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นมารดา
นั้น พระองค์ทรงเมตตากรุณาเขาและตรัสแก่เขาว่า “อย่า
ร้องไห้” 14 แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปใกล้ถูกต้องโลง คน
หามศพนั้นก็หยุดยืนอยู่ พระองค์จึงตรัสว่า “ชายหนุ่มเอ๋ย
เราสั่งเจ้าว่า ลุกขึ้นเถิด” 15 คนที่ตายนั้นก็ลุกขึ้นนั่งเริ่มพูด
พระองค์จึงทรงมอบชายหนุ่มให้แก่มารดาของเขา 16 ฝ่าย
คนทั้งปวงมีความกลัวและเขาสรรเสริญพระเจ้าว่า “ท่าน
ศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นท่ามกลางเรา” และ
“พระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์แล้ว”
17 และกิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปตลอดทั่วแคว้น
ยูเดีย และทั่วแว่นแคว้นล้อมรอบ 18 ฝ่ายพวกศิษย์ของยอห์
นก็ได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นให้ท่านฟัง

พวกศิษย์ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาทูลถามพระเยซู *(มธ 11:2-6)*

19 ยอห์นจึงเรียกศิษย์ของท่านสองคน ใช้เขาไปหาพระ
เยซูทูลถามว่า “ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้อง
คอยผู้อื่น” 20 เมื่อคนทั้งสองนั้นมาถึงพระองค์แล้วเขาทูล
ว่า “ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านให้ถามว่า
“ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น” ” 21
ในเวลานั้น พระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายจาก

ความเจ็บป่วยและโรคต่างๆและให้พ้นจากวิญญาณชั่ว และ
คนตาบอดหลายคนพระองค์ได้ทรงรักษาให้เห็นได้ 22 แล
้วพระเยซูตรัสตอบศิษย์สองคนนั้นว่า จงไปแจ้งแก่ยอห์น
ตามซึ่งท่านได้เห็นและได้ยินคือว่า คนตาบอดก็หายบอด คน
ง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยิน คน
ตายแล้วเป็นขึ้นมา และข่าวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา
23 บุคคลผู้ใดไม่เห็นว่าเราเป็นอุปสรรค ผู้นั้นเป็นสุข

พระเยซูทรงยกย่องยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา *(มธ 11:7-13)*

24 เมื่อผู้ส่งข่าวทั้งสองของยอห์นไปแล้ว พระองค์จึงตั้ง
ต้นตรัสกับประชาชนถึงยอห์นว่า ท่านทั้งหลายได้ออกไป
ในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ
25 แต่ท่านทั้งหลายได้ไปดูอะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่ม
หรือ ดูเถิด คนนุ่งห่มผ้างดงามและอยู่อย่างดีวิเศษย่อมอยู่
ในราชสำนัก 26 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูศาสดา
พยากรณ์หรือ แน่ทีเดียว เราบอกท่านว่า ยิ่งกว่าศาสดา
พยากรณ์อีก 27 คือผู้นั้นเองที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า ดู
เถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมมรรคา
ของท่านไว้ข้างหน้าท่าน 28 เราบอกท่านทั้งหลายว่า ใน
บรรดาคนที่บังเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีศาสดาพยากรณ์ผู้
ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ว่าผู้ต่ำต้อยที่สุดใน
อาณาจักรของพระเจ้าก็ใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก 29 ฝ่ายคน
ทั้งปวงเมื่อได้ยิน รวมทั้งพวกเก็บภาษีด้วย ก็ได้รับว่าพระเจ้า
ยุติธรรมโดยที่เขาได้รับบัพติศมาของยอห์นแล้ว

คำวิจารณ์อย่างไร้เหตุผลของพวกฟาริสี

30 แต่พวกฟาริสีและพวกนักกฎหมายปฏิเสธพระประสงค์
ของพระเจ้าสำหรับเขา โดยที่มิได้รับบัพติศมาจากยอห์น
31 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เหตุฉะนั้นเราจะเปรียบ
คนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี และเขาเหมือนอะไร 32 เปรียบ
เหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อนว่า “พวกฉันได้เป่า
ปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปร่ำไห้ให้
แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้ร้องไห้” 33 ด้วยว่ายอห์นผู้ให้
รับบัพติศมาก็ไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำองุ่น และ
ท่านทั้งหลายว่า “เขามีผีเข้าสิงอยู่” 34 ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้
งกินและดื่ม และท่านทั้งหลายว่า “ดูเถิด นี่เป็นคนกินเติบ
และดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับพวกคนเก็บภาษีและ
พวกคนบาป” 35 แต่พระปัญญาก็ปรากฏว่าชอบธรรมแล้ว
โดยบรรดาผลแห่งพระปัญญานั้น”

หญิงคนชั่วชโลมพระเยซู

36 มีคนหนึ่งในพวกฟาริสีเชิญพระองค์ไปเสวยพระ
กระยาหารกับเขา พระองค์ก็เสด็จเข้าไปในเรือนของคนฟา
ริสีคนนั้น แล้วเอนพระกายลง 37 และดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่ง
ในเมืองนั้นซึ่งเป็นหญิงชั่ว เมื่อรู้ว่าพระเยซูทรงเอนพระกาย
ลงเสวยอยู่ในบ้านของคนฟาริสีนั้น นางจึงถือผอบน้ำมัน
หอม 38 มายืนอยู่ข้างหลังใกล้พระบาทของพระองค์ เริ่ม
ร้องไห้น้ำตาไหลชำระพระบาทและเอาผมเช็ด จุบพระบาท
ของพระองค์ และชโลมพระบาทด้วยน้ำมันหอมนั้น 39 ฝ่าย
คนฟาริสีที่ได้เชิญพระองค์เมื่อเห็นแล้วก็นึกในใจว่า “ถ้า
ท่านนี้เป็นศาสดาพยากรณ์ก็จะรู้ว่า หญิงผู้นี้ที่ถูกต้องกาย
ของท่านเป็นผู้ใดและเป็นคนอย่างไร เพราะนางเป็นคนชั่ว”
40 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ซีโมนเอ๋ย เรามีอะไรจะพู

ดกับท่านบ้าง” เขาทูลว่า “ท่านอาจารย์เจ้าข้า เชิญพูดไปเถิด”

ผู้ที่ได้รับการยกบาปมากก็รักมาก

41 พระองค์จึงตรัสว่า “เจ้าหนี้คนหนึ่งมีลูกหนี้สองคน คนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าร้อยเหรียญเดนาริอัน อีกคนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าสิบเหรียญ 42 เมื่อเขาไม่มีอะไรจะใช้หนี้แล้ว ท่านจึงโปรดยกหนี้ให้เขาทั้งสองคน เพราะฉะนั้นจงบอกเราว่าในสองคนนั้น คนไหนจะรักเจ้าหนี้มากกว่า” 43 ซีโมนจึงทูลตอบว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่า คนที่เจ้าหนี้ได้โปรดยกหนี้ให้มากกว่า” พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ท่านคิดเห็นถูกแล้ว” 44 พระองค์จึงทรงเหลียวหลังดูผู้หญิงนั้น และตรัสแก่ซีโมนว่า “ท่านเห็นผู้หญิงนี้หรือ เราได้เข้ามาในบ้านของท่าน ท่านมิได้ให้น้ำล้างเท้าของเรา แต่นางได้เอาน้ำตาชำระเท้าของเรา และได้เอาผมของตนเช็ด 45 ท่านมิได้จุบเรา แต่ผู้หญิงนี้ตั้งแต่เราเข้ามามิได้หยุดจุบเท้าของเรา 46 ท่านมิได้เอาน้ำมันชโลมศีรษะของเรา แต่นางได้เอาน้ำมันหอมชโลมเท้าของเรา 47 เหตุฉะนั้น เราบอกท่านว่า ความผิดบาปของนางซึ่งมีมากได้โปรดยกเสียแล้วเพราะนางรักมาก แต่ผู้ที่ได้รับการยกโทษน้อย ผู้นั้นก็รักน้อย” 48 พระองค์จึงตรัสแก่นางว่า “ความผิดบาปของเจ้าโปรดยกเสียแล้ว” 49 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เอนกายอยู่ด้วยกันกับพระองค์ เริ่มนึกในใจว่า “คนนี้เป็นใคร แม้ความผิดบาปก็ยกให้ได้” 50 พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า “ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเถิด”

8

การประกาศและการรักษาในแคว้นกาลิลี

1 ต่อมาภายหลังพระองค์ก็เสด็จไปตามทุกบ้านทุกเมือง
ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า สาวก
สิบสองคนนั้นก็อยู่กับพระองค์ 2 พร้อมกับผู้หญิงบางคนที่
มีวิญญาณชั่วออกจากนางและที่หายโรคต่างๆ คือมารีย์ที่
เรียกว่าชาวมักดาลา ที่ได้ทรงขับผีออกจากนางเจ็ดผี 3 และ
โยอันนาภรรยาของคูซา ต้นเรือนของเฮโรด และซูซันนา
และผู้หญิงอื่นๆหลายคนที่เคยปรนนิบัติพระองค์ด้วยการ
ถวายสิ่งของของเขา

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่าน *(มธ 13:1-23; มก 4:1-20)*

4 เมื่อประชาชนเป็นอันมากอยู่พร้อมกัน และคนกำลังมา
หาพระองค์จากทุกเมือง พระองค์จึงตรัสเป็นคำอุปมาว่า 5
มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืชของตน และเมื่อเขา
หว่าน เมล็ดพืชนั้นก็ตกตามหนทางบ้าง ถูกเหยียบย่ำ และนก
ในอากาศมากินเสีย 6 บ้างก็ตกที่หิน และเมื่องอกขึ้นแล้วก็
เหี่ยวแห้งไปเพราะที่ไม่ชื้น 7 บ้างก็ตกที่กลางต้นหนาม ต้น
หนามก็งอกขึ้นมาด้วยปกคลุมเสีย 8 บ้างก็ตกที่ดินดี จึงงอก
ขึ้นเกิดผลร้อยเท่า ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรง
ร้องว่า ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด 9 เหล่าสาวกจึงทูลถาม
พระองค์ว่า คำอุปมานั้นหมายความว่าอย่างไร 10 พระองค์
จึงตรัสว่า ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรง
โปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่สำหรับคนอื่นนั้นได้ให้เป็นคำ
อุปมา เพื่อเมื่อเขาดูก็ไม่เห็น และเมื่อเขาได้ยินก็ไม่เข้าใจ
11 คำอุปมานั้นก็อย่างนี้ เมล็ดพืชนั้นได้แก่พระวจนะของ
พระเจ้า 12 ที่ตกตามหนทางได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยิน แล

ว้วพญามารมาชิงเอาพระวจนะจากใจของเขา เพื่อไม่ให้เขา
เชื่อและรอดได้ 13 ซึ่งตกที่หินนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยิน
แล้วก็รับพระวจนะนั้นด้วยความปรีดี แต่ไม่มีราก เชื่อได้แต่
ชั่วคราว เมื่อถูกทดลองเขาก็หลงเสียไป 14 ที่ตกกลางหนาม
นั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วออกไป และความปรารภ
ปรารมย์ ทรัพย์สมบัติ ความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้ก็ปกคลุม
เขา ผลของเขาจึงไม่เติบโต 15 และซึ่งตกที่ดินดีนั้น ได้แก่
คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะด้วยใจซื่อสัตย์และใจที่ดีแล้วก็
จดจำไว้ จึงเกิดผลด้วยความเพียร

คำอุปมาเกี่ยวกับเทียนที่จุดไว้ *(มธ 5:15-16; มก 4:21-23; ลก 11:33)*

16 ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะเอาภาชนะครอบไว้ หรือ
วางไว้ใต้เตียง แต่ตั้งไว้ที่เชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายที่เข้า
มาจะเห็นแสงสว่างได้ 17 ด้วยว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะ
ไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ซึ่งจะไม่รู้จะไม่ต้อง
แพร่งพราย 18 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะฟังอย่างไรก็จง
เอาใจจดจ่อ เพราะว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะทรงเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้
นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ซึ่งเขาคิดว่ามีอยู่นั้นจะทรงเอาไปจาก
เขา

มารดา และ พวก น้อง ชาย ของ พระ เยซู ก็ เหมือน กับ คน อื่นๆ *(มธ 12:46-50; มก 3:31-35)*

19 ครั้ง นั้น มารดา และ พวก น้อง ชาย ของ พระองค์ มา หา
พระองค์ แต่เข้าไปถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก 20 มีคน
ทูลพระองค์ว่า มารดาและน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้าง
นอกปรารถนาจะพบพระองค์ 21 แต่พระองค์ตรัสตอบเขา
ว่า มารดาของเรา และพี่น้องของเราคือคนเหล่านั้นที่ได้ฟัง
พระวจนะของพระเจ้าและกระทำตาม

พระเยซูทรงสั่งให้พายุสงบลง *(มธ 8:23-27; มก 4:36-41)*

22 อยู่มาวันหนึ่งพระองค์เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของ
พระองค์ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า ให้เราข้ามทะเลสาบ
ไป ฟาก ข้าง โน้น เขา ก็ ถอย เรือ ออก ไป 23 เมื่อ กำลัง
แล่นไปพระองค์ทรงบรรทมหลับ และบังเกิดพายุกล้ากลาง
ทะเลสาบ น้ำเข้าเรืออยู่น่ากลัวจะมีอันตราย 24 เขาจึงมาปลุก
พระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลาย
กำลังจะพินาศอยู่แล้ว พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและ
คลื่น แล้วคลื่นลมก็หยุดเงียบสงบทีเดียว 25 พระองค์จึงตรัส
แก่เขาว่า ความเชื่อของเจ้าอยู่ที่ไหน เขาเหล่านั้นกลัว
และประหลาดใจพูดกันว่า ท่านผู้นี้เป็นผู้ใดจึงสั่งบังคับลม
และน้ำได้ และลมกับน้ำนั้นก็เชื่อฟังท่าน

คนคลั่งเพราะถูกผีสิงในเมืองกาดารา *(มธ 8:28-34; มก 5:1-17)*

26 เขาแล่นไปถึงแขวงชาวเมืองกาดาราที่อยู่ตรงข้ามกาลิ
ลี 27 เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นบกแล้ว มีชายคนหนึ่งจากเมือง
นั้นมาพบพระองค์ คนนั้นมีผีเข้าสิงอยู่นานแล้ว และมิได้
สวมเสื้อ มิได้อยู่เรือน แต่อยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ 28 ครั้นเห็น
พระเยซูเขาก็โห่ร้อง และกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์
ร้องเสียงดังว่า ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้า
พระองค์เกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ขอพระองค์อย่าทรมาน
ข้าพระองค์ 29 (ที่พูดเช่นนี้ก็เพราะพระองค์ได้สั่งผีโสโครก
ให้ออกมาจากตัวคนนั้น ด้วยว่าผีนั้นแผลงฤทธิ์ในตัวเขา
บ่อยๆ และเขาถูกจำด้วยโซ่ตรวน แต่เขาได้หักเครื่องจำนั้น
เสีย แล้วผีก็นำเขาไปในที่เปลี่ยว) 30 ฝ่ายพระเยซูตรัสถาม
มันว่า เจ้าชื่ออะไร มันทูลตอบว่า ชื่อกอง ด้วยว่ามีผี

หลายตนเข้าสิงอยู่ในตัวเขา 31 ผีนั้นจึงอ้อนวอนขอพระองค์
มิให้สั่งให้มันลงไปยังนรกขุมลึก 32 ตำบลนั้นมีสุกรฝูงใหญ่
กำลังหากินอยู่ที่ภูเขา ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ขอ
อนุญาตให้มันเข้าสิงในฝูงสุกร พระองค์ก็ทรงอนุญาต 33
ผีเหล่านั้นจึงออกมาจากคนนั้น แล้วเข้าอยู่ในตัวสุกร สุกร
ทั้งฝูงก็วิ่งพุ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเลสาบสำลัก
น้ำตาย 34 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรเมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ต่าง
ก็หนีไปเล่าเรื่องนั้นทั้งในเมืองและนอกเมือง 35 คนทั้งหลาย
จึงออกไปดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเมื่อเขามาถึงพระเยซู
ก็เห็นคนนั้นที่มีผีออกจากตัวนุ่งห่มผ้ามีสติอารมณ์ดี นั่ง
ใกล้พระบาทพระเยซู เขาทั้งหลายก็พากันกลัว 36 ฝ่ายคน
ทั้งหลายที่ได้เห็น ก็เล่าให้เขาทั้งหลายฟังถึงเรื่องคนที่ผีสิง
ได้หายปกติอย่างไร 37 ชาวเมืองกาดาราและคนทั้งปวงที่อยู่
ตามชนบทโดยรอบ จึงอ้อนวอนพระองค์ให้ไปเสียจากเขา
เพราะว่าเขากลัวยิ่งนัก พระองค์จึงเสด็จลงเรือกลับไป 38
คนที่ผีออกจากตัวนั้นอ้อนวอนขอติดตามพระองค์ แต่พระ
เยซูส่งเขาออกไป ตรัสสั่งว่า 39 จงกลับไปบ้านเรือนของตัว
และบอกถึงเรื่องการใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า
แล้วคนนั้นก็ไปประกาศแก่คนทั้งเมืองถึงเหตุการณ์ใหญ่ยิ่ง
ที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่ตน

บุตรสาวของไยรัสฟื้นคืนชีพและหญิงผู้ถูกต้องชายฉลองพระองค์ *(มธ 9:18-26; มก 5:22-43)*

40 ต่อมาเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาแล้ว ประชาชนก็
ต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี เพราะเขาทั้งหลายคอยท่า
พระองค์อยู่ 41 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อไยรัส เป็นนายธรรม
ศาลา มากราบลงที่พระบาทพระเยซู อ้อนวอนพระองค์ให้

เสด็จเข้าไปในเรือนของเขา 42 เพราะว่าเขามีบุตรสาวคน
เดียว อายุประมาณสิบสองปี และบุตรสาวนั้นนอนป่วยอยู่
เกือบจะตาย เมื่อพระองค์เสด็จไปนั้น ประชาชนเบียดเสียด
พระองค์ 43 มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปี
มาแล้ว และได้ใช้ทรัพย์ทั้งหมดของเธอเป็นค่าหมอ ไม่มี
ผู้ใดรักษาให้หายได้ 44 ผู้หญิงนั้นแอบมาข้างหลังถูกต้อง
ชายฉลองพระองค์ และในทันใดนั้นเลือดที่ตกก็หยุด 45 พระ
เยซูจึงตรัสถามว่า ใครได้ถูกต้องเรา เมื่อคนทั้งหลายได้
ปฏิเสธ เปโตรกับคนที่อยู่ด้วยกันจึงทูลว่า อาจารย์เจ้าข้า
ก็เป็นเพราะประชาชนเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ยัง
ทรงถามอีกหรือว่า ใครได้ถูกต้องเรา 46 แต่พระเยซูตรั
สว่า มีผู้หนึ่งได้ถูกต้องเรา เพราะเรารู้สึกว่าฤทธิ์ได้ซ่าน
ออกจากตัวเรา 47 เมื่อผู้หญิงนั้นเห็นว่าจะซ่อนตัวไว้ไม่
ได้แล้ว เธอก็เข้ามาตัวสั่นกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์
ทูลพระองค์ต่อหน้าคนทั้งปวงว่า เธอได้ถูกต้องพระองค์
เพราะเหตุอะไร และได้หายโรคในทันใดนั้น 48 พระองค์จึง
ตรัสแก่เขาว่า ลูกสาวเอ๋ย จงมีกำลังใจเถิด ความเชื่อของ
เจ้าได้กระทำให้เจ้าหายโรคแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด 49 เมื่อ
พระองค์กำลังตรัสอยู่ มีคนหนึ่งมาจากบ้านนายธรรมศาลา
บอกเขาว่า ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ไม่ต้องรบกวน
ท่านอาจารย์ต่อไป 50 ฝ่ายพระเยซูเมื่อได้ยินจึงตรัสแก่เขา
ว่า อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้นและลูกจะหายดี 51 เมื่อ
พระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน พระองค์ไม่ทรงยอมให้ผู้ใด
เข้าไป เว้นแต่เปโตร ยากอบ ยอห์น และบิดามารดาของเด็ก
นั้น 52 คนทั้งหลายจึงร้องไห้ร่ำไรเพราะเด็กนั้น แต่พระองค์
ตรัสว่า อย่าร้องไห้เลย เขาไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่ 53 คน
ทั้งปวงก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่าเด็กนั้นตาย

แล้ว 54 ฝ่ายพระองค์ทรงไล่คนทั้งหมดออกไป แล้วทรง
จับมือเด็กนั้น ตรัสว่า “ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด” 55 แล้วจิต
วิญญาณก็กลับเข้าในเด็กนั้น เขาก็ลุกขึ้นทันที พระองค์จึง
ตรัสสั่งให้เอาอาหารมาให้เขากิน 56 ฝ่ายบิดามารดาของเด็ก
นั้นก็ประหลาดใจ แต่พระองค์ทรงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใด
ให้รู้เหตุการณ์ซึ่งเป็นมานั้น

9

ทรงส่งอัครสาวกสิบสองคนออกไปประกาศ *(มธ 10:1-42; มก 6:7-13)*

1 พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มา
พร้อมกัน แล้วทรงประทานให้เขามีอำนาจและสิทธิอำนาจ
เหนือผีทั้งปวงและรักษาโรคต่างๆให้หาย 2 แล้วพระองค์ทรง
ใช้เขาไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และรักษาคนป่วย
เจ็บให้หาย 3 พระองค์จึงตรัสสั่งเขาว่า “อย่าเอาอะไรไป
ใช้ตามทาง เช่น ไม้เท้า หรือย่าม หรืออาหาร หรือเงิน หรือ
เสื้อคลุมสองตัว 4 และถ้าเข้าไปในเรือนไหน จงอาศัยอยู่ใน
เรือนนั้นจนกว่าจะไป 5 ผู้ใดไม่ต้อนรับพวกท่าน เมื่อท่านจะ
ไปจากเมืองนั้น จงสะบัดผงคลีดินจากเท้าของท่านออกส่อ
ให้เห็นความผิดของเขา” 6 เหล่าสาวกจึงออกไปตามเมือง
ต่างๆประกาศข่าวประเสริฐ และรักษาคนป่วยเจ็บทุกแห่งให้
หาย

ความตายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา *(มธ 14:1-12; มก 6:14-29)*

7 ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินเรื่องเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่ง
พระองค์ได้ทรงกระทำนั้น จึงคิดสงสัยมาก เพราะบางคนว่า
ยอห์นเป็นขึ้นมาจากความตาย 8 บางคนก็ว่าเป็นเอลียาห์มา
ปรากฏ คนอื่นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์โบราณกลับเป็นขึ้นมา

อีก 9 เฮโรดจึงว่า ยอห์นนั้นเราได้ตัดศีรษะแล้ว แต่คนนี้ที่
เราได้ยินเหตุการณ์ของเขาอย่างนี้คือผู้ใดเล่า แล้วเฮโรด
จึงหาโอกาสที่จะเห็นพระองค์

ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพัน *(มธ 14:13-21; มก 6:30-44; ยน 6:1-4)*

10 ครั้นอัครสาวกกลับมาแล้ว เขาทูลพระองค์ถึงบรรดา
การซึ่งเขาได้กระทำนั้น พระองค์จึงพาเขาไปยังที่เปลี่ยวแต่
ลำพังใกล้เมืองที่เรียกว่าเบธไซดา 11 แต่เมื่อประชาชนรู้แล
้วจึงตามพระองค์ไป พระองค์ทรงต้อนรับเขา ตรัสสั่งสอน
เขาถึงอาณาจักรของพระเจ้า และทุกคนที่ต้องการให้หาย
โรคพระองค์ก็ทรงรักษาให้ 12 ครั้นกำลังจะเย็นแล้ว สาวก
สิบสองคนมาทูลพระองค์ว่า ขอให้ประชาชนไปตามเมือง
ต่างๆและชนบทที่อยู่แถบนี้ หาที่พักนอนและหาอาหารรับ
ประทาน เพราะที่เราอยู่นี้เป็นทีเปลี่ยว 13 แต่พระองค์ตรัส
แก่เขาว่า พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด เขาทูลว่า เราไม่มี
อะไรมาก มีแต่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว เว้นเสียแต่เรา
จะไปซื้ออาหารสำหรับคนทั้งปวงนี้ 14 เพราะว่าคนเหล่า
นั้นนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน พระองค์จึงสั่งเหล่า
สาวกของพระองค์ว่า จงให้คนทั้งปวงนั่งลงเป็นหมู่ๆ ราว
หมู่ละห้าสิบคน 15 เขาก็กระทำตาม คือให้คนทั้งปวงนั่งลง
16 เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว
ก็แหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่
เหล่าสาวก ให้เขาแจกแก่ประชาชน 17 เขาได้กินอิ่มทุกคน
แล้วเขาเก็บเศษอาหารที่ยังเหลือนั้นได้สิบสองกระบุง

การยอมรับอันยิ่งใหญ่ของเปโตร *(มธ 16:13-20; มก 8:27-30)*

18 ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังอธิษฐานอยู่แต่ลำพัง เหล่า
สาวกอยู่กับพระองค์ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า คนทั้งปวง
พูดกันว่า เราเป็นผู้ใด 19 เหล่าสาวกทูลตอบว่า เขาว่าเป็น
ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา บางคนว่าเป็นเอลียาห์ แต่คนอื่นว่า
เป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์โบราณเป็นขึ้นมาใหม่
20 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็น
ผู้ใด เปโตรทูลตอบว่า เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า 21
พระองค์จึงกำชับสั่งเขามิให้บอกความนี้แก่ผู้ใด

พระคริสต์ทรงพยากรณ์ถึงความตายของพระองค์ สิ่งที่สาวกต้องสละ

22 ตรัสว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลาย
ประการ พวกผู้ใหญ่ พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจาร
ย์จะปฏิเสธท่าน ในที่สุดท่านจะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวั
นทีสามท่านจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่ 23 พระองค์จึง
ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดใคร่จะตามเรามา ให้ผู้นั้น
เอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกทุกวัน และตาม
เรามา 24 เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต
แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด
25 เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลกแต่ต้องเสียตัวของ
ตนเองหรือถูกทิ้งเสีย ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร 26 เพราะ
ถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์
ก็จะมีความอายเพราะผู้นั้น เมื่อท่านมาด้วยสง่าราศีของท่าน
เองและของพระบิดาและของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ์ 27 แต่
เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่
ซึ่งยังจะไม่รู้รสความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของ
พระเจ้า

การจำแลงพระกายของพระคริสต์ *(มธ 17:1-8; มก 9:2-8)*

28 ต่อมาภายหลังพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นประมาณ
แปดวัน พระองค์จึงทรงพาเปโตร ยอห์น และยากอบขึ้นไป
บนภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน 29 ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐาน
อยู่ วรรณพระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และฉลอง
พระองค์ก็ขาวเป็นมันระยับ 30 ดูเถิด มีชายสองคนสนทนา
อยู่กับพระองค์ คือโมเสส และเอลียาห์ 31 ผู้มาปรากฏด้วย
สง่าราศี และกล่าวถึงการมรณาของพระองค์ ซึ่งจะสำเร็จ
ในกรุงเยรูซาเล็ม 32 ฝ่ายเปโตรกับคนที่อยู่ด้วยนั้นก็ง่วงเหงา
หาวนอน แต่เมื่อเขาตาสว่างขึ้นแล้วเขาก็ได้เห็นสง่าราศี
ของพระองค์ และเห็นชายสองคนนั้นที่ยืนอยู่กับพระองค์
33 ต่อมาเมื่อสองคนนั้นกำลังลาไปจากพระองค์ เปโตรจึง
ทูลพระเยซูว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี่ก็ดี ให้พวก
ข้าพระองค์ทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง
สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง” เปโตรไม่
เข้าใจว่าตัวได้พูดอะไร 34 เมื่อเขากำลังพูดคำเหล่านี้ มีเมฆ
มาคลุมเขาไว้ และเมื่อเข้าอยู่ในเมฆนั้นเขาก็กลัว 35 มีพระ
สุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า “ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จง
ฟังท่านเถิด” 36 เมื่อพระสุรเสียงนั้นสงบแล้ว พระเยซูทรง
สถิตอยู่องค์เดียว เขาทั้งสามก็เก็บเรื่องนี้ไว้ และในกาลครั้ง
นั้นเขามิได้บอกเหตุการณ์ซึ่งเขาได้เห็นแก่ผู้ใด

สาวกเก้าคนขาดอำนาจ พระเยซูทรงขับผีออก *(มธ 17:14-21; มก 9:14-29)*

37 ต่อมาวันรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกลงมาจาก
ภูเขาแล้ว มีคนมากมายมาพบพระองค์ 38 ดูเถิด มีชายคน
หนึ่งในหมู่ประชาชนนั้นร้องว่า “อาจารย์เจ้าข้า ขอพระองค์

ทรง โปรด ทอด พระเนตร บุตร ชาย ของ ข้าพเจ้า เพราะ ว่า
ข้าพเจ้ามีบุตรคนเดียว 39 และ ดูเถิด ผีมักจะเข้าสิงเขา เด็กก็
โห่ร้องขึ้นทันที ผีทำให้เด็กนั้นชักดิ้น น้ำลายฟูมปาก ทำให้
ตัวฟกช้ำ ไม่ใคร่ออกจากเขาเลย 40 ข้าพเจ้าได้ขอเหล่า
สาวกของพระองค์ให้ขับมันออกเสีย แต่เขากระทำไม่ได้
41 พระเยซูตรัสตอบว่า โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและ
มีทิฐิชั่ว เราจะต้องอยู่กับเจ้าทั้งหลายและอดทนเพราะพวก
เจ้านานเท่าใด จงพาบุตรของท่านมาที่นี่เถิด 42 เมื่อเด็กนั้น
กำลังมา ผีก็ทำให้เขาล้มชักดิ้นใหญ่ แต่พระเยซูตรัสสำทับ
ผีโสโครกนั้นและทรงรักษาเด็กให้หาย แล้วส่งคืนให้บิดา
เขา 43 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักเพราะฤทธิ์เดชอันใหญ่
ยิ่งของพระเจ้า แต่เมื่อเขาทั้งหลายยังประหลาดใจอยู่เพราะ
เหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำนั้น พระองค์จึง
ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า

พระคริสต์ทรงพยากรณ์ถึงความตายของพระองค์อีก *(มธ 17:22-23; มก 9:30-32)*

44 จงให้คำเหล่านี้เข้าหูของท่าน เพราะว่าบุตรมนุษย์จะ
ต้องถูกมอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย 45 แต่คำเหล่า
นั้นสาวกหาได้เข้าใจไม่ ความก็ถูกซ่อนไว้จากเขา เพื่อเขา
จะไม่ได้เข้าใจ และเขาไม่กล้าถามพระองค์ถึงคำนั้น

เด็กเป็นแบบอย่าง *(มธ 18:1-5; มก 9:33-37)*

46 แล้วเหล่าสาวกก็เกิดเถียงกันว่า ในพวกเขาใครจะ
เป็นใหญ่ที่สุด 47 ฝ่ายพระเยซูทรงหยั่งรู้ความคิดในใจของ
เขา จึงให้เด็กคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้พระองค์ 48 แล้วตรัสกับ
เขาว่า ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆคนนี้ในนามของเรา ผู้นั้นก
็ได้รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็ได้รับพระองค์ผู้ทรง

ใช้เรามา เพราะว่าในพวกท่านทั้งหลาย ผู้ใดเป็นผู้ต่ำต้อย
ที่สุด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ใหญ่ 49 ฝ่ายยอห์นทูลพระองค์ว่า
พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์เห็นผู้หนึ่งขับผีออกใน
พระนามของพระองค์ และข้าพระองค์ได้ห้ามเขาเสีย เพราะ
เขาไม่ตามพวกเรามา 50 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า อย่าห้าม
เขาเลย เพราะว่าผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้เรา ก็เป็นฝ่ายเราแล้ว

จากแคว้นกาลิลีผ่านแคว้นสะมาเรีย

51 ต่อมาครั้นจวนเวลาที่พระองค์จะทรงถูกรับขึ้นไป
พระองค์ทรงมุ่งพระพักตร์แน่วไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 52 และ
พระองค์ทรงใช้ผู้ส่งข่าวล่วงหน้าไปก่อน เขาก็เข้าไป
ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรียเพื่อจะเตรียมไว้ให้
พระองค์ 53 ชาวบ้านนั้นไม่รับรองพระองค์ เพราะดูเหมือนว่า
พระองค์กำลังทรงมุ่งพระพักตร์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 54 และ
เมื่อสาวกของพระองค์ คือยากอบและยอห์นได้เห็นดังนั้น
เขาทูลว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์พอพระทัยจะให้ข้า
พระองค์ขอไฟลงมาจากสวรรค์ เผาผลาญเขาเสียอย่างเอ
ลียาห์ได้กระทำนั้นหรือ 55 แต่พระองค์ทรงเหลียวมาห้าม
ปรามเขา และตรัสว่า ท่านไม่รู้ว่าท่านมีจิตใจทำนองใด
56 เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มา
เพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด แล้วพระองค์กับเหล่าสาวกก็
เลยไปที่หมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง

ทรงลองใจผู้อาสาตามพระองค์ *(มธ 8:18-22)*

57 ต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป มีคน
หนึ่งทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์เสด็จไปทาง
ไหน ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไปทางนั้น 58 พระเยซูตรัส
แก่เขาว่า สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมี

รัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ 59 พระองค์ตรัสแก่
อีกคนหนึ่งว่า จงตามเรามาเถิด แต่คนนั้นทูลตอบว่า
พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้า
พระองค์ก่อน 60 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า ปล่อยให้คน
ตายฝังคนตายของเขาเองเถิด แต่ส่วนท่านจงไปประกาศ
อาณาจักรของพระเจ้า 61 อีกคนหนึ่งทูลว่า พระองค์
เจ้าข้า ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไป แต่ขออนุญาตให้ข้า
พระองค์ไปลาคนที่อยู่ในบ้านของข้าพระองค์ก่อน 62 พระ
เยซูตรัสกับเขาว่า ผู้ใดเอามือจับคันไถแล้วหันหน้ากลับเสีย
ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า

10

ทรงส่งพยานเจ็ดสิบคนออกไปประกาศ *(มธ 9:35-38; 10:1-42)*

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งสา
วกอื่นอีกเจ็ดสิบคนไว้และใช้เขาออกไปทีละสองคนๆ ให้
ล่วงหน้าพระองค์ไปก่อน ให้เข้าไปทุกเมืองและทุกตำบล
ที่พระองค์จะเสด็จไปนั้น 2 พระองค์ตรัสกับเขาว่า การ
เก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่ เหตุ
ฉะนั้นพวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการ
เก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์
3 ไปเถอะ ดูเถิด เราใช้ท่านทั้งหลายไปดุจลูกแกะอยู่
ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า 4 อย่าเอาไถ้เงิน หรือย่าม หรือรองเท้า
ไป และอย่าคำนับผู้ใดตามทาง 5 ถ้าท่านจะเข้าไปในเรือน
ใดๆจงพูดก่อนว่า ให้ความสุขมีแก่เรือนนี้เถิด 6 ถ้าลูก
แห่งสันติสุขอยู่ที่นั่น สันติสุขของท่านจะอยู่กับเขา ถ้าหาไม่
สันติสุขของท่านจะกลับอยู่กับท่านอีก 7 จงอาศัยอยู่ในเรือน

นั้น กินและดื่มของซึ่งเขาจะให้นั้นด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะ
ได้รับค่าจ้างของตน อย่าเที่ยวจากเรือนนี้ไปเรือนโน้น 8 ถ้า
ท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆและเขารับรองท่านไว้ จงกินของ
ที่เขาตั้งให้ 9 และจงรักษาคนป่วยในเมืองนั้นให้หาย และ
แจ้งแก่เขาว่า อาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้ท่านทั้งหลาย
แล้ว

การพิพากษาอย่างรุนแรง *(มธ 11:20-24)*

10 ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆและเขาไม่รับรองท่านไว้
จงออกไปที่กลางถนนของเมืองนั้นกล่าวว่า 11 ถึงแม้ผงคลี
ดินแห่งเมืองของเจ้าทั้งหลายที่ติดอยู่กับเรา เราก็จะสะบัด
ออกเป็นทีแสดงว่า เราไม่เห็นพ้องกับเจ้า แต่เจ้าทั้งหลายจง
เข้าใจความนี้เถิด คืออาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้เจ้าทั้ง
หลายแล้ว 12 เราบอกท่านทั้งหลายว่า โทษของเมืองโสโดม
ในวันนั้นจะเบากว่าโทษของเมืองนั้น 13 วิบัติแก่เจ้า เมือง
โคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดา เพราะถ้าการมหัศจรรย์
ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทระและเมือง
ไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนขี้
เถ้า กลับใจเสียใหม่นานมาแล้ว 14 แต่ในการพิพากษานั้น
โทษของเมืองไทระและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า
15 ฝ่ายเจ้าเมืองคาเปอรนาอุม ซึ่งได้ถูกยกขึ้นเทียมฟ้า เจ้า
จะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก 16 ผู้ที่ฟังท่านทั้งหลายก็ได้ฟัง
เรา ผู้ที่เกลียดชังท่านทั้งหลายก็เกลียดชังเรา ผู้ที่เกลียดชัง
เราก็เกลียดชังผู้ที่ทรงใช้เรามา

ความชื่นชมยินดีที่แท้จริง

17 ฝ่ายสาวกเจ็ดสิบคนนั้นกลับมาด้วยความปรีดีทูลว่า
พระองค์เจ้าข้า ถึงผีทั้งหลายก็ได้อยู่ใต้บังคับของพวกข้า
พระองค์โดยพระนามของพระองค์ 18 พระองค์ตรัสกับเขา

ทั้งหลายว่า “เราได้เห็นซาตานตกจากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ
19 ดูเถิด เราได้ให้พวกท่านมีอำนาจเหยียบงูร้ายและแมลง
ป่อง และมีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่ากำลังศัตรู ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใด
จะทำอันตรายแก่ท่านได้เลย 20 แต่ว่าอย่าเปรมปรีดิ์ในสิ่ง
นี้ คือที่พวกผีอยู่ใต้บังคับของท่าน แต่จงเปรมปรีดิ์เพราะชื่อ
ของท่านจดไว้ในสวรรค์” 21 ในโมงนั้นเอง พระเยซูทรงมี
ความเปรมปรีดิ์ในพระวิญญาณ จึงตรัสว่า “โอ ข้าแต่พระ
บิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ข้าพระองค์
ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้
จากคนมีปัญญาและคนสุขุมรอบคอบ และได้ทรงเปิดเผย
สิ่งเหล่านี้แก่ทารกน้อย ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพ
ราะเป็นทีชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ 22 พระ
บิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้
ว่าพระบุตรเป็นผู้ใดนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้ว่าพระ
บิดาเป็นผู้ใดนอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์
จะสำแดงให้รู้” 23 พระองค์ทรงเหลียวหลังไปทางเหล่า
สาวกตรัสเฉพาะแก่พวกเขาว่า “นัยน์ตาทั้งหลายที่ได้เห็นกา
รณ์ซึ่งพวกท่านได้เห็นก็เป็นสุข 24 เพราะเราบอกท่านทั้ง
หลายว่า ศาสดาพยากรณ์หลายคน และกษัตริย์หลายองค์
ปรารถนาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามิเคยได้
เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขามิเคย
ได้ยิน”

ข้อสำคัญที่สุดของพระบัญญัติ

25 ดูเถิด มีนักกฎหมายคนหนึ่งยืนขึ้นทดลองพระองค์
ทูลถามว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด
เพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก” 26 พระองค์ตรัสตอบ
เขาว่า “ในพระราชบัญญัติมีคำเขียนว่าอย่างไร ท่านได้

อ่านเข้าใจอย่างไร” 27 เขาทูลตอบว่า “จงรักองค์พระผู้
เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วย
สุดกำลังและสิ้นสุดความคิดของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้าน
เหมือนรักตนเอง” 28 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านตอบ
ถูกแล้ว จงกระทำอย่างนั้นแล้วท่านจะได้ชีวิต” 29 แต่คนนั้น
ปรารถนาจะแก้ตัวจึงทูลพระเยซูว่า “แล้วใครเป็นเพื่อนบ้าน
ของข้าพเจ้า”

คำอุปมาเกี่ยวกับชาวสะมาเรียที่ดี

30 พระเยซูตรัสตอบว่า “มีชายคนหนึ่งลงไปจากกรุง
เยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรีโค และเขาถูกพวกโจรปล้น โจร
นั้นได้แย่งชิงเสื้อผ้าของเขาและทุบตี แล้วก็ละทิ้งเขาไว้เก
ือบจะตายแล้ว 31 เผอิญปุโรหิตคนหนึ่งเดินลงไปทางนั้น
เมื่อเห็นคนนั้นก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง 32 คนหนึ่งใน
พวกเลวีก็ทำเหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั่นและเห็นแล้วก็เลยไป
เสียอีกฟากหนึ่ง 33 แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเมื่อเดินมาถึง
คนนั้น ครั้นเห็นแล้วก็มีใจเมตตา 34 เข้าไปหาเขาเอาผ้าพัน
บาดแผลให้ พลางเอาน้ำมันกับน้ำองุ่นเทใส่บาดแผลนั้น แล
้วให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของตนเองพามาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง และ
รักษาพยาบาลเขาไว้ 35 วันรุ่งขึ้นเมื่อจะไป เขาก็เอาเงินสอง
เดนาริอันมอบให้เจ้าของโรงแรม บอกเขาว่า “จงรักษาเขา
ไว้เถิด และเงินที่จะเสียเกินนี้ เมื่อกลับมาฉันจะใช้ให้” 36 ใน
สามคนนั้น ท่านคิดเห็นว่า คนไหนปรากฏว่าเป็นเพื่อนบ้าน
ของคนที่ถูกพวกโจรปล้น” 37 เขาทูลตอบว่า “คือคนนั้น
แหละที่ได้แสดงความเมตตาแก่เขา” พระเยซูจึงตรัสกับเขา
ว่า “ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้นเถิด”

มารธาและมารีย์

38 และต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป
พระองค์จึงทรงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีผู้หญิงคนหนึ่ง
ชื่อมารธาต้อนรับพระองค์ไว้ในเรือนของเธอ 39 มารธามี
น้องสาวชื่อมารีย์ มารีย์ก็นั่งใกล้พระบาทพระเยซูฟังถ้อยคำ
ของพระองค์ด้วย 40 แต่มารธายุ่งในการปรนนิบัติมากจึงมา
ทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ไม่สนพระทัยหรือ
ซึ่งน้องสาวของข้าพระองค์ปล่อยให้ข้าพระองค์ทำการปรน
นิบัติแต่คนเดียว ขอพระองค์สั่งเขาให้มาช่วยข้าพระองค์
เถิด” 41 แต่พระเยซูตรัสตอบเธอว่า “มารธา มารธา เอ๋ย เธอ
กระวนกระวายและร้อนใจด้วยหลายสิ่งนัก 42 สิ่งซึ่งต้องกา
รนั้นมีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาส่วนดีนั้น ใครจะชิงเอา
ไปจากเธอไม่ได้”

11

แบบอย่างของการอธิษฐาน

1 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง พอ
จบแล้วสาวกของพระองค์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า “พระองค์
เจ้าข้า ขอสอนพวกข้าพระองค์ให้อธิษฐาน เหมือนยอห์นได้
สอนพวกศิษย์ของตน” 2 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เมื่อท่าน
อธิษฐานจงว่า “ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้
สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสัก
การะ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ น้ำพระทัยของ
พระองค์สำเร็จในสวรรค์อย่างไร ก็ให้สำเร็จบนแผ่นดินโลก
เหมือนกันอย่างนั้น 3 ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวัน
แก่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุกๆวัน 4 ขอทรงโปรดยกบาปผิด
ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยว่าข้าพระองค์ยกความผิดของ
ทุกคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์นั้น ขออย่าทรงนำข้าพระองค์

เข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้ข้าพระองค์พ้นจากความชั่วร้าย

คำสอนอื่นๆเกี่ยวกับการอธิษฐาน

5 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า ผู้ใดในพวกท่านมีมิตรสหายคนหนึ่ง และจะไปหามิตรสหายนั้นในเวลาเที่ยงคืนพูดกับเขาว่า เพื่อนเอ๋ย ขอให้ฉันยืมขนมปังสามก้อนเถิด 6 เพราะเพื่อนของฉันคนหนึ่งเพิ่งเดินทางมาหาฉัน และฉันไม่มีอะไรจะให้เขารับประทาน 7 ฝ่ายมิตรสหายที่อยู่ข้างในจะตอบว่า อย่ารบกวนฉันเลย ประตูก็ปิดเสียแล้ว ทั้งพวกลูกก็นอนร่วมเตียงกับฉันแล้ว ฉันจะลุกขึ้นหยิบให้ท่านไม่ได้ 8 เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้เขาจะไม่ลุกขึ้นหยิบให้คนนั้นเพราะเป็นมิตรสหายกัน แต่ว่าเพราะวิงวอนมากเข้า เขาจึงจะลุกขึ้นหยิบให้ตามที่เขาต้องการ 9 เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน 10 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็จะได้ ทุกคนที่แสวงหาก็จะพบ และทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา 11 มีผู้ใดในพวกท่านที่เป็นบิดา ถ้าบุตรขอขนมปังจะเอาก้อนหินให้เขาหรือ หรือถ้าขอปลาจะเอางูให้เขาแทนปลาหรือ 12 หรือถ้าเขาขอไข่จะเอาแมลงป่องให้เขาหรือ 13 เพราะฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์

พระเยซูทรงถูกกล่าวหาว่าขับผีออกโดยเบเอลเซบูล *(มธ 12:22-37)*

14 พระองค์ทรงขับผีใบ้อยู่ และต่อมาเมื่อผีออกแล้ว คนใบ้จึงพูดได้ และประชาชนก็ประหลาดใจ 15 แต่บางคนในพวก

เขาพูดว่า “คนนี้ขับผีออกได้โดยใช้อำนาจของเบเอลเซบู
ลนายผีนั้น” 16 คนอื่นๆทดลองพระองค์โดยขอจากพระองค์
ให้เห็นหมายสำคัญจากสวรรค์ 17 แต่พระองค์ทรงทราบ
ความคิดของเขา จึงตรัสกับเขาว่า “ราชอาณาจักรใดๆซึ่ง
แตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป ครัวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกับ
ครัวเรือนก็จะล่มสลาย 18 และถ้าซาตานแก่งแย่งกันระหว่าง
มันเอง อาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้ เพราะท่านทั้ง
หลายว่าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล 19 ถ้าเราขับผีออก
โดยเบเอลเซบูลนั้น พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออก
โดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะ
เป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน 20 แต่ถ้าเราขับผีออกด้วย
นิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่าน
แล้ว 21 เมื่อผู้มีกำลังมากคนหนึ่งถืออาวุธเฝ้าบ้านของตนอยู่
สิ่งของของเขาก็ปลอดภัย 22 แต่เมื่อคนมีกำลังมากกว่าเขา
มาต่อสู้ชนะเขา คนนั้นก็ชิงเอาเครื่องอาวุธที่เขาได้วางใจ
นั้นไปเสีย แล้วแบ่งปันของที่เขาได้ริบเอาไปนั้น 23 ผู้ที่ไม่
อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเรา
ก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป

การกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี แต่ยังไม่มีความรอด *(มธ 12:43-45)*

24 เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปใน
ที่กันดารเพื่อแสวงหาที่หยุดพัก และเมื่อไม่พบมันจึงกล่าว
ว่า “ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ได้ออกมานั้น” 25 และ
เมื่อมาถึงก็เห็นเรือนนั้นกวาดและตกแต่งไว้แล้ว 26 มันจึงไป
รับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่
นั่น และในที่สุดคนนั้นก็เลวร้ายกว่าตอนแรก” 27 ต่อมาเมื่อ

พระองค์ยังตรัสคำเหล่านั้น มีผู้หญิงคนหนึ่งในหมู่ประชาชน
ร้องทูลพระองค์ว่า ครรภ์ซึ่งปฏิสนธิพระองค์และหัวนมที่
พระองค์เสวยนั้นก็เป็นสุข 28 แต่พระองค์ตรัสว่า มิใช่เช่น
นั้น แต่คนทั้งหลายที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้า และได้ถือ
รักษาพระวจนะนั้นไว้ ก็เป็นสุข

หมายสำคัญของโยนาห์ *(มธ 12:39-42)*

29 เมื่อคนทั้งปวงประชุมแน่นขึ้น พระองค์ตั้งต้นตรัสว่า
คนยุคนี้ เป็นคนชั่ว มีแต่แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่
โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโย
นาห์ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น 30 ด้วยว่าโยนาห์ได้เป็นหมาย
สำคัญแก่ชาวนีนะเวห์ฉันใด บุตรมนุษย์จะเป็นหมายสำคัญ
แก่คนยุคนี้ฉันนั้น 31 นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวัน
พิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคนในยุคนี้ ด้วย
ว่าพระนางนั้นได้มาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติ
ปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด ซึ่งใหญ่กว่าซาโลมอนก็มี
อยู่ที่นี่ 32 ชนชาวนีนะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับ
คนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคนในยุคนี้ ด้วยว่าชาวนีนะเวห์ได้
กลับใจใหม่เพราะคำประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ซึ่งใหญ่
กว่าโยนาห์มีอยู่ที่นี่

จงให้แสงสว่างของตนส่องออกไป *(มธ 5:15-16; มก 4:21-22)*

33 ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะตั้งไว้ในที่กำบัง หรือเอาถัง
ครอบไว้ แต่ตั้งไว้บนเชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะ
เห็นแสงสว่างได้ 34 ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้น
เมื่อตาของท่านดี ทั้งตัวก็เต็มไปด้วยความสว่าง แต่เมื่อตา

ของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็เต็มไปด้วยความมืด 35 เหตุ
ฉะนั้น จงระวังให้ดีไม่ให้ความสว่างซึ่งอยู่ในท่านเป็นความ
มืดนั่นเอง 36 เหตุฉะนั้น ถ้ากายทั้งสิ้นของท่านเต็มด้วยความ
สว่าง ไม่มีที่มืดเลย ก็จะสว่างตลอด เหมือนอย่างแสงสว่าง
ของเทียนที่ส่องมาให้ท่าน 37 เมื่อพระองค์ยังตรัสอยู่ คน
หนึ่งในพวกฟาริสีอ้อนวอนพระองค์ให้เสวยกับเขา พระองค์
จึงเสด็จเข้าไปทรงเอนพระกายลง 38 ฝ่ายคนฟาริสีเมื่อเห็น
พระองค์มิได้ทรงล้างก่อนเสวยก็ประหลาดใจ

รูปแบบแห่งความชอบธรรมที่ปรากฏเท่านั้นก็ยังไม่เพียงพอ *(มธ 23:13-35)*

39 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า เจ้าพวกฟาริสีย่อม
ชำระถ้วยชามภายนอก แต่ภายในของเจ้าเต็มไปด้วยความ
โลภและความชั่วร้าย 40 คนโฉดเขลา ผู้ที่ได้สร้างภายนอก
ก็ได้สร้างภายในด้วยมิใช่หรือ 41 แต่จงให้ทานตามซึ่งเจ้า
มีอยู่ภายใน และดูเถิด สิ่งสารพัดก็บริสุทธิ์แก่เจ้าทั้งหลาย
42 แต่วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าถวายสิบชักหนึ่ง
ของสะระแหน่และขมิ้นและผักทุกอย่าง และได้ละเว้นการ
พิพากษาและความรักของพระเจ้าเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้า
ควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นก็ไม่ควรละเว้นด้วย 43
วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าชอบที่นั่งอันมีเกียรติ
ในธรรมศาลาและชอบให้เขาคำนับที่กลางตลาด 44 วิบัติแก่
เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วย
ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นเหมือนที่ฝังศพซึ่งมิได้ปรากฏ และคนที่
เดินเหยียบที่นั่นก็ไม่รู้ว่ามีอะไร

ทรงตำหนินักกฎหมาย การพิพากษาแก่คนยุคนี้

45 นักกฎหมายคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า ซึ่ง
ท่านว่าอย่างนั้น ท่านก็ติเตียนพวกเราด้วย 46 พระองค์ตรัสว

'า วิบัติแก่เจ้า พวกนักกฎหมายด้วย เพราะพวกเจ้าเอาของ
หนักที่แบกยากนักวางบนมนุษย์ แต่ส่วนพวกเจ้าเองก็ไม่จับ
ต้องของหนักนั้นเลยแม้แต่นิ้วเดียว 47 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย
เพราะเจ้าก่ออุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และ
บรรพบุรุษของเจ้าเองก็ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์นั้น 48 ดังนั้น
พวกเจ้าจึงเป็นพยานว่าเจ้าเห็นชอบในการของบรรพบุรุษ
ของเจ้า ด้วยว่าเขาได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์นั้น แล้วพวก
เจ้าก็ก่ออุโมงค์ฝังศพให้ 49 เหตุฉะนั้น พระปัญญาของ
พระเจ้าก็ตรัสด้วยว่า เราจะใช้พวกศาสดาพยากรณ์และ
อัครสาวกไปหาเขา และเขาจะฆ่าเสียบ้าง และข่มเหงบ้าง
50 เพื่อคนยุคนี้แหละจะต้องรับผิดชอบในเรื่องโลหิตของ
บรรดาศาสดาพยากรณ์ ซึ่งต้องไหลออกตั้งแต่แรกสร้าง
โลก 51 คือตั้งแต่โลหิตของอาแบล จนถึงโลหิตของเศคา
ริยาห์ที่ถูกฆ่าตายระหว่างแท่นบูชากับพระวิหาร เราบอก
ความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนยุคนี้จะต้องรับผิดชอบใน
โลหิตนั้น 52 วิบัติแก่เจ้า พวกนักกฎหมาย ด้วยว่าเจ้าได้เอา
ลูกกุญแจแห่งความรู้ไปเสีย คือพวกเจ้าเองก็ไม่เข้าไป และ
คนที่กำลังเข้าไปนั้นเจ้าก็ได้ขัดขวางไว้ 53 เมื่อพระองค์
ยังตรัสคำเหล่านั้นแก่เขา พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีก็
ตั้งต้นยั่วเย้าพระองค์อย่างรุนแรง หมายให้ตรัสต่อไปหลาย
ประการ 54 คอยหวังจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อ
เขาจะฟ้องพระองค์ได้

12

เชื้อของพวกฟาริสี

1 ในระหว่างนั้นคนเป็นอันมากนับไม่ถ้วนชุมนุมเบียดเสียด
กันอยู่ พระองค์ทรงตั้งต้นตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์

ก่อนว่า ท่านทั้งหลายจงระวังเชื้อของพวกฟาริสี ซึ่งเป็น
ความหน้าซื่อใจคด 2 เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้อง
เปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์ 3 เหตุฉะนั้น สิ่ง
สารพัดซึ่งพวกท่านได้กล่าวในที่มืดจะได้ยินในที่สว่าง และ
ซึ่งได้กระซิบในหูที่ห้องส่วนตัวจะต้องประกาศบนดาดฟ้า
หลังคาบ้าน 4 มิตรสหายของเราเอ๋ย เราบอกท่านทั้งหลายว่า
อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย และภายหลังไม่มีอะไรที่จะทำได้
อีก 5 แต่เราจะเตือนให้ท่านรู้ว่าควรจะกลัวผู้ใด จงกลัว
พระองค์ผู้ทรงฆ่าแล้วก็ยังมีฤทธิ์อำนาจที่จะทิ้งลงในนรก
ได้ แท้จริงเราบอกท่านว่า จงกลัวพระองค์นั้นแหละ 6 นก
กระจอกห้าตัวเขาขายสองบาทมิใช่หรือ และนกนั้นแม้สักตัว
เดียว พระเจ้ามิได้ทรงลืมเลย 7 ถึงผมของท่านทั้งหลายก็
ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น เหตุฉะนั้น อย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลาย
ก็ประเสริฐกว่านกกระจอกหลายตัว 8 และเราบอกท่านทั้ง
หลายด้วยว่า ผู้ใดที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะ
รับผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย 9 แต่ผู้ที่
ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูต
สวรรค์ของพระเจ้า 10 ผู้ใดจะกล่าวร้ายต่อบุตรมนุษย์ จะ
ทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นได้ แต่ถ้าผู้ใดจะกล่าวหมิ่นประมาท
ต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นไม่ได้
11 เมื่อเขาพาพวกท่านเข้าในธรรมศาลา หรือต่อหน้าเจ้า
เมือง และผู้ที่มีอำนาจ อย่ากระวนกระวายว่าจะตอบอย่างไร
หรืออะไร หรือจะกล่าวอะไร 12 เพราะว่าพระวิญญาณบริ
สุทธิ์จะทรงโปรดสอนท่านในเวลาโมงนั้นเองว่า ท่านควร
จะพูดอะไรบ้าง 13 และมีผู้หนึ่งในหมู่คนทูลพระองค์ว่า
อาจารย์เจ้าข้า ขอสั่งพี่ชายของข้าพเจ้าให้แบ่งมรดกให้กับ
ข้าพเจ้า 14 แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า บุรุษเอ๋ย ใครได้

ตั้งเราให้เป็นตุลาการ หรือเป็นผู้แบ่งมรดกให้ท่าน 15 แล้ว
พระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า จงระวังและเว้นเสียจาก
ความโลภ เพราะว่าชีวิตของบุคคลใดๆมิได้อยู่ในของบริบู
รณ์ซึ่งเขามีอยู่นั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับเศรษฐีโง่

16 และพระองค์จึงตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังว่า ไร่
นาของเศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก 17 เศรษฐีคนนั้น
จึงคิดในใจว่า เราจะทำอย่างไรดี เพราะว่าเราไม่มีที่ที่จะ
เก็บผลของเรา 18 เขาจึงคิดว่า เราจะทำอย่างนี้ คือจะ
รื้อยุ้งฉางของเราเสีย และจะสร้างใหม่ให้โตขึ้น แล้วเราจะ
รวบรวมข้าวและสมบัติทั้งหมดของเราไว้ที่นั่น 19 แล้วเรา
จะว่าแก่จิตใจของเราว่า จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมาก
เก็บไว้พอหลายปี จงอยู่สบาย กิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด 20
แต่พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า เจ้าคนโง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้า
จะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วของซึ่งเจ้าได้รวบรวมไว้นั้น
จะเป็นของใครเล่า 21 คนที่สำสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัว
และมิได้มั่งมีจำเพาะพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้นแหละ 22 และ
พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า เหตุฉะนั้นเรา
บอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่า
จะเอาอะไรกิน และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่า
จะเอาอะไรนุ่งห่ม 23 เพราะว่าชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหาร และ
ร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่ม 24 จงพิจารณาดูอีกา มั
นมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว และมิได้มียุ้งหรือฉาง แต่พระเจ้ายัง
ทรงเลี้ยงมันไว้ ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกมากทีเดียว
25 มีใครในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความ
สูงให้ยาวออกไปอีกศอกหนึ่งได้หรือ 26 เหตุฉะนั้น ถ้าสิ่ง
เล็กน้อยที่สุดยังทำไม่ได้ ท่านยังจะกระวนกระวายถึงสิ่งอ

ื่นทำไมอีกเล่า 27 จงพิจารณาดอกไม้ว่ามันงอกเจริญขึ้น
อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย แต่เราบอกท่านทั้งหลาย
ว่า ซาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศี ก็มิได้ทรงเครื่องงาม
เท่าดอกไม้นี้ดอกหนึ่ง 28 แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่
ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ
โอ ผู้ที่มีความเชื่อน้อย พระองค์จะทรงตกแต่งท่านมากยิ่ง
กว่านั้นสักเท่าใด 29 ท่านทั้งหลายอย่าเสาะหาว่าจะกินอะไร
ดีหรือจะดื่มอะไรและอย่ามีใจสงสัยเลย 30 เพราะว่าคนทุก
ประเทศทั่วโลกเสาะหาสิ่งของทั้งปวงนี้ แต่ว่าพระบิดาของ
ท่านทั้งหลายทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งเหล่านี้ 31
แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า แล้วจะ
ทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน 32 ฝูงแกะเล็กน้อย
เอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระบิดาของท่านชอบพระทัยที่
จะประทานอาณาจักรนั้นให้แก่ท่าน 33 จงขายของที่ท่านมี
อยู่และทำทาน จงกระทำถุงใส่เงินสำหรับตนซึ่งไม่รู้เก่า คือ
ให้มีทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ซึ่งไม่เสื่อมสูญไป ที่ขโมยมิได้
เข้ามาใกล้ และที่ตัวมอดมิได้ทำลายเสีย 34 เพราะว่าทรัพย์
สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย

เราควรจะคอยท่าการเสด็จกลับมาของพระเยซู

35 ท่านทั้งหลายจงคาดเอวของท่านไว้ และให้ตะเกียง
ของท่านจุดอยู่ 36 พวกท่านเองจงเหมือนคนที่คอยรับนาย
ของตน เมื่อนายจะกลับมาจากงานสมรส เพื่อเมื่อนายมา
เคาะประตูแล้ว เขาจะเปิดให้นายทันทีได้ 37 ผู้รับใช้ซึ่ง
นายมาพบกำลังคอยเฝ้าอยู่ก็เป็นสุข เราบอกความจริงแก่
ท่านทั้งหลายว่า นายนั้นจะคาดเอวไว้และให้ผู้รับใช้เหล่านั้น
เอนกายลงและนายนั้นจะมาปรนนิบัติเขา 38 ถ้านายมาเวลา
สองยามหรือสามยาม และพบผู้รับใช้อยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้

เหล่านั้นก็จะเป็นสุข 39 ให้เข้าใจอย่างนี้เถอะว่า ถ้าเจ้าของ
บ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมาเวลาไหน เขาจะตื่นอยู่และระวัง
ไม่ให้ทะลวงเรือนของเขาได้ 40 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจง
เตรียมตัวไว้ให้พร้อมด้วย เพราะบุตรมนุษย์เสด็จมาในโมงที่
ท่านไม่คิดไม่ฝัน 41 ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า พระองค์
เจ้าข้า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นแก่พวกข้าพระองค์หรือ
หรือตรัสแก่คนทั้งปวง

คำอุปมาเกี่ยวกับคนต้นเรือนสัตย์ซื่อ

42 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ใครเป็นคนต้นเรือนสัตย์ซื่อ
และฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกคนใช้สำหรับแจกอาหาร
ตามเวลา 43 เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้
นั้นก็จะเป็นสุข 44 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นาย
จะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของทั้งสิ้นของท่าน 45 แต่ถ้า
ผู้รับใช้นั้นจะคิดในใจว่า นายของข้าคงจะมาช้า แล้วจะ
ตั้งต้นโบยตีผู้รับใช้ชายหญิงและกินดื่มเมาไป 46 นายของ
ผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันทีเขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้ และจะ
ทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้งจะขับไล่เขาให้ไปอยู่กับคนที่ไม่เชื่อ
47 ผู้รับใช้นั้นทีได้รู้น้ำใจของนาย และมิได้เตรียมตัวไว้ มิได้
กระทำตามน้ำใจนาย จะต้องถูกเฆี่ยนมาก 48 แต่ผู้ที่มิได้รู้
แล้วได้กระทำสิ่งซึ่งสมจะถูกเฆี่ยน ก็จะถูกเฆี่ยนน้อย ผู้ใดได้
รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก และผู้ใดได้รับฝากไว้
มาก ก็จะต้องทวงเอาจากผู้นั้นมาก

พระคริสต์เสด็จมาเพื่อให้เกิดการแตกแยกกัน

49 เรามาเพื่อจะทิ้งไฟลงบนแผ่นดินโลก และเราจะ
ปรารถนาอะไรเล่า ถ้าหากไฟนั้นได้ติดขึ้นแล้ว 50 เราจะ

ต้องรับบัพติศมาอย่างหนึ่ง เราเป็นทุกข์มากจนกว่าจะสำเร็จ
51 ท่านทั้งหลายคิดว่า เรามาเพื่อจะให้เกิดสันติภาพในโลก
หรือ เราบอกท่านว่า มิใช่ แต่จะให้แตกแยกกันต่างหาก
52 ด้วยว่าตั้งแต่นี้ไปห้าคนในเรือนหนึ่งก็จะแตกแยกกัน คือ
สามต่อสองและสองต่อสาม 53 พ่อจะแตกแยกจากลูกชาย
และลูกชายจะแตกแยกจากพ่อ แม่จากลูกสาว และลูกสาว
จากแม่ แม่สามีจากลูกสะใภ้ และลูกสะใภ้จากแม่สามี
54 และพระองค์ตรัสกับประชาชนอีกว่า เมื่อท่านทั้งหลาย
เห็นเมฆเกิดขึ้นในทิศตะวันตก ท่านก็กล่าวทันทีว่า ฝนจะ
ตก และก็เป็นอย่างนั้นจริง 55 เมื่อท่านเห็นลมพัดมาแต่
ทิศใต้ ท่านก็ว่า จะร้อนจัด และก็เป็นจริง 56 เจ้าคนหน้า
ซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายรู้จักวิจัยความเป็นไปของแผ่นดินและ
ท้องฟ้า แต่เหตุไฉนพวกเจ้าวิจัยความเป็นไปของยุคนี้ไม่
ได้ 57 เหตุไฉนเจ้าทั้งหลายไม่ตัดสินเอาเองว่าสิ่งไรเป็นสิ่ง
ที่ถูก 58 เพราะเมื่อเจ้ากับโจทก์พากันไปหาผู้พิพากษา จง
อุตส่าห์หาช่องที่จะปรองดองกับเขาเมื่อยังอยู่กลางทาง เกล
ือกว่าเขาจะฉุดลากเจ้าเข้าไปถึงผู้พิพากษา และผู้พิพากษา
จะมอบเจ้าไว้กับผู้คุม และผู้คุมจะขังเจ้าไว้ในเรือนจำ 59 เรา
บอกเจ้าว่า เจ้าจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าจะได้ใช้หนี้ครบ
ทุกสตางค์

13

กลับใจหรือพินาศ

1 ขณะนั้น มีบางคนอยู่ที่นั่นเล่าเรื่องชาวกาลิลี ซึ่งปีลาต
เอาโลหิตของเขาระคนกับเครื่องบูชาของเขา ให้พระองค์
ฟัง 2 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า ท่านทั้งหลายคิดว่าชาวกา
ลิลีเหล่านั้นเป็นคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลิลีอื่นๆทั้งปวง เพราะ

ว่าเขาได้ทุกข์ทรมานอย่างนั้นหรือ 3 เราบอกท่านทั้งหลาย
ว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ก็จะต้อง
พินาศเหมือนกัน 4 หรือสิบแปดคนนั้นซึ่งหอรบที่สิโลอัมได้
พังทับเขาตายเสียนั้น ท่านทั้งหลายคิดว่า เขาเป็นคนบาปยิ่ง
กว่าคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ 5 เราบอก
ท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่
จะต้องพินาศเหมือนกัน

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อที่ไร้ผล *(อสย 5:1-7; มธ 21:18-20)*

6 พระองค์ตรัสคำอุปมาต่อไปนี้ว่า คนหนึ่งมีต้นมะเดื่อ
ต้นหนึ่งปลูกไว้ในสวนองุ่นของตน และเขามาหาผลที่ต้นนั้น
แต่ไม่พบ 7 เขาจึงว่าแก่คนที่รักษาสวนองุ่นว่า ดูเถิด เรา
มาหาผลที่ต้นมะเดื่อนี้ได้สามปีแล้ว แต่ไม่พบ จงโค่นมันเสีย
จะให้ดินรกไปเปล่าๆทำไม 8 แต่ผู้รักษาสวนองุ่นตอบเขา
ว่า นายเจ้าข้า ขอเอาไว้ปีนี้อีก ให้ข้าพเจ้าพรวนดินเอาปุ๋ย
ใส่ 9 แล้วถ้ามันเกิดผลก็ดีอยู่ ถ้าไม่เกิดผล ภายหลังท่านจง
โค่นมันเสีย

ทรงรักษาหญิงคนหนึ่งในวันสะบาโต

10 พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่ธรรมศาลาแห่งหนึ่งในวันสะ
บาโต 11 และดูเถิด มีหญิงคนหนึ่งซึ่งมีผีเข้าสิงทำให้พิการ
มาสิบแปดปีแล้ว หลังโกง ยืดตัวขึ้นไม่ได้เลย 12 เมื่อพระ
เยซูทอดพระเนตรเห็นเขา จึงเรียกและตรัสกับเขาว่า หญิง
เอ๋ย ตัวเจ้าหายพ้นจากโรคของเจ้าแล้ว 13 พระองค์ทรง
วางพระหัตถ์บนเขา และในทันใดนั้นเขาก็ยืดตัวตรงได้ และ
สรรเสริญพระเจ้า 14 แต่นายธรรมศาลาก็เคืองใจ เพราะพระ
เยซูได้ทรงรักษาโรคในวันสะบาโต จึงว่าแก่ประชาชนว่า มี
หกวันที่ควรจะทำงาน เหตุฉะนั้นในหกวันนั้นจงมาให้รักษา

โรคเถิด แต่ในวันสะบาโตนั้นอย่าเลย 15 แต่องค์พระผู้เป็น
เจ้าตรัสตอบเขาว่า คนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายทุกคน
ได้แก้วัวแก้ลาจากคอกมันพาไปให้กินน้ำในวันสะบาโตมิใช่
หรือ 16 ดูเถิด ฝ่ายหญิงผู้นี้เป็นบุตรีของอับราฮัม ซึ่งซาตาน
ได้ผูกมัดไว้สิบแปดปีแล้ว ไม่ควรหรือที่จะให้เขาหลุดพ้น
จากเครื่องจองจำอันนี้ในวันสะบาโต 17 เมื่อพระองค์ตรัส
คำเหล่านั้นแล้ว บรรดาคนที่เป็นปฏิปักษ์กับพระองค์ต้อง
ขายหน้า และประชาชนทั้งหลายก็เปรมปรีดิ์เพราะสรรพคุณ
ความดีที่พระองค์ได้ทรงกระทำ

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด *(มธ 13:31-32; มก 4:30-32)*

18 พระองค์จึงตรัสว่า อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนสิ่ง
ใด และเราจะเปรียบอาณาจักรนั้นกับอะไรดี 19 ก็เปรียบ
เหมือนเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ที่คนหนึ่งได้เอาไปปลูก
ในสวนของตน มันงอกขึ้นเป็นต้นใหญ่ และนกในอากาศมา
อาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อ *(มธ 13:33)*

20 พระองค์ตรัสอีกว่า เราจะเปรียบอาณาจักรของ
พระเจ้ากับสิ่งใด 21 ก็เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคน
หนึ่งเอาเจือลงในแป้งสามถังจนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด 22
พระองค์เสด็จไปตามบ้านตามเมืองสั่งสอนเขา และทรง
ดำเนินไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 23 มีคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า
พระองค์เจ้าข้า คนที่รอดนั้นน้อยหรือ พระองค์ตรัสแก่
เขาทั้งหลายว่า 24 จงเพียรเข้าไปทางประตูคับแคบ เพราะ
เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะพยายามเข้าไป
แต่จะเข้าไม่ได้ 25 เมื่อเจ้าบ้านลุกขึ้นปิดประตูแล้ว และท่าน

ทั้งหลายเริ่มยืนอยู่ภายนอกเคาะที่ประตูว่า นายเจ้าข้าๆ ขอ
เปิดให้ข้าพเจ้าเถิด และเจ้าบ้านนั้นจะตอบท่านทั้งหลายว่า
เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน 26 ขณะนั้นท่านทั้งหลาย
เริ่มจะว่า ข้าพเจ้าได้กินได้ดื่มกับท่าน และท่านได้สั่งสอน
ที่ถนนของพวกข้าพเจ้า 27 เจ้าบ้านนั้นจะว่า เราบอกเจ้า
ทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน เจ้าผู้กระทำ
ความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา 28 เมื่อท่านทั้งหลาย
จะเห็นอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และบรรดาศาสดาพยากรณ์
ในอาณาจักรของพระเจ้า แต่ตัวท่านเองถูกขับไล่ไสส่งออก
ไปภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน 29 จะมี
คนมาจากทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ จะ
มาเอนกายลงในอาณาจักรของพระเจ้า 30 และดูเถิด จะมี
ผู้ที่เป็นคนสุดท้ายกลับเป็นคนต้น และผู้ที่เป็นคนต้นกลับ
เป็นคนสุดท้าย 31 ในวันนั้นเอง มีพวกฟาริสีบางคนมาทูล
พระองค์ว่า ท่านจงไปจากที่นี่เถิด เพราะว่าเฮโรดใคร่จะ
ประหารชีวิตของท่านเสีย 32 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า จง
ไปบอกสุนัขจิ้งจอกนั้นว่า ดูเถิด เราขับผีออกและรักษาโรค
ในวันนี้และพรุ่งนี้ แล้ววันทีสามเราจะทำการให้สำเร็จ 33
แต่ว่าจำเป็นซึ่งเราจะเดินไปวันนี้ พรุ่งนี้ และมะรืนนี้ เพราะ
ว่าศาสดาพยากรณ์จะถูกฆ่านอกกรุงเยรูซาเล็มก็หามิได้

พระเยซูทรงคร่ำครวญเพราะกรุงเยรูซาเล็มที่หลงทาง
(มธ 23:37-39; ลก 19:41-44)

34 โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์และเอา
หินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าให้ถึงตาย เราใคร่จะรวบรวม
ลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่
เจ้าไม่ยอมเลยหนอ 35 ดูเถิด บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้ง
ให้รกร้างแก่เจ้า และเราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้

าจะไม่ได้เห็นเราอีกจนกว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าจะกล่าวว่า ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ

14

ทรงรักษาชายเป็นโรคมานน้ำในวันสะบาโต

1 ต่อมา เมื่อ พระองค์ เสด็จ เข้าไป ในบ้าน ของ ขุนนาง คน
หนึ่งในพวกฟาริสีในวันสะบาโต จะเสวยพระกระยาหาร เขา
ทั้งหลายคอยมองดูพระองค์ 2 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งเป็นโรค
มานน้ำอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ 3 พระเยซูจึงตรัสถามพวก
นักกฎหมายและพวกฟาริสีว่า ถ้าจะรักษาคนป่วยในวันสะ
บาโตจะผิดพระราชบัญญัติหรือไม่ 4 เขาทั้งหลายก็นิ่งอยู่
พระองค์ทรงรับและรักษาคนนั้นให้หาย แล้วก็ให้เขาไป 5
พระองค์จึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า คนไหนในพวกท่าน ถ้า
จะมีลาหรือวัวตกบ่อ จะไม่รีบฉุดลากมันออกในวันสะบาโต
หรือ 6 เขาทั้งหลายตอบข้อนี้ไม่ได้

คำอุปมาเกี่ยวกับแขกรับเชิญผู้เย่อหยิ่ง

7 ฝ่าย พระองค์ เมื่อ ทอด พระเนตร เห็น คน ทั้ง หลาย ที่ รับ
เชิญนั้นได้เลือกเอาที่อันมีเกียรติ พระองค์จึงตรัสคำอุปมา
แก่เขาว่า 8 เมื่อ ผู้ใด เชิญ ท่าน ไป ใน การ เลี้ยง สมรส อย่า
เอนกายลงในที่อันมีเกียรติ เกลือกว่าเขาได้เชิญคนมีเกียรติ
มากกว่าท่านอีก 9 และเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านทั้งสองนั้นจะ
มาพูดกับท่านว่า จงให้ที่นั่งแก่ท่านผู้นี้เถิด แล้วเมื่อนั้น
ท่านจะต้องเลื่อนลงมาที่ต่ำได้รับความอดสู 10 แต่เมื่อท่าน
ได้รับเชิญแล้ว จงไปเอนกายลงในที่ต่ำก่อน เพื่อว่าเมื่อเจ้า
ภาพที่ได้เชิญท่านมาพูดกับท่านว่า สหายเอ๋ย เชิญเลื่อนไป

นั่งที่อันมีเกียรติ แล้วท่านจะได้เกียรติต่อหน้าคนทั้งหลาย
ที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันนั้น 11 เพราะว่าผู้ใดที่ได้ยก
ตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง และผู้ที่ถ่อมตัวลงนั้นจะได้รับการ
ยกขึ้น 12 ฝ่ายพระองค์ตรัสกับคนที่เชิญพระองค์ว่า เมื่อ
ท่านจะทำการเลี้ยง จะเป็นกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่า
เชิญเฉพาะเหล่ามิตรสหาย หรือพี่น้องหรือญาติหรือเพื่อน
บ้านที่มั่งมี เกลือกว่าเขาจะเชิญท่านอีก และท่านจะได้รับ
การตอบแทน 13 แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญคนจน คน
พิการ คนง่อย คนตาบอด 14 และท่านจะเป็นสุขเพราะว่าเขา
ไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ด้วยว่าท่านจะได้รับตอบแทนเมื่อ
คนชอบธรรมเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว

คำอุปมาเกี่ยวกับการเลี้ยงใหญ่ *(มธ 22:1-14)*

15 ฝ่ายคนหนึ่งที่เอนกายลงรับประทานด้วยกัน เมื่อได้ยิน
คำเหล่านั้นจึงทูลพระองค์ว่า ผู้ที่จะรับประทานอาหารใน
อาณาจักรของพระเจ้าก็เป็นสุข 16 พระองค์ตรัสกับเขาว่า
ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำการเลี้ยงใหญ่ และได้เชิญคนเป็นอ
ันมาก 17 เมื่อถึงเวลาเลี้ยงแล้ว เขาก็ใช้ผู้รับใช้ของตนไป
บอกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้แล้วว่า เชิญมาเถิด เพราะ
สิ่งสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว 18 บรรดาคนทั้งหลายก็เริ่ม
พากันขอตัว คนแรกบอกเขาว่า ข้าพเจ้าได้ซื้อนาไว้และ
จะต้องไปดูนานั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ 19 อีกคนหนึ่งว่า
ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวไว้ห้าคู่และจะต้องไปลองดูวัวนั้น ข้าพเจ้า
ขอตัวเถอะ 20 อีกคนหนึ่งว่า ข้าพเจ้าพึ่งแต่งงานใหม่ เหตุ
ฉะนั้นข้าพเจ้าไปไม่ได้ 21 ผู้รับใช้นั้นจึงกลับมาเล่าเนื้อ
ความให้เจ้านายฟัง นายเจ้าของบ้านก็โกรธ จึงสั่งผู้รับใช้ว่า
จงออกไปโดยเร็วตามถนนใหญ่และตรอกน้อยในเมือง พา

คนจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอดเข้ามาที่นี่ 22 แล
้วผู้รับใช้จึงบอกว่า นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้กระทำตามท่าน
สั่งแล้ว และยังมีที่ว่างอยู่ 23 เจ้านายจึงสั่งผู้รับใช้นั้นว่า
จงออกไปตามทางใหญ่และรั้วต้นไม้ทั้งหลาย และเร่งเร้า
เขาให้เข้ามาเพื่อเรือนของเราจะเต็ม 24 เพราะเราบอกเจ้า
ว่า ในพวกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้นั้น ไม่มีสักคนหนึ่งจะ
ได้ลิ้มเครื่องของเราเลย

สิ่งที่สาวกต้องสละ

25 คนเป็นอันมากได้ไปกับพระองค์ พระองค์จึงทรงเหลียว
หลังตรัสกับเขาว่า 26 ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่ชังบิดามารดา
บุตรภรรยา และพี่น้องชายหญิง แม้ทั้งชีวิตของตนเองด้วย
ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ 27 ผู้ใดมิได้แบกกางเขน
ของตนตามเรามา ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ 28 ด้วยว่า
ในพวกท่านมีผู้ใดเมื่อปรารถนาจะสร้างป้อม จะไม่นั่งลงคิด
ราคาดูเสียก่อนว่า จะมีพอสร้างให้สำเร็จได้หรือไม่ 29 เกรง
ว่าเมื่อลงรากแล้ว และกระทำให้สำเร็จไม่ได้ คนทั้งปวงที่เห
็นจะเริ่มเยาะเย้ยเขา 30 ว่า คนนี้ตั้งต้นก่อ แต่ทำให้สำเร็จ
ไม่ได้ 31 หรือมีกษัตริย์องค์ใดเมื่อจะยกกองทัพไปทำสง
ครามกับกษัตริย์อื่น จะมิได้นั่งลงคิดดูก่อนหรือว่า ที่ตนมี
พลทหารหมื่นหนึ่งจะสู้กับกองทัพที่ยกมารบสองหมื่นนั้นได้
หรือไม่ 32 ถ้าสู้ไม่ได้ เมื่อยังอยู่ห่างกันก็จะใช้พวกทูตไปขอ
เป็นไมตรีกัน 33 ก็เช่นนั้นแหละ ผู้ใดในพวกท่านที่มิได้สละ
สิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ จะเป็นสาวกของเราไม่ได้ 34 เกลือเป็น
สิ่งดี แต่ถ้าแม้เกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอี
กอย่างไรได้ 35 จะใช้เป็นปุ๋ยใส่ดินก็ไม่ได้ จะหมักไว้กับกอง
มูลสัตว์ทำปุ๋ยก็ไม่ได้ แต่เขาก็ทิ้งเสียเท่านั้น ใครมีหู จงฟัง
เถิด

15

พวกฟาริสีขี้บ่น

1 ครั้งนั้นบรรดาคนเก็บภาษีและพวกคนบาปก็เข้ามาใกล้
เพื่อจะฟังพระองค์ 2 ฝ่ายพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์บ่น
ว่า “คนนี้ต้อนรับคนบาปและกินด้วยกันกับเขา”

คำอุปมาเกี่ยวกับแกะที่หลงหาย *(มธ 18:12-14)*

3 พระองค์จึงตรัสคำอุปมาให้เขาฟังดังต่อไปนี้ว่า 4 “ใน
พวกท่านมีคนใดที่มีแกะร้อยตัว และตัวหนึ่งหายไป จะไม่
ละเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้า และไปเที่ยวหาตัวที่
หายไปนั้นจนกว่าจะได้พบหรือ 5 เมื่อพบแล้วเขาก็ยกขึ้น
ใส่บ่าแบกมาด้วยความเปรมปรีดิ์ 6 เมื่อมาถึงบ้านแล้ว จึง
เชิญพวกมิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดกับเขา
ว่า “จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบแกะของ
ข้าพเจ้าที่หายไปนั้นแล้ว” 7 เราบอกท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้น
แหละ จะมีความปรีดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กล
ับใจใหม่ มากกว่าคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการ
กลับใจใหม่

คำอุปมาเกี่ยวกับเหรียญที่หายไป

8 หญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญ และเหรียญหนึ่ง
หายไป จะไม่จุดเทียนกวาดเรือนค้นหาให้ละเอียดจนกว่า
จะพบหรือ 9 เมื่อพบแล้ว จึงเชิญเหล่ามิตรสหายและเพื่อน
บ้านให้มาพร้อมกัน พูดว่า “จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะ
ข้าพเจ้าได้พบเหรียญเงินทีหายไปนั้นแล้ว” 10 เช่นนั้นแหละ
เราบอกท่านทั้งหลายว่า จะมีความปรีดีในพวกทูตสวรรค์
ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่”

คำอุปมาเรื่องบุตรหายไป

11 พระองค์ตรัสว่า ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน 12
บุตรคนน้อยพูดกับบิดาว่า บิดาเจ้าข้า ขอทรัพย์ที่ตกเป็น
ส่วนของข้าพเจ้าเถิด บิดาจึงแบ่งสมบัติให้แก่บุตรทั้งสอง
13 ต่อมาไม่กี่วัน บุตรคนน้อยนั้นก็รวบรวมทรัพย์ทั้งหมด
แล้วไปเมืองไกล และได้ผลาญทรัพย์ของตนที่นั่นด้วยการ
เป็นนักเลง 14 เมื่อใช้ทรัพย์หมดแล้วก็เกิดกันดารอาหาร
ยิ่งนักทั่วเมืองนั้น เขาจึงเริ่มขัดสน 15 เขาไปอาศัยอยู่กับ
ชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ใช้เขาไปเลี้ยงหมูที่ทุ่งนา
16 เขาใคร่จะได้อิ่มท้องด้วยฝักถั่วที่หมูกินนั้น แต่ไม่มีใคร
ให้อะไรเขากิน 17 เมื่อเขารู้สำนึกตัวแล้วจึงพูดว่า ลูกจ้าง
ของบิดาเรามีมาก ยังมีอาหารกินอิ่มและเหลืออีก ส่วนเราจะ
มาตายเสียเพราะอดอาหาร 18 จำเราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา
และพูดกับท่านว่า บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์
และทำผิดต่อหน้าท่านด้วย 19 ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่า
เป็นลูกของท่านต่อไป ขอท่านให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้าง
ของท่านคนหนึ่งเถิด

บุตรที่หายไปก็กลับมาและความรื่นเริงยินดี

20 แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาบิดาของตน แต่เมื่อเขายังอยู่แต่
ไกล บิดาแลเห็นเขาก็มีความเมตตา จึงวิ่งออกไปกอดคอจุบ
เขา 21 ฝ่ายบุตรนั้นจึงกล่าวแก่บิดาว่า บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้า
ได้ทำผิดต่อสวรรค์และต่อสายตาของท่านด้วย ข้าพเจ้าไม่
สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อไป 22 แต่บิดาสั่ง
ผู้รับใช้ของตนว่า จงรีบไปเอาเสื้ออย่างดีที่สุดมาสวมให้
เขา และเอาแหวนมาสวมนิ้วมือ กับเอารองเท้ามาสวมให้เขา
23 จงเอาลูกวัวอ้วนพีมาฆ่าเลี้ยงกัน เพื่อความรื่นเริงยินดีเถิด
24 เพราะว่าลูกของเราคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นอีก หายไป

แล้ว แต่ได้พบกันอีก เขาทั้งหลายต่างก็เริ่มมีความรื่นเริงยินดี

บุตรคนใหญ่เปรียบได้กับพวกฟาริสี

25 ฝ่ายบุตรคนใหญ่นั้นกำลังอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขากลับมา
ใกล้บ้านแล้วก็ได้ยินเสียงมโหรีและเต้นรำ 26 เขาจึงเรียกผู้
รับใช้คนหนึ่งมาถามว่า เขาทำอะไรกัน 27 ผู้รับใช้จึงตอบ
เขาว่า น้องของท่านกลับมาแล้ว และบิดาได้ให้ฆ่าลูกวัวอ
้วนพี เพราะได้ลูกกลับมาโดยสวัสดิภาพ 28 ฝ่ายพี่ชายก็
โกรธไม่ยอมเข้าไป บิดาจึงออกมาชักชวนเขา 29 แต่เขา
บอกบิดาว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติท่านกี่ปีมาแล้ว และ
มิได้ละเมิดคำบัญชาของท่านสักข้อหนึ่งเลย แม้แต่เพียง
ลูกแพะสักตัวหนึ่งท่านก็ยังไม่เคยให้ข้าพเจ้า เพื่อจะเลี้ยง
กันเป็นทีรื่นเริงยินดีกับเพื่อนฝูงของข้าพเจ้า 30 แต่เมื่อลูก
คนนี้ของท่าน ผู้ได้ผลาญสิ่งเลี้ยงชีพของท่านโดยคบหญิง
โสเภณีมาแล้ว ท่านยังได้ฆ่าลูกวัวอ้วนพีเลี้ยงเขา 31 บิดาจึง
ตอบเขาว่า ลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับเราเสมอ และสิ่งของทั้งหมด
ของเราก็เป็นของเจ้า 32 แต่สมควรที่เราจะรื่นเริงและยินดี
เพราะน้องของเจ้าคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไป
แล้วแต่ได้พบกันอีก

16

คำอุปมาเกี่ยวกับคนต้นเรือนอธรรม

1 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์อีกว่า ยังมี
เศรษฐีที่มีคนต้นเรือน คนหนึ่งและมีคนมาฟ้องเศรษฐีว่า คน
ต้นเรือนนั้นผลาญสมบัติของท่านเสีย 2 เศรษฐีจึงเรียกคน
ต้นเรือนนั้นมาว่าแก่เขาว่า เรื่องราวที่เราได้ยินเกี่ยวกับเจ้า
นั้นเป็นอย่างไร จงส่งบัญชีหน้าที่ต้นเรือนของเจ้า เพราะว่า

เจ้าจะเป็นคนต้นเรือนต่อไปไม่ได้ 3 คนต้นเรือนนั้นคิดใน
ใจว่า เราจะทำอะไรดี เพราะนายจะถอดเราเสียจากหน้าที่
ต้นเรือน จะขุดดินก็ไม่มีกำลัง จะขอทานก็อายเขา 4 เรา
รู้แล้วว่าจะทำอะไรดี เพื่อเมื่อเราถูกถอดจากหน้าที่ต้นเรือน
แล้ว เขาจะรับเราไว้ในเรือนของเขาได้ 5 คนนั้นจึงเรียกลูก
หนี้ของนายมาทุกคน แล้วถามคนแรกว่า ท่านเป็นหนี้นาย
ข้าพเจ้ากี่มากน้อย 6 เขาตอบว่า เป็นหนี้น้ำมันร้อยถัง
คนต้นเรือนจึงบอกเขาว่า เอาบัญชีของท่านนั่งลงเร็วๆแล้ว
แก้เป็นห้าสิบถัง 7 แล้วเขาก็ถามอีกคนหนึ่งว่า ท่านเป็น
หนี้กี่มากน้อย เขาตอบว่า เป็นหนี้ข้าวสาลีร้อยกระสอบ
คนต้นเรือนจึงบอกเขาว่า จงเอาบัญชีของท่านแก้เป็นแปด
สิบ 8 แล้วเศรษฐีก็ชมคนต้นเรือนอธรรมนั้น เพราะเขาได้
กระทำโดยความฉลาด ด้วยว่าลูกทั้งหลายของโลกนี้ ตาม
กาลสมัยเดียวกัน เขาใช้สติปัญญาฉลาดกว่าลูกของความ
สว่างอีก 9 เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงกระทำตัวให้มีมิตรส
หายด้วยทรัพย์สมบัติอธรรม เพื่อเมื่อท่านพลาดไป เขาทั้ง
หลายจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยอันถาวรเป็นนิตย์ 10
คนที่สัตย์ซื่อในของเล็กน้อยที่สุดจะสัตย์ซื่อในของมากด้วย
และคนที่อสัตย์ในของเล็กน้อยที่สุดจะอสัตย์ในของมากเช่
นกัน 11 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายไม่สัตย์ซื่อในทรัพย์
สมบัติอธรรม ใครจะมอบทรัพย์สมบัติอันแท้ให้แก่ท่านเล่า
12 และถ้าท่านทั้งหลายมิได้สัตย์ซื่อในของของคนอื่น ใคร
จะมอบทรัพย์อันแท้ให้เป็นของของท่านเล่า 13 ไม่มีผู้รับใช้
ผู้ใดจะปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะว่าจะชังนายข้างหนึ่ง
และจะรักนายอีกข้างหนึ่งหรือจะนับถือนายฝ่ายหนึ่ง และจะ
ดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและจะปรน
นิบัติเงินทองพร้อมกันไม่ได้

พวกฟาริสีเยาะเย้ยคำสั่งสอนของพระเยซู

14 ฝ่ายพวกฟาริสีที่มีใจรักเงิน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้น
แล้วจึงเยาะเย้ยพระองค์ 15 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "เจ้า
ทั้งหลายเป็นผู้ที่ทำทีดูเป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์
แต่พระเจ้าทรงทราบจิตใจของเจ้าทั้งหลาย ด้วยว่าซึ่งเป็น
ทีนับถือมากท่ามกลางมนุษย์ ก็ยังเป็นทีสะอิดสะเอียนในสายพระเนตรของพระเจ้า 16 มีพระราชบัญญัติและศาสดาพยากรณ์มาจนถึงยอห์น ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ชิงกันเข้าไปในอาณาจักรนั้น 17 ฟ้าและดินจะล่วงไปก็ง่ายกว่าที่พระราชบัญญัติสักจุดหนึ่งจะขาดตกไป

พระบัญญัติใหม่เกี่ยวกับการหย่าร้าง *(มธ 5:31-32; 19:5-11; มก 10:2-12; 1 คร 7:10-15)*

18 ผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่สามีได้หย่าแล้วมาเป็นภรรยาของตนก็ผิดประเวณีด้วย

เศรษฐีและลาซารัส

19 ยังมีเศรษฐีคนหนึ่งนุ่งห่มผ้าสีม่วงและผ้าป่านเนื้อละเอียด รับประทานอาหารอย่างประณีตทุกวันๆ 20 และมีคนขอทานคนหนึ่งชื่อลาซารัส เป็นแผลทั้งตัว นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรษฐี 21 และเขาใคร่จะกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐีนั้น แม้สุนัขก็มาเลียแผลของเขา 22 อยู่มาคนขอทานนั้นตายและเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ที่อกของอับราฮัม ฝ่ายเศรษฐีนั้นก็ตายด้วย และเขาก็ฝังไว้ 23 แล้วเมื่ออยู่ในนรกเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก เศรษฐีนั้นจึงแหงนดูเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสอยู่ที่อกของท่าน 24 เศรษฐีจึงร้องว่า "อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเอ็นดู

ข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซารัสมาเพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมา
แตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้าตรำทุกข์ทรมาน
อยู่ในเปลวไฟนี้ 25 แต่อับราฮัมตอบว่า ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึก
ว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ของดีสำหรับตัว และลาซารัส
ได้ของเลว แต่เดี๋ยวนี้เขาได้รับความเล้าโลม แต่เจ้าได้รับ
ความทุกข์ทรมาน 26 นอกจากนั้น ระหว่างพวกเรากับพวก
เจ้ามีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าผู้ใดปรารถนาจะข้ามไป
จากที่นี่ถึงเจ้าก็ไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั่นมาถึงเราก็ไม่
ได้ 27 เศรษฐีนั้นจึงว่า บิดาเจ้าข้า ถ้าอย่างนั้นขอท่านใช้
ลาซารัสไปยังบ้านบิดาของข้าพเจ้า 28 เพราะว่าข้าพเจ้ามี
พี่น้องห้าคน ให้ลาซารัสเป็นพยานแก่เขา เพื่อมิให้เขามา
ถึงที่ทรมานนี้ 29 แต่อับราฮัมตอบเขาว่า เขามีโมเสสและ
พวกศาสดาพยากรณ์นั้นแล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด 30
เศรษฐีนั้นจึงว่า มิได้ อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้าคนหนึ่งจาก
หมู่คนตายไปหาเขา เขาจะกลับใจเสียใหม่ 31 อับราฮัมจึง
ตอบเขาว่า ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์
แม้คนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะยังไม่เชื่อ

17

พระเยซูทรงสอนให้ยกโทษ

1 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกอีกว่า จำเป็นต้องมีเหตุให้
หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น 2 ถ้า
เอาหินโม่แป้งผูกคอคนนั้นถ่วงเสียที่ทะเล ก็ดีกว่าให้เขานำผู้
เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งให้หลงผิด 3 จงระวังตัวให้ดี ถ้าพี่น้อง
ทำการละเมิดต่อท่าน จงเตือนเขา และถ้าเขากลับใจแล้ว จง
ยกโทษให้เขา 4 แม้เขาจะทำการละเมิดต่อท่านวันหนึ่งเจ็ด
หน และจะกลับมาหาท่านทั้งเจ็ดหนในวันเดียวนั้น แล้วว่า

“ฉันกลับใจแล้ว” จงยกโทษให้เขาเถิด” 5 ฝ่ายอัครสาวก
ทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ขอพระองค์โปรดให้ความเชื่อของ
พวกข้าพเจ้ามากยิ่งขึ้น” 6 องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสว่า “ถ้า
พวกท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านก็
จะสั่งต้นสุกะมินนี้ได้ว่า “จงถอนขึ้นออกไปปักในทะเล” และ
มันจะเชื่อฟังท่าน

ผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย

7 ในพวกท่านมีคนใดที่มีผู้รับใช้ไถนาหรือเลี้ยงแกะ เมื่อ
ผู้รับใช้คนนั้นกลับมาจากทุ่งนาจะบอกเขาทีเดียวว่า “เชิญ
เอนกายลงรับประทานเถิด” 8 หรือจะไม่บอกเขาว่า “จง
หาให้เรารับประทานและคาดเอวไว้ปรนนิบัติเรา จนเราจะ
กินและดื่มอิ่มแล้ว และภายหลังเจ้าจงค่อยกินและดื่มเถิด”
9 นายจะขอบใจผู้รับใช้นั้นเพราะผู้รับใช้ได้ทำตามคำสั่ง
หรือ เราคิดว่าไม่ 10 ฉันใดก็ดี เมื่อท่านทั้งหลายได้กระทำสิ่ง
สารพัดซึ่งทรงบัญชาไว้แก่ท่านนั้น ก็จงพูดด้วยว่า “ข้าพเจ้า
ทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย ข้าพเจ้าได้กระทำ
ตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้าควรกระทำเท่านั้น” ”

ทรงรักษาคนโรคเรื้อนสิบคน

11 ต่อมา เมื่อ พระองค์ กำลัง เสด็จ ไป ยัง กรุง เยรูซาเล็ม
พระองค์จึง เสด็จ เลียบ ระหว่าง แคว้น สะ มา เรีย และ กา ลิ ลี
12 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีคนเป็นโรค
เรื้อนสิบคนมาพบพระองค์ยืนอยู่แต่ไกล 13 และส่งเสียงร้อง
ว่า “เยซูนายเจ้าข้า โปรดได้เมตตาข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด”
14 เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วจึงตรัสแก่เขาว่า “จง
ไป แสดง ตัว แก่ พวก ปุโรหิต เถิด” ต่อ มา เมื่อ กำลัง เดิน ไป
เขาทั้งหลายก็หายสะอาด 15 ฝ่ายคนหนึ่งในพวกนั้น เมื่อเห็

นว่าตัวหายโรคแล้ว จึงกลับมาสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียง
ดัง 16 และกราบลงที่พระบาทของพระองค์ ขอบพระคุณ
พระองค์ คนนั้นเป็นชาวสะมาเรีย 17 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า
มีสิบคนหายสะอาดมิใช่หรือ แต่เก้าคนนั้นอยู่ที่ไหน 18 ไม่เห
็นผู้ใดกลับมาสรรเสริญพระเจ้า เว้นไว้แต่คนต่างชาติคนนี้
19 แล้วพระองค์ตรัสกับคนนั้นว่า จงลุกขึ้นไปเถิด ความเชื่อ
ของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ

อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยทางปรากฏแก่ตา

20 เมื่อพวกฟาริสีทูลถามพระองค์ว่า อาณาจักรของ
พระเจ้าจะมาถึงเมื่อไร พระองค์ตรัสตอบเขาว่า อาณาจักร
ของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้ 21 และเขาจะไม่
พูดว่า มาดูนี่ หรือ ไปดูโน่น เพราะ ดูเถิด อาณาจักร
ของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย

พระคริสต์ตรัสถึงการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของ
พระองค์

22 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกว่า วันนั้นจะมาถึงเมื่อท่าน
ทั้งหลายใคร่จะเห็นวันของบุตรมนุษย์สักวันหนึ่ง แต่จะไม่
เห็น 23 เขาจะพูดกับท่านทั้งหลายว่า มาดูนี่ หรือ ไปดู
โน่น อย่าออกไป อย่าตามเขา 24 ด้วยว่าเปรียบเหมือน
ฟ้าแลบ เมื่อแลบออกจากฟ้าข้างหนึ่ง ก็ส่องสว่างไปถึงฟ้า
อีกข้างหนึ่ง บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นแหละในวันของ
พระองค์ 25 ก่อนนั้นจำเป็นที่พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมาน
หลายประการ และคนยุคนี้จะปฏิเสธพระองค์ 26 ในสมัย
ของโนอาห์เหตุการณ์ได้เป็นมาแล้วอย่างไร ในสมัยของ
บุตรมนุษย์ก็จะเป็นไปอย่างนั้นด้วย 27 เขาได้กินและดื่ม
ได้สมรสกันและได้ยกให้เป็นสามีภรรยากัน จนถึงวันนั้นที

'โนอาห์ได้เข้าในนาวา และน้ำได้มาท่วมล้างผลาญเขาเสีย
ทั้งสิ้น 28 ในสมัยของโลทก็เหมือนกัน เขาได้กินดื่ม ซื้อขาย
หว่านปลูก ก่อสร้าง 29 แต่ในวันนั้นทีโลทออกไปจากเมือง
โสโดม ไฟและกำมะถันได้ตกจากฟ้ามาเผาผลาญเขาเสียทั้ง
สิ้น 30 ในวันทีบุตรมนุษย์จะมาปรากฏก็เป็นเหมือนอย่างนั้น
31 ในวันนั้นคนที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน และของของเขา
อยู่ในบ้าน อย่าให้เขาลงมาเก็บของนั้นไป และคนที่อยู่ตาม
ทุ่งนา อย่าให้เขากลับมาเหมือนกัน 32 จงระลึกถึงภรรยา
ของโลทนั้นเถิด 33 ผู้ใดอุตส่าห์เอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้น
จะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะสู้เสียชีวิต ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด 34 เรา
บอกท่านทั้งหลายว่า ในคืนวันนั้นจะมีชายสองคนนอนใน
ที่นอนอันเดียวกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง 35 ผู้
หญิงสองคนจะโม่แป้งด้วยกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละ
คนหนึ่ง 36 ชายสองคนจะอยู่ในทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง จะ
ทรงละคนหนึ่ง 37 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า จะเกิดขึ้นที
'ไหน พระองค์เจ้าข้า พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ซากศพอยู่
ที่ไหน ฝูงนกอินทรีจะตอมกันอยู่ที่นั่น

18

หญิงม่ายกับผู้พิพากษาอธรรม

1 พระองค์ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังเพื่อสอนว่า คน
ทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอ ไม่อ่อนระอาใจ 2 พระองค์
ตรัสว่า ในนครหนึ่งมีผู้พิพากษาคนหนึ่งที่มิได้เกรงกลัว
พระเจ้า และมิได้เห็นแก่มนุษย์ 3 ในนครนั้นมีหญิงม่าย
คนหนึ่งมาหาผู้พิพากษาผู้นั้นพูดว่า ขอแก้แค้นศัตรูของ
ข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าเถิด 4 ฝ่ายผู้พิพากษานั้นไม่ยอมทำจน

ช้านาน แต่ภายหลังเขานึกในใจว่า แม้ว่าเราไม่เกรงกลัว
พระเจ้าและไม่เห็นแก่มนุษย์ 5 แต่เพราะแม่ม่ายคนนี้มากวน
เราให้ลำบาก เราจะแก้แค้นให้เขา เพื่อมิให้นางมารบกวน
บ่อยๆให้เรารำคาญใจ 6 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า
จงฟังคำที่ผู้พิพากษาอธรรมนี้ได้พูด 7 พระเจ้าจะไม่ทรง
แก้แค้นให้คนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ ผู้ร้องถึงพระองค์ทั้ง
กลางวันกลางคืนหรือ พระองค์จะอดพระทัยไว้ช้านานหรือ
8 เราบอกท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะทรงแก้แค้นให้เขาโดย
เร็ว แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่านจะพบความเชื่อในแผ่นดินโลก
หรือ

คำอุปมาเกี่ยวกับคนฟาริสีและคนเก็บภาษี

9 สำหรับบางคนที่ไว้ใจในตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม และ
ได้ดูถูกคนอื่นนั้น พระองค์ตรัสคำอุปมานี้ว่า 10 มีชาย
สองคนขึ้นไปอธิษฐานในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี
และคนหนึ่งเป็นพวกเก็บภาษี 11 คนฟาริสีนั้นยืนนึกในใจ
ของตนอธิษฐานว่า ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณ
พระองค์ ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่นซึ่งเป็นคนฉ้อโกง คน
อธรรม และคนล่วงประเวณี และไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้
12 ในสัปดาห์หนึ่งข้าพระองค์ถืออดอาหารสองหน และของ
สารพัดซึ่งข้าพระองค์หาได้ ข้าพระองค์ได้เอาสิบชักหนึ่งมา
ถวาย 13 ฝ่ายคนเก็บภาษีนั้นยืนอยู่แต่ไกล ไม่แหงนดูฟ้า
แต่ตีอกของตนว่า ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดพระเมตตา
แก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด 14 เราบอกท่านทั้งหลาย
ว่า คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปยังบ้านของตนก็นับว่าชอบธรรม
ยิ่งกว่าอีกคนหนึ่งนั้น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูก
เหยียดลง แต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้องถูกยกขึ้น

พระเยซูทรงอวยพรแก่เด็กเล็กๆ *(มธ 19:13-15; มก 10:13-16)*

15 แล้วเขาอุ้มทารกมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรง
ถูกต้องทารกนั้น แต่เหล่าสาวกเมื่อเห็นเข้าก็ห้ามเขา 16 แต่
พระเยซูทรงเรียกเขามา แล้วตรัสว่า "จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้า
มาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้า
ย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น 17 เราบอกความจริงแก่
ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้า
เหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้"

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม *(มธ 19:16-30; มก 10:17-31)*

18 มีขุนนางผู้หนึ่งทูลถามพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ผู้
ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะทำประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์
เป็นมรดก" 19 พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า "ท่านเรียกเราว่า
ประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว
20 ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า "อย่าล่วงประเวณีผัวเมีย
เขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ จงให้เกียรติ
แก่บิดามารดาของตน" " 21 คนนั้นจึงทูลว่า "ข้อเหล่านี้
ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กๆมา" 22 เมื่อพระเยซู
ทรงได้ยินอย่างนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ท่านยังขาดสิ่ง
หนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่และแจกจ่ายให้คน
อนาถา ท่านจึงจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรา
มา" 23 แต่เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้นก็เป็นทุกข์นัก เพราะเขา
เป็นคนมั่งมีมาก 24 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขาเป็น
ทุกข์นัก พระองค์จึงตรัสว่า "คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักร
ของพระเจ้าก็ยากจริงหนา 25 เพราะว่าตัวอูฐจะรอดรูเข็
มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า" 26 ฝ่าย
คนทั้งหลายที่ได้ยินจึงว่า "ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้" 27 แต่

พระองค์ตรัสว่า “สิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำได้”
28 เปโตรจึงทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละทิ้งสิ่ง
สารพัด ติดตามพระองค์มา” 29 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า
“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดได้สละเรือน
หรือบิดามารดา หรือพี่น้อง หรือภรรยา หรือบุตร เพราะ
เห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า 30 ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับ
ตอบแทนหลายเท่า และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์”

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงความตายและการฟื้นคืนชีพของพระองค์ *(มธ 20:17-19; มก 10:32-34)*

31 พระองค์ทรงพาสาวกสิบสองคนไปกับพระองค์แล้ว
ตรัสกับเขาว่า “ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
และสิ่งสารพัดซึ่งเหล่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ว่าด้วย
บุตรมนุษย์นั้นจะสำเร็จ 32 ด้วยว่าบุตรมนุษย์นั้นจะต้องถูก
มอบไว้กับคนต่างชาติ และเขาจะเยาะเย้ยท่าน กระทำหยาบ
คายแก่ท่าน ถ่มน้ำลายรดท่าน 33 เขาจะโบยตีและฆ่าท่าน
เสีย แล้วในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่” 34 ฝ่ายเหล่า
สาวกมิได้เข้าใจในสิ่งเหล่านั้นเลย และคำนั้นก็ถูกซ่อนไว้
จากเขา และเขาไม่รู้เนื้อความซึ่งพระองค์ตรัสนั้น

ทรงรักษาคนตาบอดใกล้เมืองเยรีโค *(มธ 20:29-34; มก 10:46-52)*

35 ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้เมืองเยรีโค มีคน
ตาบอดคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ริมหนทาง 36 เมื่อเขาได้ยิน
เสียงประชาชนเดินผ่านไป จึงถามว่าเรื่องอะไรกัน 37 คน
พวกนั้นจึงบอกเขาว่า พระเยซูชาวนาซาเร็ธเสด็จไป 38 คน
ตาบอดนั้นจึงร้องว่า “ท่านเยซู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรง
เมตตาข้าพระองค์เถิด” 39 คนที่เดินไปข้างหน้านั้นจึงห้าม
เขาให้นิ่ง แต่เขายิ่งร้องขึ้นว่า “บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรง

เมตตาข้าพระองค์เถิด 40 พระเยซูทรงประทับยืนอยู่สั่งให้
พาคนตาบอดมาหาพระองค์ เมื่อเขามาใกล้แล้ว พระองค์
ทรงถามเขา 41 ว่า เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไรให้เจ้า
เขาทูลว่า พระองค์เจ้าข้า โปรดให้ข้าพระองค์เห็นได้
42 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า จงเห็นเถิด ความเชื่อของเจ้าได้
กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ 43 ในทันใดนั้นเขาก็เห็นได้ และ
ตามพระองค์ไปพลางถวายเกียรติแด่พระเจ้า และเมื่อคนทั้ง
ปวงได้เห็นเช่นนั้นก็สรรเสริญพระเจ้า

19

ศักเคียสคนเก็บภาษีได้รับความรอด

1 ฝ่ายพระเยซูจึงเสด็จเข้าเมืองเยรีโคและกำลังจะทรง
ผ่านไป 2 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อศักเคียส ผู้ซึ่งเป็นนายด่าน
ภาษีและเป็นคนมั่งมี 3 ศักเคียสพยายามจะดูให้เห็นพระเยซู
ว่าพระองค์เป็นผู้ใด แต่ดูไม่เห็นเพราะคนแน่น ด้วยเขาเป็น
คนเตี้ย 4 เขาจึงวิ่งไปข้างหน้าขึ้นต้นมะเดื่อเพื่อจะได้เห็นพ
ระองค์ เพราะว่าพระองค์จะเสด็จไปทางนั้น 5 เมื่อพระเยซู
เสด็จมาถึงที่นั่น พระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูศักเคียสแล้ว
ตรัสแก่เขาว่า ศักเคียสเอ๋ย จงรีบลงมา เพราะว่าเราจะต้อง
พักอยู่ในบ้านของท่านวันนี้ 6 แล้วเขาก็รีบลงมาต้อนรับ
พระองค์ด้วยความปรีดี 7 เมื่อคนทั้งปวงเห็นแล้วเขาก็พากัน
บ่นว่า พระองค์เข้าไปพักอยู่กับคนบาป 8 ฝ่ายศักเคียสยืน
ทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ดูเถิด พระองค์เจ้าข้า ทรัพย์สิง
ของของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้คนอนาถาครึ่งหนึ่ง
และถ้าข้าพระองค์ได้ฉ้อโกงของของผู้ใด ข้าพระองค์ยอม
คืนให้เขาสี่เท่า 9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า วันนี้ความรอด
มาถึงครอบครัวนี้แล้ว เพราะคนนี้เป็นลูกของอับราฮัมด้วย

10 เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลง
หายไปนั้นให้รอด

คำอุปมาเกี่ยวกับเงินสิบมินา

11 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินเหตุการณ์นั้น พระองค์ได้ตรัส
คำ อุปมา เรื่อง หนึ่ง ให้ เขา ฟัง ต่อ ไป เพราะ พระองค์ เสด็จ
มา ใกล้ กรุ ง เยรูซาเล็ม แล้ว และ เพราะ เขา ทั้ง หลาย คิด ว่า
อาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏโดยพลัน 12 เหตุฉะนั้นพระ
องค์จึงตรัสว่า มีเจ้านายองค์หนึ่งไปเมืองไกล เพื่อจะรับ
อำนาจมาครองอาณาจักรแล้วจะกลับมา 13 ท่านจึงเรียก
ผู้รับใช้ของท่านสิบคนมามอบเงินไว้แก่เขาสิบมินา สั่งเขา
ว่า จงเอาไปค้าขายจนเราจะกลับมา 14 แต่ชาวเมืองชัง
ท่านผู้นั้น จึงใช้คณะทูตตามไปทูลท่านว่า เราไม่ต้องการ
ให้ผู้นี้ครอบครองเรา 15 ต่อมาเมื่อท่านได้รับอำนาจครอง
อาณาจักรกลับมาแล้ว ท่านจึงสั่งให้เรียกผู้รับใช้ทั้งหลายที่
ท่าน ได้ให้เงิน ไว้นั้นมา เพื่อจะได้รู้ว่าเขาทุกคนค้าขายได้
กำไรกี่มากน้อย 16 ฝ่ายคนแรกมาบอกว่า ท่านเจ้าข้า เงิ
นมินาหนึ่งของท่านได้กำไรสิบมินา 17 ท่านจึงพูดกับเขา
ว่า ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดี เพราะเจ้าสัตย์ซื่อในของเล็ก
น้อย เจ้าจงมีอำนาจครอบครองสิบเมืองเถิด 18 คนทีสอง
มาบอกว่า ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรห้ามินา
 19 ท่านจึงพูดกับเขาเหมือนกันว่า เจ้าจงครอบครองห้า
เมืองเถิด 20 อีกคนหนึ่งมาบอกว่า ท่านเจ้าข้า ดูเถิด นี่เงิ
นมินาหนึ่งของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้เอาผ้าห่อเก็บไว้ 21 เพราะ
ข้าพเจ้ากลัวท่าน ด้วยว่าท่านเป็นคนเข้มงวด ท่านเก็บผลซึ่ง
ท่านมิได้ลงแรง และเกี่ยวที่ท่านมิได้หว่าน 22 ท่านจึงตอบ
เขาว่า เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราจะปรับโทษเจ้าโดยคำของเจ้าเอง
เจ้าก็รู้หรือว่าเราเป็นคนเข้มงวด เก็บผลซึ่งเรามิได้ลงแรง

และเกี่ยวที่เรามิได้หว่าน 23 ก็เหตุไฉนเจ้ามิได้ฝากเงิน
ของเราไว้ที่ธนาคารเล่า เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเรากับ
ดอกเบี้ยด้วย 24 แล้วท่านสั่งคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า จงเอาเงิ
นมินาหนึ่งนั้นไปจากเขา ให้แก่คนทีมีสิบมินา 25 (คนเหล่า
นั้นบอกท่านว่า ท่านเจ้าข้า เขามีสิบมินาแล้ว) 26 เราบอก
เจ้าทั้งหลายว่า ทุกคนที่มีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้เขาอีก แต่ผู้ที่
ไม่มีแม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะต้องเอาไปจากเขา 27 ฝ่ายพวก
ศัตรูของเราที่ไม่ต้องการให้เราครอบครองเขานั้น จงพาเขา
มาที่นี่และฆ่าเสียต่อหน้าเรา

การเสด็จเข้ามาอย่างผู้มีชัย *(มธ 21:1-11; มก 11:1-11; ยน 12:12-19)*

28 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว พระองค์ทรงดำเนิน
นำ หน้า เขา ไป จะ ขึ้น ไป ยัง กรุง เยรูซาเล็ม 29 ต่อ มา เมื่อ
พระองค์เสด็จมาใกล้หมู่บ้านเบธฟายีและหมู่บ้านเบธานีบน
ภูเขาซึ่งเรียกว่า มะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคน
ของพระองค์ไป 30 สั่งว่า จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้า
เมื่อเข้าไปแล้วจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่เคยมีใคร
ขึ้นขี่เลย จงแก้มันจูงมาเถิด 31 ถ้ามีผู้ใดถามท่านว่า ท่าน
แก้มันทำไม จงบอกเขาว่า เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรง
ประสงค์ลูกลานี้ 32 สาวกที่รับใช้นั้นได้ไปพบเหมือนที่
พระองค์ตรัสแก่เขาแล้ว 33 เมื่อเขากำลังแก้ลูกลานั้น พวก
เจ้าของก็ถามเขาว่า ท่านแก้ลูกลาทำไม 34 ฝ่ายเขาตอบ
ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกลานี้ 35 แล้วเขาก็จูง
ลูกลามาถึงพระเยซูและเอาเสื้อของตนปูลงบนหลังลา และ
เชิญพระเยซูขึ้นทรงลานั้น 36 เมื่อพระองค์เสด็จไป เขาทั้ง
หลายก็เอาเสื้อผ้าของตนปูลงตามหนทาง 37 เมื่อพระองค์

เสด็จมาใกล้ที่ซึ่งจะลงไปจากภูเขามะกอกเทศแล้ว เหล่า
สาวกทุกคนมีความเปรมปรีดิ์เพราะบรรดามหกิจซึ่งเขาได้
เห็นนั้น จึงเริ่มสรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง 38 ว่า ขอให้พระ
มหากษัตริย์ผู้ที่เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ทรงพระเจริญ จงมีสันติสุขในสวรรค์ และทรงสง่าราศีในที่
สูงสุด 39 ฝ่ายฟาริสีบางคนในหมู่ประชาชนนั้นทูลพระองค์
ว่า อาจารย์เจ้าข้า จงห้ามเหล่าสาวกของท่าน 40 พระองค์
ตรัสตอบเขาว่า เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถึงคนเหล่านี้จะนิ่ง
เสีย ศิลาทั้งหลายก็ยังจะส่งเสียงร้องทันที

ทรงกันแสงเพราะกรุงเยรูซาเล็ม *(ลก 13:34-35)*

41 ครั้นพระองค์เสด็จมาใกล้ทอดพระเนตรเห็นกรุงแล้ว ก็
กันแสงสงสารกรุงนั้น 42 ตรัสว่า ถ้าเจ้า คือเจ้าเอง รู้ในกาล
วันนี้ว่า สิงอะไรจะให้สันติสุข แต่เดี๋ยวนี้สิงนั้นบังซ่อนไว้จาก
ตาของเจ้าแล้ว 43 ด้วยว่าเวลาจะมาถึงเจ้า เมื่อศัตรูของเจ้า
จะก่อเชิงเทินต่อสู้เจ้า และล้อมขังเจ้าไว้ทุกด้าน 44 แล้วจะ
เหวี่ยงเจ้าลงให้ราบบนพื้นดิน กับลูกทั้งหลายของเจ้าซึ่งอยู่
ในเจ้า และเขาจะไม่ปล่อยให้ศิลาซ้อนทับกันไว้ภายในเจ้า
เลย เพราะเจ้าไม่ได้รู้เวลาที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเจ้า

ทรงชำระพระวิหารอีก *(มธ 21:12-16; มก 11:15-18; ยน 2:13-17)*

45 ฝ่ายพระองค์เสด็จเข้าในพระวิหาร แล้วทรงเริ่มขับไล่
คนทั้งหลายที่ซื้อขายอยู่นั้น 46 ตรัสแก่เขาว่า มีพระวจนะ
เขียนไว้ว่า นิเวศของเราเป็นนิเวศสำหรับอธิษฐาน แต่เจ้า
ทั้งหลายมากระทำให้เป็น ถ้ำของพวกโจร 47 พระองค์
ทรงสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน แต่พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธร
รมาจารย์ และคนสำคัญของพลเมืองได้หาช่องที่จะประหาร

พระองค์เสีย 48 แต่เขาไม่พบช่องทางที่จะกระทำอะไรได้
เพราะว่าคนทั้งปวงชอบฟังพระองค์มาก

20

พวกธรรมาจารย์ถามเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเยซู *(มธ 21:23-27; มก 11:27-33)*

1 ต่อมาวันหนึ่งเมื่อพระองค์กำลังทรงสั่งสอนคนทั้งปวง
ในพระวิหารและประกาศข่าวประเสริฐ พวกปุโรหิตใหญ่
พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาพบพระองค์ 2 และทูล
พระองค์ว่า จงบอกพวกเราเถิด ท่านกระทำการเหล่านี้โดย
สิทธิอันใด หรือใครให้สิทธินี้แก่ท่าน 3 พระองค์ตรัสตอบ
เขาว่า เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย จงตอบ
เราเถิด 4 คือบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากสวรรค์หรือมา
จากมนุษย์ 5 เขาจึงปรึกษากันว่า ถ้าเราจะว่า มาจาก
สวรรค์ ท่านจะถามว่า เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า
6 แต่ถ้าเราจะว่า มาจากมนุษย์ คนทั้งปวงก็จะเอาหินขว้าง
เรา เพราะเขาทั้งหลายถือกันว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์
7 เขาจึงตอบว่าเขาไม่ทราบว่ามาจากไหน 8 พระเยซูจึง
ตรัสกับเขาว่า เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรา
กระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด

คำอุปมาเกี่ยวกับคนเช่าสวนที่ชั่วร้าย *(อสย 5:1-7; มธ 21:33-46; มก 12:1-12)*

9 แล้วพระองค์ตั้งต้นตรัสคำอุปมาให้คนทั้งหลายฟังดังต่อ
ไปนี้ว่า ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่นและให้ชาวสวนเช่า
แล้วก็ไปเมืองไกลเสียช้านาน 10 เมื่อถึงเวลาแล้วจึงใช้ผู้รับ
ใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนเหล่านั้น เพื่อเขาทั้งหลายจะได้
มอบผลจากสวนองุ่นแก่เขาบ้าง แต่คนเช่าสวนนั้นได้เฆี่ยน

ตีผู้รับใช้คนนั้นและไล่ให้กลับไปมือเปล่า 11 แล้วเจ้าของ
สวนจึงใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่ง แต่คนเช่าสวนได้เฆี่ยนตีและ
ทำการน่าอัปยศต่างๆแก่ผู้รับใช้นั้นด้วย และได้ไล่ให้กลับ
ไปมือเปล่า 12 แล้วเจ้าของสวนจึงใช้คนที สามไปและคน
เช่าสวนนั้นก็ทำให้เขาบาดเจ็บ แล้วผลักไสออกไป 13 ฝ่าย
เจ้าของสวนองุ่นจึงว่า เราจะทำอย่างไรดี เราจะใช้บุตร
ชายที่รักของเราไป เมื่อเห็นบุตรนั้นพวกเขาคงจะเคารพ
นับถือ 14 แต่พวกคนเช่าสวนเมื่อเห็นบุตรนั้นก็ปรึกษากั
นว่า คนนี้แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสีย เพื่อ
มรดกจะตกกับเรา 15 แล้วเขาก็ผลักบุตรนั้นออกไปนอก
สวนองุ่นฆ่าเสีย เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนองุ่นจะทำอย่างไรกับ
เขาเหล่านั้น 16 ท่านจะมาฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้
วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า คนทั้งหลายเมื่อได้ยินดัง
นั้นจึงว่า ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย 17 ฝ่าย
พระองค์ทรงเพ่งดูเขาและตรัสว่า เหตุฉะนั้นพระวจนะซึ่ง
เขียนไว้นั้นหมายความอย่างไรกันซึ่งว่า ศิลาซึ่งช่างก่อได้
ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว 18 ผู้ใดล้มท
ับศิลานั้น ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะตกทับผู้ใด ก็
จะบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง

คำถามเกี่ยวกับการส่งส่วย

19 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์รู้อยู่ว่า
พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นกระทบพวกเขาเอง จึงอยากจะ
จับพระองค์ในเวลานั้นแต่เขากลัวประชาชน 20 เขาจึงตาม
ดูพระองค์ และใช้คนให้ปลอมเป็นเหมือนคนชอบธรรมไป
สอดแนม หวังจะจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อจะ
มอบพระองค์ไว้ในอำนาจและอาชญาของเจ้าเมือง 21 คน

เหล่านั้นจึงทูลถามพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้ง
หลายทราบอยู่ว่า ท่านกล่าวและสั่งสอนล้วนแต่ความจริง
และมิได้เลือกหน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริงๆ
22 การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามพระราชบัญญั
ติหรือไม่ 23 ฝ่ายพระองค์ทรงหยั่งรู้อุบายของเขาจึงตรัส
แก่เขาว่า ท่านทั้งหลายทดลองเราทำไม 24 จงให้เราดูเงิน
ตราเหรียญหนึ่งเถิด รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร เขาทูล
ตอบว่า ของซีซาร์ 25 แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า ของ
ของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวาย
แด่พระเจ้า 26 คนเหล่านั้นจับผิดในพระดำรัสของพระองค์
ต่อหน้าประชาชนไม่ได้ และเขาก็ประหลาดใจในพระดำรัส
ตอบของพระองค์จึงนิ่งไป

ทรงตอบพวกสะดูสีเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาอีก *(มธ 22:23-33; มก 12:18-27)*

27 ยังมีพวกสะดูสีบางคนมาหาพระองค์ ซึ่งเขาทั้ง
หลายว่าการฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี เขาจึงทูลถาม
พระองค์ 28 ว่า อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้า
ทั้งหลายไว้ว่า ถ้าชายผู้ใดตายและมีภรรยา แต่ไม่มีบุตร
ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้นั้นไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อ
สายของพี่ชายไว้ 29 ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยา
แล้วก็ตายไม่มีบุตร 30 แล้วน้องที่สองก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา
แล้วเขาก็ตายไม่มีบุตร 31 ที่สามนั้นก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา
ทั้งเจ็ดคนก็เหมือนกันไม่มีบุตร แล้วก็ตาย 32 ที่สุดผู้หญิง
นั้นก็ตายด้วย 33 เหตุฉะนั้น ในวันทีจะฟื้นขึ้นมาจากความ
ตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใคร ด้วยนางได้เป็นภรรยา
ของชายทั้งเจ็ดนั้นแล้ว 34 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า คนใน

โลกนี้มีการสมรสกัน และยกให้เป็นสามีภรรยากัน 35 แต่
เขาเหล่านั้นทีสมควรจะลุถึงโลกหน้า และลุถึงการฟื้นขึ้นมา
จากความตาย ไม่มีการสมรสกัน หรือยกให้เป็นสามีภรรยา
กัน 36 และเขาจะตายอีกไม่ได้ เพราะเขาเป็นเหมือนทูต
สวรรค์ เป็นบุตรของพระเจ้า ด้วยว่าเป็นลูกแห่งการฟื้นขึ้น
มาจากความตาย 37 แต่คนทีตายจะถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่
นั้น โมเสสก็ยังได้สำแดงในเรื่องพุ่มไม้ คือที่ได้เรียกองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าว่า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิ
สอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ 38 พระองค์มิได้ทรงเป็น
พระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ด้วยว่า
จำเพาะพระเจ้าคนทุกคนเป็นอยู่

พวกธรรมาจารย์ไม่สามารถที่จะตอบพระเยซูได้ *(มธ 22:41-46; มก 12:35-37)*

39 ธรรมาจารย์บางคนจึงทูลว่า อาจารย์เจ้าข้า ท่านพูด
ดีแล้ว 40 หลังจากนั้นพวกเขาก็ไม่กล้าจะทูลถามพระองค์
ต่อไปอีก 41 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า ที่คนทั้งหลายว่า
พระคริสต์ทรงเป็นบุตรของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร 42 ด้วย
ว่าท่านดาวิดเองได้กล่าวไว้ในหนังสือสดุดีว่า องค์พระผู้
เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวา
มือของเรา 43 จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่น
รองเท้าของท่าน 44 ดาวิดยังได้ทรงเรียกท่านว่าเป็นองค์
พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้

พระเยซูทรงกล่าวโทษพวกธรรมาจารย์ *(มธ 23:1-36; มก 12:38-40; ลก 11:37-54)*

45 เมื่อคนทั้งหลายกำลังฟังอยู่ พระองค์จึงตรัสกับเหล่า
สาวกของพระองค์ว่า 46 จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้
ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา ชอบให้คนคำนับกลางตลาด

ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อันมีเกียรติในการเลี้ยง
47 เขาริบเอาเรือนของหญิงม่าย และอธิษฐานโอ้อวดเสียยืด
ยาว เขาทั้งหลายนั้นจะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น

21

เงินถวายของหญิงม่าย *(มก 12:41-44)*

1 พระองค์เงยพระพักตร์ทอดพระเนตรเห็นคนมั่งมีทั้ง
หลายนำเงินมาใส่ในตู้เก็บเงินถวาย 2 พระองค์ทอดพระ
เนตรเห็นหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนนำเหรียญทองแดงสอง
อันมาใส่ด้วย 3 พระองค์ตรัสว่า เราบอกความจริงแก่ท่าน
ทั้งหลายว่า หญิงม่ายจนคนนี้ได้ใส่ไว้มากกว่าคนทั้งปวง
นี้ 4 เพราะว่าคนทั้งปวงนี้ได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่
ถวายแด่พระเจ้า แต่ผู้หญิงนี้ขัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินทีมีอยู่
สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด

ทรงเทศนาที่ภูเขามะกอกเทศ *(มธ 24-25; มก 13)*

5 เมื่อบางคนพูดชมพระวิหารว่าได้ตกแต่งไว้ด้วยศิลางาม
และเครื่องถวาย พระองค์จึงตรัสว่า 6 สิ่งเหล่านี้ที่ท่าน
ทั้งหลายเห็น วันหนึ่งศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ถูก
ทำลายลงก็หามิได้ 7 เขาทั้งหลายทูลถามพระองค์ว่า พระ
อาจารย์เจ้าข้า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไร
เป็นหมายสำคัญว่าการณ์ทั้งปวงนี้จวนจะบังเกิดขึ้น

เส้นทางของคนยุคนี้ *(มธ 24:4-14)*

8 พระองค์จึงตรัสว่า ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่าน
ให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราและว่า
เราเป็นพระคริสต์ และว่า เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว ท่าน
ทั้งหลายอย่าตามเขาไปเลย 9 เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยิน

ถึงการสงครามและการจลาจล อย่าตกใจกลัว เพราะว่าสิ่ง
เหล่านั้นจำต้องเกิดขึ้นก่อน แต่ที่สุดปลายยังจะไม่มาทันที
 10 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า ประชาชาติจะลุกขึ้น
ต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้ราชอาณาจักร 11 ทั้ง
จะเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ในที่ต่างๆ และจะเกิดกันดารอาหาร
และโรคระบาดอย่างร้ายแรง และจะมีความวิบัติอันน่ากลัว
และหมายสำคัญใหญ่ๆจากฟ้าสวรรค์ 12 แต่ก่อนเหตุการณ์
เหล่านั้นเขาจะจับท่านไว้ และจะข่มเหงท่านและมอบท่านไว้
ในธรรมศาลาและในคุก และพาท่านไปต่อหน้ากษัตริย์และ
เจ้าเมืองเพราะเหตุนามของเรา 13 การนั้นจะเกิดแก่ท่าน
เพื่อท่านจะได้เป็นพยาน 14 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายต้อง
ปลงใจไว้ว่า จะไม่คิดนึกก่อนว่าจะแก้ตัวอย่างไร 15 ด้วยว่า
เราจะให้ปากและปัญญาแก่ท่าน ซึ่งศัตรูทั้งหลายของท่าน
จะต่อต้านและคัดค้านไม่ได้ 16 แม้แต่บิดามารดาญาติพี่น้อง
และมิตรสหายจะทรยศท่าน และพวกเขาจะฆ่าบางคนใน
พวกท่านเสีย 17 คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่านเพราะเหตุนาม
ของเรา 18 แต่ผมของท่านสักเส้นหนึ่งจะเสียไปก็หามิได้
19 ท่านจะได้ชีวิตรอดโดยความอดทนของท่าน

การทำลายกรุงเยรูซาเล็มในอนาคต *(มธ 24:15-21;* มก *13:14-23)*

20 เมื่อ ท่าน เห็น กองทัพ ทั้ง หลาย มา ตั้ง ล้อม รอบ กรุง
เยรูซาเล็ม เมื่อนั้นจงรู้ว่าวิบัติของกรุงนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว
21 เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาและผู้ที่
อยู่ในกรุงให้ออกไป และผู้ที่อยู่บ้านนอกอย่าให้เข้ามาใน
กรุง 22 เพราะว่าเวลานั้นเป็นวันแห่งการแก้แค้นเพื่อจะ
ให้สิ่งสารพัดที่เขียนไว้นั้นสำเร็จ 23 แต่ในวันเหล่านั้นวิบั
ติแก่หญิงที่มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่ เพราะว่าจะมี

ความทุกข์ร้อนใหญ่หลวงบนแผ่นดิน และจะทรงพระพิโรธ
แก่พลเมืองนี้ 24 เขาจะล้มลงด้วยคมดาบ และต้องถูกกวาด
เอาไปเป็นเชลยทั่วทุกประชาชาติ และคนต่างชาติจะเหยียบ
ย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนดของคนต่างชาตินั้นจะ
ครบถ้วน

การเสด็จกลับมาด้วยสง่าราศีของพระคริสต์ *(มธ 24:29-31; มก 13:24-27)*

25 จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และที่
ดวงดาวทั้งปวง และบนแผ่นดินก็จะมีความทุกข์ร้อนตาม
ชาติต่างๆ ซึ่งมีความฉงนสนเท่ห์เพราะเสียงกึกก้องของ
ทะเลและคลื่น 26 จิตใจมนุษย์ก็จะสลบไสลไปเพราะความ
กลัว และเพราะสังหรณ์ถึงเหตุการณ์ซึ่งจะบังเกิดในโลก
ด้วยว่า “บรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้าน
ไป” 27 เมื่อนั้นเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆ ทรง
ฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก 28 เมื่อเหตุการณ์ทั้ง
ปวงนี้เริ่มจะบังเกิดขึ้นนั้น จงยืดตัวและผงกศีรษะขึ้น ด้วย
การไถ่ท่านใกล้จะถึงแล้ว”

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อ *(มธ 24:32-33; มก 13:28-29)*

29 พระองค์ตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า “จงดูต้นมะเดื่อและ
ต้นไม้ทั้งปวงเถิด 30 เมื่อผลิใบออกแล้ว ท่านทั้งหลายก็เห
็นและรู้อยู่เองว่าฤดูร้อนจวนจะถึงแล้ว 31 เช่นนั้นแหละ
เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่า
อาณาจักรของพระเจ้าใกล้จะถึงแล้ว 32 เราบอกความจริง
แก่ท่านทั้งหลายว่า คนในชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่ง
ทั้งปวงนี้จะสำเร็จ 33 ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่ถ้อยคำของเรา
จะสูญหายไปหามิได้เลย

จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน

34 แต่จงระวังตัวให้ดี เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดใจของ
ท่านจะล้นไปด้วยอาการกินและดื่ม และด้วยการเมา และ
ด้วยคิดกังวลถึงชีวิตนี้ แล้วเวลานั้นจะมาถึงท่านโดยไม่ท้
นรู้ตัว 35 เพราะว่าวันนั้นจะมาดุจบ่วงแร้วถึงคนทั้งปวงที่อยู่
ทั่วพื้นแผ่นดินโลก 36 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังและอธิษฐาน
อยู่ทุกเวลา เพื่อท่านทั้งหลายสมควรที่จะพ้นเหตุการณ์ทั้ง
ปวงซึ่งจะบังเกิดมานั้น และจะยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้
37 กลางวันพระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหาร และกลางคืนก็
เสด็จออกไปประทับที่ภูเขาชื่อมะกอกเทศ 38 คนทั้งปวงก็มา
หาพระองค์ในพระวิหารแต่เช้าตรู่เพื่อจะฟังพระองค์

22

ยูดาสตกลงว่าจะทรยศพระเยซู *(มธ 26:14-15; มก 14:10-11)*

1 เทศกาลเลี้ยงขนมปังไร้เชื้อที่เรียกว่าปัสกามาใกล้แล้ว
2 พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์หาช่องทางว่าเขา
จะฆ่าพระองค์ได้อย่างไร เพราะเขากลัวประชาชน 3 ฝ่าย
ซาตานเข้าดลใจยูดาสที่เรียกว่าอิสคาริโอทที่นับเข้าในพวก
สาวกสิบสองคน 4 ยูดาสได้ไปปรึกษากับพวกปุโรหิตใหญ่
และพวกนายทหารว่า จะทรยศพระองค์ให้เขาได้ด้วยวิธีใด
5 คนเหล่านั้นดีใจ และตกลงกับยูดาสว่าจะให้เงิน 6 ยูดาสจึง
ให้สัญญา และคอยหาโอกาสที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขา
เมื่อว่างคน

การเตรียมสำหรับงานเลี้ยงปัสกา *(มธ 26:17-19; มก 14:12-16)*

7 พอถึงวันกินขนมปังไร้เชื้อ เมื่อเขาต้องฆ่าลูกแกะสำหรับ
ปัสกา 8 พระองค์จึงทรงใช้เปโตรและยอห์นไปสั่งว่า จงไป
จัดเตรียมปัสกาให้เราทั้งหลายกิน 9 เขาทูลถามพระองค์ว่า
พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียม
ที่ไหน 10 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ดูเถิด เมื่อท่านเข้าไป
ในกรุงก็จะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบท่าน เขาจะเข้าไป
เรือนไหน จงตามเขาไปในเรือนนั้น 11 จงพูดกับเจ้าของ
เรือนว่า พระอาจารย์ให้ถามท่านว่า ห้องที่เราจะกินปัสกา
กับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน 12 เจ้าของเรือน
จะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละ
จงจัดเตรียมไว้เถิด 13 เขาทั้งสองจึงไปและพบเหมือนคำที่
พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

การเลี้ยงปัสกา *(มธ 26:20; มก 14:17; ยน 13)*

14 เมื่อถึงเวลาพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยพร้อมกับ
อัครสาวกสิบสองคน 15 พระองค์ตรัสกับเขาว่า เรามีความ
ปรารถนาอย่างยิ่งที่จะกินปัสกานี้กับพวกท่าน ก่อนเราจะ
ต้องทนทุกข์ทรมาน 16 ด้วยเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะ
ไม่กินปัสกานี้อีกจนกว่าจะสำเร็จในอาณาจักรของพระเจ้า
17 พระองค์ทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณแล้วตรัสว่า จงรับ
ถ้วยนี้แบ่งกันดื่ม 18 เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะ
ไม่ดื่มน้ำองุ่นจากเถาองุ่นต่อไปอีกจนกว่าอาณาจักรของ
พระเจ้าจะมา

ทรงประทานพิธีศีลระลึก *(มธ 26:26-29; มก 14:22-25; 1 คร 11:23-26)*

19 พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณแล้วหักส่งให้แก่
เขาทั้งหลายตรัสว่า นี่เป็นกายของเรา ซึ่งได้ให้สำหรับท่า
นทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา 20 เมื่อรับ
ประทานแล้ว จึงทรงหยิบถ้วยกระทำเหมือนกันตรัสว่า ถ้วย

นี้เป็นพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเราซึ่งเทออกเพื่อท่านทั้งหลาย

อัครสาวกผู้หนึ่งจะทรยศพระเยซู *(มธ 26:21-25; มก 14:18-21; ยน 13:18-30)*

21 แต่ดูเถิด มือของผู้ที่จะทรยศเราก็อยู่กับเราบนโต๊ะ
22 เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปเหมือนได้ทรงดำริไว้แต่ก่อนแล้ว แต่วิบัติแก่ผู้นั้นที่ทรยศพระองค์ 23 เหล่าสาวกจึงเริ่มถามกันและกันว่า จะเป็นใครในพวกเขาที่จะกระทำการนั้น

ยากอบและยอห์นอยากเป็นใหญ่

24 มีการเถียงกันด้วยว่าจะนับว่าใครในพวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด 25 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า กษัตริย์ของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ที่มีอำนาจเหนือเขานั้น เขาเรียกว่าเจ้าบุญนายคุณ 26 แต่พวกท่านจะหาเป็นอย่างนั้นไม่ ผู้ใดในพวกท่านที่เป็นใหญ่ที่สุด ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนผู้เล็กน้อยที่สุด และผู้ใดเป็นนาย ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนคนรับใช้ 27 ด้วยว่าใครเป็นใหญ่กว่า ผู้ที่เอนกายลงรับประทานหรือผู้รับใช้ ผู้ที่เอนกายลงรับประทานมิใช่หรือ แต่ว่าเราอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลายเหมือนผู้รับใช้

อัครสาวกจะพิพากษาพวกอิสราเอลในอาณาจักรของพระเจ้า

28 ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นคนที่ได้อยู่กับเราในเวลาที่เราถูกทดลอง 29 และพระบิดาของเราได้ทรงจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่เราอย่างไร เราก็จะจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่ท่านทั้งหลายเหมือนกัน 30 คือท่านทั้งหลายจะกินและดื่มที่โต๊ะของเราในอาณาจักรของเรา และจะนั่งบนที่นั่งพิพากษาพวกอิสราเอลสิบสองตระกูล

ทรงพยากรณ์ถึงการปฏิเสธของเปโตร *(มธ 26:33-35; มก 14:29-31)*

31 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ซีโมน ซีโมนเอ๋ย ดูเถิด
ซาตานได้ขอท่านไว้เพื่อจะฝัดร่อนท่านเหมือนฝัดข้าวสาลี
32 แต่เราได้อธิษฐานเผื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่าน
จะไม่ได้ขาด และเมื่อท่านได้หันกลับแล้ว จงชูกำลังพี่น้อง
ทั้งหลายของท่าน” 33 ฝ่ายเขาจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์
เจ้าข้า ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะไปกับพระองค์ ถึงจะต้อง
ติดคุกและถึงความตายก็ดี” 34 พระองค์ตรัสว่า “เปโตรเอ๋ย
เราบอกท่านว่าวันนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธว่าไม่รู้จักเรา
ถึงสามครั้ง”

เหล่าสาวกออกไปพร้อมกับคำทรงเตือน

35 พระองค์จึงตรัสถามเหล่าสาวกว่า “เมื่อเราได้ใช้ท่าน
ทั้งหลายออกไปโดยไม่มีถุงเงิน ไม่มีย่าม ไม่มีรองเท้านั้น
ท่านขัดสนสิ่งใดบ้างหรือ” เขาทั้งหลายทูลตอบว่า “ไม่ขาด
สิ่งใดเลย” 36 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “แต่เดี๋ยวนี้ใครมี
ถุงเงินให้เอาไปด้วย และย่ามก็ให้เอาไปเหมือนกัน และผู้
ใดที่ไม่มีดาบก็ให้ขายเสื้อคลุมของตนไปซื้อดาบ 37 ด้วยเรา
บอกท่านทั้งหลายว่า พระวจนะซึ่งเขียนไว้แล้วนั้นต้องสำเร็จ
ในเรา คือว่า “ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด” เพราะว่า
คำพยากรณ์ที่เล็งถึงเรานั้นจะสำเร็จ” 38 เขาทูลตอบว่า “
พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด มีดาบสองเล่ม” พระองค์ตรัสกับเขา
ว่า “พอเสียทีเถอะ”

พระเยซูในสวนเกทเสมนี *(มธ 26:36-46; มก 14:32-42; ยน 18:1)*

39 ฝ่ายพระองค์เสด็จออกไปยังภูเขามะกอกเทศตามเคย
และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไปด้วย 40 เมื่อมา

ถึงที่นั่นแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “จงอธิษฐาน
เพื่อมิให้เข้าในการทดลอง” 41 แล้วพระองค์ดำเนินไปจาก
เขา ไกล ประมาณ ขว้าง หิน ตก และ ทรง คุกเข่า ลง อธิษฐาน
42 ว่า “พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ถ้วย
นี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้
เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของ
พระองค์เถิด” 43 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์มาปรากฏ
แก่พระองค์ช่วยชูกำลังพระองค์ 44 เมื่อพระองค์ทรงเป็น
ทุกข์มากนักพระองค์ยิ่งปลงพระทัยอธิษฐาน พระเสโทของ
พระองค์เป็นเหมือนโลหิตไหลหยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่
45 เมื่อทรงอธิษฐานเสร็จและลุกขึ้นแล้ว พระองค์เสด็จ
มาถึงเหล่าสาวก พบเขานอนหลับอยู่ด้วยกำลังทุกข์โศก
46 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “นอนหลับทำไม จงลุกขึ้น
อธิษฐานเพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง”

พระเยซูทรงถูกทรยศด้วยการจุบ *(มธ 26:47-56; มก 14:43-50; ยน 18:3-11)*

47 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด มีคนเป็นอันมาก
และผู้ที่ชื่อว่า ยูดาส เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนำหน้า
เขามา ยูดาสเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อจุบพระองค์ 48 แต่พระ
เยซูตรัสถามเขาว่า “ยูดาส ท่านจะทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการ
จุบหรือ” 49 เมื่อคนทั้งปวงที่อยู่รอบพระองค์เห็นว่าจะเกิด
เหตุอะไรต่อไป เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า
ให้เราเอาดาบฟันเขาหรือ” 50 และมีคนหนึ่งในเหล่าสาวก
ได้ฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหูข้างขวาของเขา
ขาด 51 แต่พระเยซูตรัสว่า “พอเสียทีเถอะ” แล้วพระองค์
ทรงถูกต้องใบหูคนนั้นให้เขาหาย 52 ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่
พวกปุโรหิตใหญ่ พวกนายทหารรักษาพระวิหาร และพวกผู้

ใหญ่ที่ออกมาจับพระองค์นั้นว่า ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็น
โจรหรือจึงถือดาบถือตะบองออกมา 53 เมื่อเราอยู่กับท่า
นทั้งหลายในพระวิหารทุกๆวัน ท่านก็มิได้ยื่นมือออกจับเรา
แต่เวลานี้เป็นทีของท่านและเป็นอำนาจแห่งความมืด

พระเยซูทรงถูกจับ เปโตรปฏิเสธพระองค์ (มธ 26:57, 69-75; มก 14:53-54, 66-72; ยน 18:12-18, 25-27)

54 เขาก็จับพระองค์พาเข้าไปในบ้านมหาปุโรหิต เปโตรติ
ดตามไปห่างๆ 55 เมื่อเขาก่อไฟที่กลางลานบ้านและนั่งลง
ด้วยกันแล้ว เปโตรก็นั่งอยู่ท่ามกลางเขา 56 มีสาวใช้คนหนึ่ง
เห็นเปโตรนั่งอยู่ใกล้ไฟ จึงเพ่งดูแล้วว่า คนนี้ได้อยู่กับผู้นั้น
ด้วย 57 แต่เปโตรปฏิเสธพระองค์ว่า แม่เอ๋ย คนนั้นข้าไม่
รู้จัก 58 สักครู่หนึ่ง มีอีกคนหนึ่งเห็นเปโตรจึงว่า เจ้าเป็นคน
หนึ่งในพวกนั้นด้วย เปโตรจึงว่า พ่อเอ๋ย ข้ามิได้เป็น 59
อยู่มาประมาณอีกชั่วโมงหนึ่งมีอีกคนหนึ่งยืนยันแข็งแรงว่า
แน่แล้ว คนนี้อยู่กับเขาด้วย เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี 60 แต่
เปโตรพูดว่า พ่อเอ๋ย ที่ท่านว่านั้นข้าไม่รู้เรื่อง เมื่อเปโตรกำ
ลังพูดยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นไก่ก็ขัน 61 องค์พระผู้เป็น
เจ้าทรงเหลียวดูเปโตร แล้วเปโตรก็ระลึกถึงคำขององค์พระ
ผู้เป็นเจ้าซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้แก่เขาว่า ก่อนไก่ขัน ท่าน
จะปฏิเสธเราถึงสามครั้ง 62 แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอก
ร้องไห้เป็นทุกข์นัก

พระเยซูทรงถูกเยาะเย้ยและโบยตี (มธ 26:67-68; มก 14:65; ยน 18:22-23)

63 ฝ่ายคนที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยโบยตีพระองค์ 64 และ
เมื่อเขาเอาผ้าผูกปิดพระเนตรของพระองค์แล้ว เขาจึงตบ
พระพักตร์พระองค์ถามพระองค์ว่า จงพยากรณ์เถอะว่า

ใครตบเจ้า 65 และเขาพูดคำหมิ่นประมาทแก่พระองค์อีก
หลายประการ

พระเยซูต่อหน้าสภา (มธ 26:59-68; มก 14:55-65; ยน 18:19-24)

66 ครั้นรุ่งเช้าพวกผู้ใหญ่ของพลเมืองกับพวกปุโรหิตใหญ่
และพวกธรรมาจารย์ได้ประชุมกัน และเขาพาพระองค์เข้า
ไปในศาลสูงของเขา และพูดว่า 67 ถ้าท่านเป็นพระคริสต์
จงบอกเราเถิด แต่พระองค์ทรงตอบเขาว่า ถึงเราจะบอก
ท่าน ท่านก็จะไม่เชื่อ 68 และถึงเราถามท่าน ท่านก็จะไม่ตอบ
เรา และจะไม่ปล่อยให้เราไป 69 แต่ตั้งแต่นี้ไปบุตรมนุษย์จะ
นั่งข้างขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ 70 คนทั้งปวง
จึงถามว่า ท่านเป็นบุตรของพระเจ้าหรือ พระองค์ตรัสแก่
เขาว่า ก็ท่านว่าแล้วว่าเราเป็น 71 เขาทั้งหลายจึงว่า เรา
ต้องการพยานอะไรอีกเล่า เพราะว่าพวกเราได้ยินจากปาก
ของเขาเองแล้ว

23

พระเยซูต่อหน้าปีลาต (มธ 27:11-14; มก 15:1-5; ยน 18:28-38)

1 เขาทั้งปวงจึงลุกขึ้นพาพระองค์ไปหาปีลาต 2 และเขา
เริ่มฟ้องพระองค์ว่า เราได้พบคนนี้ยุยงชนชาติของเราและ
ห้ามมิให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์ และว่าตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์
องค์หนึ่ง 3 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า ท่านเป็นกษัตริย์ของ
พวกยิวหรือ พระองค์ตรัสตอบท่านว่า ก็ท่านว่าแล้วนี่ 4
ปีลาตจึงว่าแก่พวกปุโรหิตใหญ่กับประชาชนว่า เราไม่เห็นว
่าคนนี้มีความผิด 5 เขาทั้งหลายยิ่งกล่าวแข็งแรงว่า คนนี้ยุ
ยงพลเมืองให้วุ่นวาย และสั่งสอนทั่วตลอดยูเดีย ตั้งแต่กาลิลี
จนถึงที่นี่

พระเยซูต่อหน้าเฮโรด

6 เมื่อปีลาตได้ยินถึงแคว้นกาลิลี ท่านจึงถามว่าคนนี้เป็น
ชาวกาลิลีหรือ 7 เมื่อทราบแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นคนอยู่ใน
ท้องที่ของเฮโรด ท่านจึงส่งพระองค์ไปหาเฮโรด ผู้กำลังอยู่
ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น 8 เมื่อเฮโรดได้เห็นพระเยซูก็
มีความยินดีมาก ด้วยนานมาแล้วท่านอยากจะพบพระองค์
เพราะได้ยินถึงพระองค์หลายประการ และหวังว่าคงจะได้เห็
นพระองค์ทำการอัศจรรย์บ้าง 9 ท่านจึงซักถามพระองค์เป็น
หลายข้อ แต่พระองค์หาทรงตอบประการใดไม่ 10 ฝ่ายพวก
ปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็ยืนขึ้นฟ้องพระองค์แข็ง
แรงมาก 11 เฮโรดกับพวกทหารของท่านกระทำต่อพระองค์
อย่างดูหมิ่น เยาะเย้ย เอาเสื้อที่งามยิ่งสวมให้พระองค์ และ
ส่งกลับไปหาปีลาตอีก 12 ฝ่ายปีลาตกับเฮโรดคืนดีกันในวัน
นั้น ด้วยแต่ก่อนเป็นศัตรูกัน

พระเยซูทรงถูกปรับโทษถึงตาย *(มธ 27:15-26; มก 15:6-15; ยน 18:39-40)*

13 ปีลาตจึงสั่งพวกปุโรหิตใหญ่ พวกขุนนางและประชาชน
ให้ประชุมพร้อมกัน 14 จึงกล่าวแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายได้
พาคนนี้มาหาเราฟ้องว่าเขาได้ยุยงประชาชน ดูเถิด เราได้
สืบถามต่อหน้าท่านทั้งหลาย และไม่เห็นว่าคนนี้มีความผิด
ในข้อที่ท่านทั้งหลายฟ้องเขานั้น 15 และเฮโรดก็ไม่เห็นว่า
เขามีความผิดด้วย เพราะเราได้ส่งพวกท่านทั้งหลายไปหา
เฮโรด ดูเถิด คนนี้ไม่ได้ทำผิดอะไรซึ่งสมควรจะมีโทษถึง
ตาย 16 เหตุฉะนั้น เมื่อเราเฆี่ยนเขาแล้ว เราก็จะปล่อยเสีย
17 (เพราะท่านต้องปล่อยคนหนึ่งให้เขาทั้งหลายในเทศกาล
เลี้ยงนั้น 18 แต่คนทั้งปวงร้องขึ้นพร้อมกันว่า กำจัดคนนี้
เสีย และจงปล่อยบารับบัสให้เราเถิด 19 (บารับบัสนั้นติดคุก
อยู่เพราะก่อการจลาจลที่เกิดขึ้นในกรุงและการฆาตกรรม

20 ฝ่ายปีลาตยังมีน้ำใจใคร่จะปล่อยพระเยซูจึงพูดกับเขา
อีก 21 แต่คนเหล่านั้นกลับตะโกนร้องว่า ตรึงเขาเสีย ตรึง
เขาเสียที่กางเขนเถิด 22 ปีลาตจึงถามเขาครั้งที่สามว่า
ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด เราไม่เห็นเขาทำผิด
อะไรที่สมควรจะมีโทษถึงตาย เหตุฉะนั้นเมื่อเราเฆี่ยนเขาแล้
วก็จะปล่อยเสีย 23 ฝ่ายคนทั้งปวงก็เร่งเร้าเสียงดังให้ตรึง
พระองค์เสียที่กางเขน และเสียงของพวกเขาและของพวกปุ
โรหิตใหญ่นั้นก็มีชัย 24 ปีลาตจึงสั่งให้เป็นไปตามที่เขาทั้ง
หลายปรารถนา 25 ท่านจึงปล่อยคนที่เขาขอนั้น ซึ่งติดคุก
อยู่เพราะการจลาจลและการฆาตกรรม แต่ท่านได้มอบพระ
เยซูไว้ตามใจเขา 26 เมื่อเขาพาพระองค์ออกไป เขาเกณฑ์
ซีโมนชาวไซรีนที่มาจากบ้านนอก แล้วเอากางเขนวางบน
เขาให้แบกตามพระเยซูไป 27 มีคนเป็นอันมากตามพระองค์
ไป ทั้งพวกผู้หญิงที่พิลาปและคร่ำครวญเพราะพระองค์ 28
พระเยซูจึงหันพระพักตร์มาทางเขาตรัสว่า ธิดาเยรูซาเล็ม
เอ๋ย อย่าร้องไห้เพราะเราเลย แต่จงร้องไห้เพราะตนเอง และ
เพราะลูกทั้งหลายของตนเถิด 29 ด้วยว่า ดูเถิด จะมีเวลาหนึ่ง
ที่เขาทั้งหลายจะว่า ผู้หญิงเหล่านั้นที่เป็นหมัน และครรภ์ที่
มิได้ปฏิสนธิ และหัวนมที่มิได้ให้ดูดเลย ก็เป็นสุข 30 คราว
นั้นเขาจะเริ่มกล่าวแก่ภูเขาทั้งหลายว่า จงล้มทับเราเถิด
และแก่เนินเขาว่า จงปกคลุมเราไว้ 31 เพราะว่าถ้าเขาทำ
อย่างนี้เมื่อไม้สด อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อไม้แห้งแล้วเล่า 32 มีอี
กสองคนที่เป็นผู้ร้ายซึ่งเขาได้พามาจะประหารเสียพร้อมกับ
พระองค์

การตรึงที่กางเขน *(มธ 27:33-38; มก 15:22-28; ยน 19:17-19)*

33 เมื่อมาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า กะโหลกศีรษะ
เขาก็ตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนที่นั่น พร้อมกับผู้ร้ายสอง
คนนั้น ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง
34 ฝ่ายพระเยซูจึงทรงอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรด
อภัยโทษเขา เพราะว่าเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร” เขาก็เอา
ฉลองพระองค์จับสลากแบ่งปันกัน 35 คนทั้งปวงก็ยืนมอง
ดู พวกขุนนางก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วยว่า “เขาช่วยคนอื่นให้
รอดได้ ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าที่ทรงเลือกไว้ ให้
เขาช่วยตัวเองเถิด” 36 พวกทหารก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย
เข้ามาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวส่งให้พระองค์ 37 แล้วว่า “ถ้าท่าน
เป็นกษัตริย์ของพวกยิว จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด” 38 และมี
คำเขียนไว้เหนือพระองค์ด้วยเป็นอักษรกรีก ลาติน และฮีบรู
ว่า “ผู้นี้เป็นกษัตริย์ของพวกยิว”

โจรที่กลับใจเสียใหม่ก็ได้รับความรอด

39 ฝ่ายคนหนึ่งในผู้ร้ายที่ถูกตรึงไว้จึงพูดหยาบช้าต่อ
พระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงช่วยตัวเองกับเราให้
รอดเถิด” 40 แต่อีกคนหนึ่งห้ามปรามเขาว่า “เจ้าก็ไม่เกรง
กลัวพระเจ้าหรือ เพราะเจ้าเป็นคนถูกโทษเหมือนกัน 41 และ
เราก็สมกับโทษนั้นจริง เพราะเราได้รับสมกับการที่เราได้
กระทำ แต่ท่านผู้นี้หาได้กระทำผิดประการใดไม่” 42 แล
้วคนนั้นจึงทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรง
ระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จเข้าในอาณาจักรของ
พระองค์” 43 ฝ่ายพระเยซูทรงตอบเขาว่า “เราบอกความจริง
แก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” 44 เวลา
นั้นประมาณเวลาเที่ยง ก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึ
งบ่ายสามโมง 45 ดวงอาทิตย์ก็มืดไป ม่านในพระวิหารก็ขาด
ตรงกลาง

พระเยซูทรงปล่อยพระวิญญาณจิตของพระองค์ *(มธ 27:50; มก 15:37; ยน 19:30)*

46 พระเยซูทรงร้องเสียงดังตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป 47 ฝ่ายนายร้อยเมื่อเห็นเหตุการณ์ซึ่งบังเกิดขึ้นนั้น จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นคนชอบธรรม” 48 คนทั้งปวงที่มาชุมนุมกันเพื่อจะดูการณ์นี้ เมื่อเห็นแล้วก็พากันตีอกของตัวกลับไป 49 คนทั้งปวงที่รู้จักพระองค์และพวกผู้หญิงซึ่งได้ตามพระองค์มาจากกาลิลี ก็ยืนอยู่แต่ไกล มองดูเหตุการณ์เหล่านี้

พระศพของพระเยซูถูกฝังในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ *(มธ 27:57-61; มก 15:42-47; ยน 19:38-42)*

50 และดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ ท่านเป็นสมาชิกสภา เป็นคนดีและชอบธรรม 51 (ท่านมิได้ยอมเห็นด้วยในมติและการกระทำของเขาทั้งหลาย” ท่านเป็นชาวบ้านอาริมาเธียหมู่บ้านพวกยิว และเป็นผู้คอยท่าอาณาจักรของพระเจ้า 52 ชายคนนี้จึงเข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู 53 เมื่อเชิญพระศพลงแล้ว เขาจึงเอาผ้าป่านพันหุ้มไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ ซึ่งเจาะไว้ในศิลาที่ยังมิได้วางศพผู้ใดเลย 54 วันนั้นเป็นวันจัดเตรียม และวันสะบาโตก็เกือบจะถึงแล้ว 55 ฝ่ายพวกผู้หญิงที่ตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลีก็ตามไปและได้เห็นอุโมงค์ ทั้งได้เห็นเขาวางพระศพของพระองค์ไว้อย่างไรด้วย 56 แล้วเขาก็กลับไปจัดแจงเครื่องหอมกับน้ำมันหอม ในวันสะบาโตนั้นเขาก็หยุดการไว้ตามพระบัญญัติ

24

การฟื้นคืนชีพของพระคริสต์ *(มธ 28:1-6; มก 16:1-8; ยน 20:1-17)*

1 แต่เช้ามืดในวันต้นสัปดาห์ ผู้หญิงเหล่านั้นจึงนำเครื่อง
หอมที่เขาได้จัดเตรียมไว้มาถึงอุโมงค์ และคนอื่นก็มา
พร้อมกับเขา 2 เขาเหล่านั้นเห็นก้อนหินกลิ้งออกพ้นจากปาก
อุโมงค์แล้ว 3 และเมื่อเข้าไปมิได้เห็นพระศพของพระเยซูเจ้า
4 ต่อมาเมื่อเขากำลังคิดฉงนด้วยเหตุการณ์นั้น ดูเถิด มีชาย
สองคนยืนอยู่ใกล้เขา เครื่องนุ่งห่มแพรวพราว 5 ฝ่ายผู้หญิง
เหล่านั้นกลัวและซบหน้าลงถึงดิน ชายสองคนนั้นจึงพูดก
ับเขาว่า พวกท่านแสวงหาคนเป็นในพวกคนตายทำไมเล่า
6 พระองค์ไม่อยู่ที่นี่ แต่ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว จงระลึกถึงคำที่
พระองค์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายเมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้น
กาลิลี 7 ว่า บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคนบาป
และต้องถูกตรึงที่กางเขน และวันทีสามจะเป็นขึ้นมาใหม่
 8 เขาจึงระลึกถึงพระดำรัสของพระองค์ได้ 9 และกลับไป
จากอุโมงค์แล้วบอกเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นแก่สาวกสิบเอ็ดคน
และคนอื่นๆทั้งหมดด้วย 10 ผู้ที่ได้บอกเหตุการณ์นั้นแก่อัคร
สาวก คือมารีย์ชาวมักดาลา โยอันนา มารีย์มารดาของยาก
อบ และหญิงอื่นๆที่อยู่กับเขา 11 ฝ่ายอัครสาวกไม่เชื่อ ถือว่า
เป็นคำเหลวไหล 12 แต่เปโตรลุกขึ้นวิ่งไปถึงอุโมงค์ ก้มลง
มองดูก็เห็นแต่ผ้าป่านวางอยู่ต่างหาก แล้วกลับไปคิดพิศวง
ถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น

ระหว่างทางที่ไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส

13 ดูเถิด วันนั้นเองมีสาวกสองคนไปยังหมู่บ้านชื่อเอมมา
อูส ไกลจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณสิบเอ็ดกิโลเมตร 14 เขา

สนทนากันถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น 15 และต่อมาเมื่อ
เขากำลังพูดปรึกษากันอยู่ พระเยซูเองก็เสด็จเข้ามาใกล้
ดำเนินไปกับเขา 16 แต่ตาเขาฟางไปและจำพระองค์ไม่
ได้ 17 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “เมื่อเดินมานี่ด้วยหน้าโศก
เศร้า ท่านโต้ตอบกันถึงเรื่องอะไร” 18 คนหนึ่งชื่อเคลโอปัส
จึงทูลถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นเพียงแต่คนต่างด้าวในกรุง
เยรูซาเล็มหรือ ที่ไม่รู้เหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเป็นไปในวันเหล่า
นี้” 19 พระองค์ตรัสถามเขาว่า “เหตุการณ์อะไร” เขาจึง
ตอบพระองค์ว่า “เหตุการณ์เรื่องพระเยซูชาวนาซาเร็ธ ผู้
เป็นศาสดาพยากรณ์ ประกอบด้วยฤทธิ์เดชในการงานและ
ในถ้อยคำจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และต่อหน้าประชาชน
ทั้งหลาย 20 และพวกปุโรหิตใหญ่กับขุนนางทั้งหลายของ
เรา ได้มอบพระองค์ไว้ให้ปรับโทษถึงตาย และตรึงพระองค์
ที่กางเขน 21 แต่เราทั้งหลายได้หวังใจว่าจะเป็นพระองค์
ผู้นั้นที จะไถ่ชนชาติอิสราเอล ยิ่งกว่านั้นอีก วันนี้เป็นวั
นที สามตั้งแต่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น 22 และยังมีผู้หญิงบาง
คนในพวกเราที่ได้ทำให้เราประหลาดใจ นางได้ไปที่อุโมงค์
เมื่อเวลาเช้ามืด 23 แต่เมื่อไม่พบพระศพของพระองค์ จึง
มาเล่าว่านางได้เห็นนิมิตเป็นทูตสวรรค์ และทูตนั้นบอก
ว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ 24 บางคนที่อยู่กับเราก็ไปจนถึ
งอุโมงค์ และได้พบเหมือนพวกผู้หญิงเหล่านั้นได้บอก แต่
เขาหาได้เห็นพระองค์ไม่” 25 พระองค์ตรัสแก่สองคนนั้
นว่า “โอ คนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำซึ่ง
พวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้นั้น 26 จำเป็นซึ่งพระคริสต์
จะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนั้น แล้วเข้าในสง่าราศีของ
พระองค์มิใช่หรือ” 27 พระองค์จึงทรงเริ่มอธิบายพระคัมภีร์
ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มต้นตั้งแต่โมเสสและ

บรรดาศาสดาพยากรณ์ 28 เมื่อเขามาใกล้หมู่บ้านที่จะไปนั้น
พระองค์ทรงกระทำเหมือนจะทรงดำเนินเลยไป 29 เขาจึง
พูดหน่วงเหนี่ยวพระองค์ว่า เชิญหยุดพักกับเรา เพราะว่า
จวนเย็นแล้ว และวันก็ล่วงไปมาก พระองค์จึงเสด็จเข้าไป
เพื่อพักอยู่กับเขา 30 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลง
เสวยกับเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณ แล้วหัก
ส่งให้เขา 31 ตาของเขาก็หายฟางและเขาก็รู้จักพระองค์
แล้วพระองค์ก็อันตรธานไปจากเขา 32 เขาจึงพูดกันว่า
ใจเราเร่าร้อนภายใน เมื่อพระองค์ตรัสกับเราตามทาง เมื่อ
พระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟังมิใช่หรือ 33 แล้ว
คนทั้งสองนั้นก็ลุกขึ้นในโมงนั้นเองกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
และพบพวกสาวกสิบเอ็ดคนชุมนุมกันอยู่พร้อมทั้งพรรค
พวก 34 กำลังพูดกันว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมา
แล้วจริงๆ และได้ปรากฏแก่ซีโมน 35 ฝ่ายสองคนนั้นจึงเล่า
ความซึ่งเกิดขึ้นทีกลางทาง และที่เขาได้รู้จักพระองค์โดย
การหักขนมปังนั้น

พระเยซูทรงปรากฏต่ออัครสาวกสิบคน *(มธ 28:16-17; มก 16:14; ยน 20:19-23)*

36 เมื่อเขาทั้งสองกำลังเล่าเหตุการณ์เหล่านั้น พระเยซูเอง
ทรงยืนอยู่ที่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า ท่านทั้งหลาย
จงเป็นสุขเถิด 37 ฝ่ายเขาทั้งหลายสะดุ้งตกใจกลัวคิดว่า
เห็นผี 38 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายวุ่นวายใจ
ทำไม เหตุไฉนความคิดสนเท่ห์จึงบังเกิดขึ้นในใจของท่าน
ทั้งหลายเล่า 39 จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเรา
เอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือน
ท่านเห็นเรามีอยู่นั้น 40 เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรง

สำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น 41 เมื่อเขาทั้งหลาย
ยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็นเรื่องน่ายินดีอย่างเหลือเชื่อ และ
กำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า พวกท่าน
มีอาหารกินทีนี่บ้างไหม 42 เขาก็เอาปลาย่างชิ้นหนึ่งกับรวง
ผึ้งชิ้นหนึ่งมาถวายพระองค์ 43 พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อ
หน้าเขาทั้งหลาย 44 พระองค์ตรัสกับเขาว่า นี่เป็นถ้อยคำ
ของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่า
นว่า บรรดาคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส และ
ในคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดีกล่าวถึงเรา
นั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ 45 ครั้งนั้น พระองค์ทรงบันดาลให้
ใจเขาทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้นเพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์

คำบัญชาที่ยิ่งใหญ่ *(มธ 28:19-20; มก 16:15-18; กจ 1:8)*

46 พระองค์ตรัสกับเขาว่า มีคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระ
คริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และเป็นขึ้นมาจากความตาย
ในวันทีสาม 47 และจะต้องประกาศในพระนามของพระองค์
เรื่องการกลับใจใหม่ และเรื่องยกบาปทั่วทุกประเทศ ตั้งต้นที
กรุงเยรูซาเล็ม 48 ท่านทั้งหลายเป็นพยานด้วยข้อความเหล่า
นั้น

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ *(มก 16:19-20; กจ 1:9-11)*

49 และดูเถิด เราจะส่งซึ่งพระบิดาของเราทรงสัญญา
นั้นมาเหนือท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ใน
กรุงเยรูซาเล็ม กว่าท่านจะได้ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจาก
เบื้องบน 50 พระองค์จึงพาเขาออกไปถึงหมู่บ้านเบธานี แล
้วทรงยกพระหัตถ์อวยพรเขา 51 ต่อมาเมื่อทรงอวยพรอยู่นั้น

พระองค์จึงไปจากเขา แล้วทรงถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์ 52 เขา
ทั้งหลายจึงนมัสการพระองค์ แล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
มีความยินดีเป็นอันมาก 53 เขาทั้งหลายอยู่ในพระวิหารทุก
วัน สรรเสริญและเทิดทูนพระเจ้า เอเมน

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
The Holy Bible in Thai, translated from the English King James Version

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.
You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 1 Feb 2020
c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a